

DE 100 RIJKSTE BELGEN

LUDWIG
VERDUYN

DE 100
RIJKSTE
BELGEN

WIE ZIJN ZE EN
HOE VERGAARDEN
ZE HUN FORTUIN?

	WOORD VOORAF	9
1.	ERIC WITTOUCK	15
2.	ALEXANDRE VAN DAMME	21
3.	FAMILIE DE SPOELBERGH	25
4.	FAMILIE BOONE	31
5.	FAMILIE EMSENS	34
6.	FAMILIE DE MÉVIUS	37
7.	JEF CLUYT	41
8.	FAMILIE DE NUL	45
9.	FAMILIE ROUSSIS-VAN GORP	48
10.	FAMILIE JANSSEN	52
11.	FAMILIE BOËL	55
12.	FAMILIE FRÈRE-GALLIENNE	59
13.	FAMILIE LHOIST-BERGHMANS	62
14.	GÉRALD FRÈRE	65
15.	FERNAND HUTS	71
16.	FAMILIE D'IETEREN	75
17.	FAMILIE VAN ROMPUY	79
18.	PASCAL VANHALST	82
19.	DE ZUSSEN ANITA & ELLENIE VAN STRYDONCK	85
20.	CHRISTIAN VAN THILLO	88
21.	GATHÉLINE PÉRIER-D'IETEREN	92
22.	FAMILIE BERTRAND	95
23.	FAMILIE MOORTGAT	98
24.	GINO DE RAEDT & FREDERICA VERHEYDEN	101
25.	PIERRE VAN DER MERSCH	104
26.	FABIEN PINCKAERS	107
27.	ROLAND DUGHÂTELET	113
28.	DE ZUSSEN ANN & ELS THERMOTTE	116
29.	FAMILIE CLUNET	120
30.	DE BROERS CIGRANG	123
31.	FAMILIE MAGHARIS	126

32.	LUC TACK	129
33.	FAMILIE BALGAEN	132
34.	FAMILIE DE CLERCK	135
35.	CHARLES BEAUDUIN	139
36.	EDDY VAN BELLE & DE FAMILIE DEMANET	142
37.	GUIDO VANHERPE	145
38.	FAMILIES EMSENS & DE SADELEER	148
39.	FAMILIE DE PAUW	151
40.	JONAS DHAENENS	154
41.	PAUL GHEYSENS	159
42.	VIC SWERTS	162
43.	PRINSE HENRI D'ARENBERG & DAÏNE DE SPOELBERGH	165
44.	FAMILIE DELCROIX	168
45.	MARC SAVERYS	171
46.	JEAN VANDEMORTELE	174
47.	NICOLAS SAVERYS	177
48.	FAMILIE BEKAERT	181
49.	BART VAN MALDEREN	185
50.	MARC GUCKE	191
51.	JAN DE CLERCK	194
52.	RUDI DE WINTER & FRANÇOISE GHOMBAR	197
53.	OMY VANDENDRIESSCHE	201
54.	JAN VAN GEET	204
55.	PHILIPPE VAN DE VYVERE	207
56.	MARC DU BOIS	210
57.	GUIDO DUMAREY	213
58.	CHRISTIAN DUMOLIN	216
59.	HAROLD MÜLLER	219
60.	GUIDO VANDERMARLIERE	221
61.	CHARLES ADRIAENSEN & DIANE DE SPOELBERGH	224

62.	FAMILIE HASPELAGH	227
63.	FAMILIE WALLAYS-RAES	230
64.	ANDRÉ KNAEPEN	233
65.	PHILIPPE DE MOERLØSE	237
66.	FONS WALDER	240
67.	OLVIER & PAUL LIPPENS	243
68.	ALAIN BOSTOEN	246
69.	FAMILIE SIOEN	249
70.	LOUIS-MARIE PIRON	252
71.	DR. IR. URBAIN VANDEURZEN	255
72.	FAMILIE BERT	258
73.	FABRICE BRION & ARNAUD STIÉVENART	261
74.	JAN CLAREBOUT	264
75.	JEAN PETERBROECK & ETIENNE VAN CAMPENHOUT	267
76.	FAMILIE HURBAIN	270
77.	DOMINIQUE GARNOY	273
78.	BART VERHAEGHE	277
79.	JOS SIJYS	281
80.	FAMILIE MAES	285
81.	JAN OLLEVIER	287
82.	FAMILIE TOYE	290
83.	VIRGINIE SAVERYS	293
84.	FAMILIE BAERT	297
85.	FAMILIE KERCKHOF	300
86.	JORIS IDE	303
87.	JAN HELSKENS & WIM VEIRMAN	306
88.	FAMILIE DU MONCEAU	309
89.	KOEN QUAGHEBEUR & ELS PAESMANS	312
90.	FAMILIE FAYMONVILLE	315
91.	GAËTAN WAUCQUEZ	317
92.	WILLY NAESSENS	321

93.	FAMILIE PAQUOT	325
94.	JAN & NANCY DHOLLANDER	328
95.	YVES & ANNE DE CLERCQ	331
96.	FAMILIE SEYNAEVE	334
97.	GÉRALD HIBERT	337
98.	GAËTAN HANEGART & DE FAMILIE VANDE VYVERE	340
99.	FAMILIE DE CUYPER	343
100.	ERIC DE VOÛT	346

WOORD VOORAF

Vermogen is de zuurstof om te groeien

‘Geld is heilig. Het is het bloed van de economie. Daarom moet je er respect voor hebben.’ Het is een uitspraak van de nu negentigjarige Pierre van der Mersch, de belegger die dankzij zijn investeringen op de beurs op nummer 25 eindigt in dit boek. De man wordt wel eens omschreven als ‘de Belgische Warren Buffett’, de ook al redelijk vergrijsde Amerikaanse miljardair die rijk werd met beursbeleggingen. Van der Mersch startte zijn carrière ooit als bediende bij een bank waar hij snel leerde dat grootbanken niet begaan zijn met het belang van hun individuele cliënten, maar enkel met het financieel gewin van hun eigen aandeelhouders. Zonder dralen startte van der Mersch daarop zijn eigen beleggingsmaatschappij, tot groter nut van zijn eigen aandeelhouders.

‘Mocht Marc Coucke niet bestaan, we moesten hem uitvinden!’, zo zeggen we wel eens op de redactie van *De Rijkste Belgen*. De extraverte apotheker-investeerder, nummer 50 in dit boek, steunt alvast van der Mersch wanneer die zegt dat geld het bloed is van de economie. In 1987 begint Coucke als student-apotheker met

de deur-aan-deur-verkoop van zelfgemaakte shampoo in flessen van 5 liter. Flessen die hij vult in zijn garage. De start van wat uiteindelijk het succesvolle en internationale farmabedrijf Omega Pharma zou worden. Een kwarteeuw later, begin november 2014, verkopen Marc Coucke en mede-eigenaar Waterland, een financieel fonds, Omega Pharma aan het Amerikaanse Perrigo. De Amerikanen leggen 3,8 miljard euro op tafel voor het bedrijf dat door Coucke is grootgemaakt. ‘Historisch moment. Fier en gelukkig,’ tweet Coucke wanneer de verkoop rond is. Hij komt op slag de top 10 van rijkste Belgen binnen. ‘Ik ben er echt van overtuigd dat die 600 miljoen die ik ga binnenrijven veel meer zal opbrengen voor de overheid doordat ik die investeer in nieuwe Belgische bedrijven, dan mocht ik een stuk ervan eenmalig in de bodemloze Belgische put steken,’ reageert hij op de kritiek dat hij geen belastingen moet betalen op de verkoop.

Later zal blijken dat Coucke te enthousiast is geweest bij de verkoop van zijn bedrijf. Na een lange juridische strijd, moet hij 125 miljoen euro terugbetalen aan de Amerikanen. Desalniettemin bewijst Coucke in de praktijk dat van der Mersch gelijk heeft. Coucke ontvangt 600 miljoen euro van de Amerikanen, geld dat hij in hoofdzaak terug investeert in Belgische bedrijven en daardoor of tewerkstelling creëert of tewerkstelling in stand helpt houden.

Dit boek leert wie geld verdient en wat ze ermee doen. Daarbij leg ik de focus nu meer op de mens achter het geld, eerder dan op het geld zelf. Je moet minstens 300 miljoen euro hebben verdiend of zoveel euro waard zijn om in dit boek te raken. Wanneer je spreekt over zoveel geld, is dat geld een middel geworden, meer dan een doel op zich. Hoe die middelen worden gebruikt, is doorgaans het resultaat van cijfermatige analyses, maar dikwijls ook van het denkproces van de eigenaar/ondernemer. Dat daarbij ook emoties en ego meespelen, ligt voor de hand. En dat die vermogende mensen alles in het werk stellen om hun opgebouwde rijkdom te behouden, is ook een menselijk gegeven.

Gaëtan Waucquez, nummer 91 in dit boek, is aandeelhouder en CEO van het beursgenoteerde bedrijf Floridienne, een bedrijf dat zich onder meer toelegt op de kweek van slakken en hommels. ‘Wanneer ik jong was en aan de unief zat, droomde ik ervan om CEO en aandeelhouder te worden van een Belgisch bedrijf, in een vredige omgeving, zonder agressiviteit, in een sector die bezig was met de toekomst. Floridienne heeft dat allemaal,’ zo zegt hij. ‘Mijn droom nu? Aandeelhouder blijven tot ik sterf,’ zo vertelde hij daarover in de krant *L’Echo*. ‘Ik amuseer mij hier rot. De koers van het aandeel? Ik bekijk die nooit. Mijn enige zorg is geld vinden voor goede projecten, *le reste je m’en fous*.’

Waucquez kiest duidelijk voor een geluksmodel, meer dan voor een verdienmodel. Alhoewel, we moeten ook niet naïef zijn. Zijn geluk wordt intenser naarmate zijn winst groter wordt. En ook dat van zijn aandeelhouders op de beurs trouwens. ‘Vermogen is de zuurstof om te groeien. Wie dat belast, vernietigt bedrijven.’ Dat schrijven meer dan 400 vermogende Belgen in een open brief in 2024 als reactie op de groeiende druk van de linkse politieke partijen om een vermogensbelasting in te voeren. Een stelling die verdedigbaar is wanneer er ook een correct en nageleefd belastingsysteem wordt aan gekoppeld. ‘Wat betreft het onderwerp van uw publicatie, zoals hierboven uitgelegd, dit draagt op geen enkele manier bij tot het publieke debat, maar is integendeel alleen bedoeld om te voldoen aan de publieke nieuwsgierigheid,’ zo schreef Eric Wittouck, de nummer één in dit boek, ons ooit in een aangetekende brief. Met alle respect, dat is dus niet zo: vermogende mensen hebben meer macht en beschikken over meer hefboomen dan arme mensen. Ze kunnen zich dus niet onttrekken aan enige aandacht van de kritische democratische samenleving.

Laat ons eindigen waar we begonnen, bij Pierre van der Mersch. Als investeerder deelde hij ook zwaar in de klappen van de bankencrisis van 2008. De grootste Belgische bank Fortis, onder leiding van Maurice Lippens, ging daarbij over de kop, net zoals de

staatsbank Dexia en in die laatste zijn schaduw ook de coöperatieve beleggersvennootschap Arco. Bij Fortis werd de val versneld door de mislukte overname van de Nederlandse bank ABN Amro. ‘Fortis wilde de grootste van Europa worden en betaalde een veel te hoge prijs,’ zo zei van der Mersch daarover. ‘Het dubbele van de normale prijs. Ik ben ervan overtuigd dat de Fortis-toplui niet wisten dat ze voor 40 miljard euro toxische kredieten hadden gekocht. Dat is heel erg. Het is eigen aan het bankiersvak om te weten wat je koopt. En de risico’s te bestuderen. Een bankier die dat niet doet en die zich beroept op ratings van Standard & Poor’s, die moet gefusilleerd worden. Ze zouden beter de rating-bureaus afschaffen. Dan kan iedereen weer voor zichzelf denken.’ Hopelijk kan dit boek wat bijdragen tot die laatste ambitie.

Hoe dit boek tot stand kwam

Het grootste deel van de vermogens in deze lijst zijn geïnvesteerde vermogens. Het gaat dus niet om cash geld dat zo maar ergens op een bankrekening staat. Vermogens zijn om allerlei redenen verankerd in vennootschappen. Dat biedt juridische zekerheid, is doorgaans wettelijk verplicht, maar het biedt ook fiscale voordelen. De meerwaarde op aandelen van een bedrijf is fiscaal onbelast. Uitgekeerde winsten daarentegen niet. Aandelen kunnen vrij overgedragen worden van vader op zoon waardoor de successierechten bij overlijden, ook al zijn die nu verminderd, niet betaald moeten worden. De analyse en waardering van vennootschappen vormen dan ook het zwaartepunt van deze lijst.

De lijst is een theoretische benadering van het vermogen. Een bedrijf is slechts waard wat de koper ervoor wil geven. Onze waarderingen blijven dus marktbenaderingen. Waarom komen er zoveel families in dit boek voor? Zijn er enkel families die ondernemers zijn? Natuurlijk niet. Veel andere grote bedrijven zijn

onderdeel van buitenlandse multinationals. De puur Belgische bedrijven zijn voor het grootste deel wel in handen van families. In tegenstelling tot andere moderne economieën is slechts een beperkt deel van de Belgische bedrijven genoteerd op de beurs. Ook dat zorgt ervoor dat de bedrijven in familiale handen blijven, en dat er soms ook nogal wat geruzied wordt in die families omtrent wie nu eigenlijk recht heeft op wat.

Anderzijds zorgt de familiale structuur er ook voor dat het soms onduidelijk is waar de familiale vermogensgrens stopt. Binnen een aantal families zijn neven en nichten of andere familieleden uitgekocht door een tweede tak van de familie. Ook het aantal familiale aandeelhouders is soms onduidelijk. Vooral bij oudere bedrijven, in de vijfde of zesde generatie, kan het aantal familiale aandeelhouders boven de honderd uitstijgen. In dat geval speelt de uitkering van een jaarlijks dividend doorgaans een doorslaggevende rol om de familie bij elkaar te houden. Wanneer dat dividend niet meer voldoet aan de verwachtingen, stijgt de wrevel en neemt de lust van de kleine familiale aandeelhouder toe om zijn pakket te verzilveren. De nieuwste trend om dit te verhinderen, luistert naar de naam *family office*. Dat zijn een aantal gespecialiseerde mensen die zich toeleggen op de continuïteit van het familiaal bedrijf. Ze doen dit door regelmatig informatie over het bedrijf door te sturen naar de familiale aandeelhouders, al dan niet gekoppeld aan fysieke events. Sommige family offices gaan ook over tot het investeren van dividenden buiten de klassieke activiteit van het familiaal bedrijf. Dergelijke diversificatie moet ervoor zorgen dat er toch nog inkomsten zijn, ook wanneer er eens een slecht jaar passeert voor het familiaal bedrijf zelf. Grootste voorbeeld van een dergelijke family office is ongetwijfeld de holding Verlinvest. Die herbelegt de dividenden die de familie de Spoelberch, nummer drie in dit boek, incasseert van haar historische participatie in de biergigant AB Inbev. Verlinvest investeert daarbij in voeding en drank, geen bier voor alle duidelijkheid, gezondheid, digitale consumententechnologie en lifestyle. Een

team van veertig medewerkers en achttien adviseurs staat er in voor het beheer van om en bij 1 miljard euro aan opgebouwd en geïnvesteerd vermogen.

De cijfers in dit boek zijn dus gebaseerd op evaluaties van industriële vermogens, berekeningen op basis van beurskoersen en in een aantal gevallen op basis van publieke meldingen. De opmaak van die cijfers werd in dit boek afgesloten op 1 september 2024.

1

ERIC WITTOUCK

De miljardair die geen boodschap heeft
aan ‘publieke nieuwsgierigheid’

Geschat vermogen:
10.830.520.000 euro

Woonplaats:
Monaco

Het heeft niets met cynisme te maken, maar alles met geld verdienen. De rijkste Belg Eric Wittouck kon voor de opbouw van zijn fortuin terugvallen op het familiebedrijf Tiense Suiker. Toen hij dat bedrijf verkocht, investeerde hij de opbrengst ervan in de Amerikaanse vermageringsgroep Weight Watchers. Maar laten we beginnen bij het begin.

Op 31 december 1939 trad André Wittouck in de orthodoxe kerk van Ukkel voor de tweede keer in het huwelijk. Hij was de enige zoon van de ondernemer Paul Wittouck die onder meer het bedrijf Tiense Suiker controleerde. De bruid was Hélène Sherbatow, een Russische prinses die in 1920 haar thuisland was ontvlucht voor de communisten. Na de oorlog kregen ze één zoon, Eric,

geboren in 1946. Hij groeide op in het ouderlijk huis: het Château de la Fougeraie, gelegen in Ukkel aan de Drève de Lorraine, op een domein van tien hectare. De toekomstige koning Albert I kocht het in mei 1908 van de archeoloog Georges Cumont en verkocht het twee jaar later aan Paul Wittouck. Die liet er een kasteel op bouwen. Tussen 1942 en 1944 werd het opgeëist door de Duitsers omdat Rex-leider en collaborateur Léon Degrelle er zijn oog op had laten vallen.

Eric Wittouck studeerde eind jaren 60 af aan de Solvay Brussels School of Economics. Hij verloor kort na elkaar zijn moeder, overleden in 1979, en vader, in 1981. Zijn twee oudere halfbroers trouwden niet en bleven kinderloos. Zo werd hij de belangrijkste aandeelhouder van de Tiense suikerraffinaderij. Met de dagelijkse leiding houdt hij zich echter niet bezig. Dat doet zijn achterneef Guy Ullens de Schooten. Op initiatief van Ullens en zijn raadgevers brachten de Tiense suikerfamilies in 1987 een kwart van het bedrijf naar de beurs. Twee jaar later verkochten ze het hele bedrijf aan het Duitse Südzucker, voor 945 miljoen euro.

Bij die operaties leerden ze een jonge consultant van Libanese afkomst kennen: Raymond Debbane, Ray voor de vrienden. Debbane ging als beleggingsadviseur werken voor de beide ondernemers. Volgens een portret dat zakenblad *Forbes* enkele jaren geleden maakte van Raymond Debbane, wou die begin jaren 90 die job opgeven. Eric Wittouck overtuigde hem echter om verder te doen. Een geluk. In de tweede helft van dat decennium deed hij een bijzonder lucratieve operatie: ze kochten in 1996 de kwakkelende koekjesbakker Keebler voor 61 miljoen dollar en twee jaar later introduceerden ze het bedrijf voor 1 miljard op de beurs. Vrijwel onmiddellijk nadien herhaalde hij die stunt, maar dan op groter formaat. In 1999 werd dieetbedrijf Weight Watchers gekocht van ketchupmaker Heinz. Betaalde prijs: 735 miljoen dollar, ongeveer een kwart eigen middelen plus een lening van 500 miljoen. Het bedrijf werd gemoderniseerd en twee jaar later

bij de introductie op Wall Street was de overnameprijs al terugverdiend. Wittouck bleef de belangrijkste aandeelhouder en verdiende in tien jaar zo'n 5 miljard dollar aan dividenden en door het aan- en verkopen van aandelen.

Geen twee zonder drie. In 2006 investeerde Wittouck 59 miljoen dollar in de Amerikaanse producent van bio-dierenvoeding Blue Buffalo. In 2015 werd dat bedrijf geïntroduceerd op Wall Street tegen 20 dollar per aandeel en in maart 2018 verkocht aan General Mills tegen 40 dollar per aandeel. De 44 procent aandelen leverden Wittouck 3,52 miljard dollar op. En vorig jaar, in 2023, verdiende hij 1 miljard dollar met de beursintroductie van de Amerikaanse falafelketen Cava.

In de perceptie blijft Guy Ullens de Schooten altijd medeaandeelhouder naast Wittouck, maar niets is minder waar. In 2019 liet Wittouck weten aan onze redactie dat hij de enige aandeelhouder is van de investeringsholding Artal die volgde na de verkoop van Tiense Suiker. Bij het begin van het millennium begon hij de rest van de families uit te kopen. In de *Forbes* over Raymond Debbane zei hij daarover: 'Mijn neven hebben een fout gemaakt. Ik zei hen: "Ga niet weg. Blijf geïnvesteerd bij Ray. Hij is zo goed." Maar telkens als een van de zonen een Porsche of een huis wilde kopen, moesten de ouders een paar procent van Artal verkopen. Uiteindelijk wilden ze allemaal liquiditeit en moest ik hen uitkopen.'

Het geld van Tiense Suiker leidde in 2023 tot een familiaal drama bij de familie van Guy Ullens de Schooten. Woensdagmorgen 30 maart kwam de politie ter plaatse aan de villa van Guy Ullens en trof er het levenloze lichaam aan van de zeventigjarige Myriam Lechien, liggend in een Volkswagen Golf aan de bestuurderszijde. Het slachtoffer vertoonde meerdere schotwonden. Haar echtgenoot, de 88-jarige Guy Ullens de Schooten, zat op de passagierszetel, in shock en gewond aan het been. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht. Kort daarna meldde de 58-jarige Nicolas Ullens

de Schooten, de zoon van Guy Ullens de Schooten en stiefzoon van het slachtoffer, zich bij de lokale politie. De verdachte bood geen verzet en legde uit dat hij zijn stiefmoeder had vermoord. Hij droeg een vuurwapen, dat in beslag werd genomen. De man werd daarop van zijn vrijheid beroofd. De twee zouden al langer ruzie hebben gehad over een erfeniskwestie. De 58-jarige stiefzoon Nicolas Ullens werd ter plaatse opgepakt door de politie. Myriam, Mimi voor de vrienden, was de tweede echtgenote van de nu 88-jarige Guy Ullens de Schooten. Het echtpaar bouwde in de vorige eeuw een eigen museum uit in hedendaagse Chinese kunst in Bejing. Guy Ullens de Schooten werd eerder getroffen door een beroerte. Zijn zoon Nicolas Ullens de Schooten beschuldigde er daarop zijn stiefmoeder Mimi van het familiefortuin te verkwisten. Nog opmerkelijk, Nicolas Ullens de Schooten lanceerde een corruptiedossier tegen Waals liberaal kopstuk en Europees commissaris Didier Reynders. De man maakte daarbij gebruik van gegevens verzameld door de Staatsveiligheid, zijn vroegere werkgever.

Barones Myriam Ullens de Schooten Whettnal werd geboren als Myriam Lechien en bracht haar jeugd door in Duitsland, waar haar vader officier was voor het Belgische leger. Op vijftienjarige leeftijd werd ze naar een kostschool in België gestuurd. Op 24-jarige leeftijd ging ze van start met een cateringdienst La Petite Salade. Later volgde een banketbakkerij in Brussel, Sweetly. In 1991 ontmoette ze Guy Ullens. Na hun huwelijk in 1999 trok ze samen met haar man naar Nepal waar ze een weeshuis oprichtte, een school en twee opvangcentra voor behoeftige kinderen. Nadat ze borstkanker had overleefd, richtte ze in 2006 de Mimi Ullens Foundation op. Die ging in zeven oncologische ziekenhuizen in België, Zwitserland en Frankrijk psychologische ondersteuning aanbieden aan kankerpatiënten. Later ging ze zich ook toeleggen op steun voor kankerpatiënten, onder meer met toelevering van pruiken. Dat alles bracht haar ook in nauw contact met het Belgische en Britse koningshuis.

De neergeschoten Mimi Ullens de Schooten genoot de reputatie een ondernemende vrouw te zijn, actief in de modewereld met een eigen kledinglijn en modeboetieks. Ondertussen deden allerlei getallen de ronde over het verloren fortuin van de vermoorde vrouw en haar echtgenoot. Ons onderzoek leerde dat de mode-activiteiten van Myriam Ullens de Schooten gefinancierd werden vanuit de Luxemburgse holdings Paris Invest, Urbis en Virgil. De eerste stond voor een verlies van 50 miljoen euro, de tweede voor een verlies van 10 miljoen euro, de derde voor 25 miljoen verlies. Die 85 miljoen euro verlies stond in schril contrast met het vermogen van haar stiefzoon en moordenaar Nicolas Ullens de Schooten. Wanneer die in 2018 werd ontslagen bij de Staatsveiligheid werd hij consultant en richtte de vennootschap Spartan op. Die is nu goed voor 33.000 euro. Over het vermogen van Guy Ullens de Schooten worden allerlei getallen genoemd, gaande van 200 miljoen euro tot 2 miljard euro. In werkelijkheid stond Guy Ullens altijd in de schaduw van Eric Wittouck.

Terug naar Wittouck. Die verwierp zelf publiekelijk de stelling als zou hij de rijkste der Belgen zijn. In zijn riant appartement in Monaco kroop hij achter zijn computer en schreef in een recht van antwoord dat hij alle berekeningen omtrent zijn vermogen fantasievol vindt. Wij citeren: ‘Wat betreft het onderwerp van uw publicatie, zoals hierboven uitgelegd, dit draagt op geen enkele manier bij tot het publieke debat, maar is integendeel alleen bedoeld om te voldoen aan de publieke nieuwsgierigheid. Ten derde moet worden opgemerkt dat Eric Wittouck er altijd bijzondere aandacht heeft aan besteed om discreet te blijven en zichzelf nooit bloot te stellen aan media. Hij geeft nooit een interview en geeft nooit toestemming voor publicatie van zijn foto, met uitzondering van een enkel interview, dat hieronder wordt besproken. Ten vierde, wat betreft de inhoud, vorm en impact van uw bericht, heeft uw publicatie alleen betrekking op een puur privé-element van Eric Wittouck (de waarde – ten onrechte door u ingeschat – van zijn persoonlijk patrimonium).’

Ondertussen trekt de nu 78-jarige Wittouck zich ook meer en meer terug uit het financiële leven. Die taak wordt overgenomen door zijn oudste zoon Amaury die nu ook de enige aandeelhouder is van de Immobilière Fougeraie, de vastgoedvennootschap met daarin het kasteel in Ukkel.

De enige publieke exuberantie van Eric Wittouck was zijn 50 meter lange jacht Exuma, volledig opgetrokken uit aluminium, en in 2010 opgeleverd door de Italiaanse scheepsbouwer Perini Navi. Het telt drie dekken met luxesuites voor een tiental gasten, een gymzaal, een jacuzzi en plaats voor zeven bemanningsleden. De blikvanger van het schip is een ingebouwde garage die onderdak biedt aan een amfibievoertuig. Dat kan worden gebruikt om aan te meren in een havenstad of om op het strand van een exotisch eiland te rijden. In de periodes dat Wittouck het jacht niet zelf gebruikte, verhuurde hij het voor 189.000 euro per week. In 2021 zette hij de Exuma te koop met een vraagprijs van 16,9 miljoen euro. Later werd het verkocht voor 14 miljoen euro aan Ray Debbane. Het vermogen van de nu 69-jarige Debanne wordt geschat op 1 miljard dollar.

Wittouck woont in Monaco samen met zijn tweede echtgenote, de 45-jarige Japanse Mayu Amano. Ze is de zaakvoerder van High Life Monaco, een organisatie voor liefdadigheid in Monaco en Japan. Ze huwden in 2014. Uit zijn eerste huwelijk met Brigitte Baiwir heeft hij vijf kinderen. De oudste zoon Amaury, 37 jaar, is sinds juni 2016 lid van de raad van bestuur van Artal. Voordien werkte hij bij PwC België en Luxemburg. In 2023 volgden dan bestuurdersmandaten voor zijn andere kinderen Kyril (34), Amandine (39) en Flore Wittouck (38). Eén zoon van Wittouck is overleden.

2

ALEXANDRE VAN DAMME

De man die zelfs zijn schaduw
niet in de krant wil

Geschat vermogen:
10.541.360.000 euro

Woonplaats:
Zwitserland

Van de brouwer Albert Van Damme wordt verteld dat hij elke frank drie keer omkeerde voor hij hem uitgaf. Van zijn kleinzoon Alexandre Van Damme wordt gezegd dat hij op zijn grootvader lijkt. Albert Van Damme stond jarenlang aan het hoofd van Luikse brouwerij Piedbœuf, bekend van Jupiler. Wie als werknemer van Albert Van Damme een nieuw potlood wou hebben, moest een oud, klein stompje van het eerder opgebruikte potlood inruilen voor een nieuw potlood. Het verhaal wil dat hij ook de vuilbakken controleerde om te zien of het papier op twee kanten was beschreven voor het werd weggegooid. Dat had weinig met duurzaamheid te maken, maar meer met zuinigheid, eigen aan de naoorlogse generatie die echte armoede had gekend.

Maar laat ons beginnen bij het begin. Albert Van Damme, afkomstig van Blankenberge, zakte in 1919 naar Luik af om er zijn Frans te verbeteren aan de Ecole des Hautes Etudes Commerciales. Hij ontmoette er Eugénie Piedbœuf, de dochter van Théodore Piedbœuf, eigenaar van de gelijknamige familiale brouwerij. Van Damme huwde met Eugénie en nam in 1920 de leiding over van Piedbœuf.

Albert Van Damme maakte van de brouwerij Piedbœuf een succesverhaal. Hij werkte de ene overname na de andere af. In 1966 werd het merk Jupiler gelanceerd. Het zou de grootste concurrent worden van het Leuvense Stella Artois, op dat moment Belgische marktleider en in handen van de adellijke families de Spoelberch en de Mévius. Van Damme was een visionair en sloot al in 1971 een geheime overeenkomst met Stella om beide brouwerijen te fusioneren. Maar op dat moment was Jupiler nog kleiner dan Stella. Toen de fusie er echt kwam, 16 jaar later, was die situatie omgekeerd. Toch kreeg Van Damme minder aandelen dan de families de Spoelberch en de Mévius. Die minderheidspositie werd een dwanggedachte die hem niet meer zou loslaten.

Albert van Damme had twee zonen, Paul en Jean. Hij zou die allebei overleven. Paul overleed op jonge leeftijd en liet twee zonen na, Jean werd officieel de baas van Piedbœuf maar Albert hield de touwtjes en de aandelen in handen. Het werd het geluk van Alexandre Van Damme, de enige zoon van Jean. Hij zou met steun van zijn grootvader de grote aandeelhouder worden van Interbrew.

1995 werd een cruciaal jaar voor Alexandre Van Damme. Eerst stierf zijn vader en kort daarna zijn grootvader, van wie hij bijna alles erfde behalve diens kolerieke trekjes. Alexandre was 33, maar plots was hij de sterke man van de familie. Datzelfde jaar deed Interbrew een bod op de Canadese brouwer Labatt. Samen met twee bestuurders en enkele directieleden van Interbrew verbleef Van Damme wekenlang in Toronto, om alles in goede banen

te leiden. Vanaf dat moment was hij betrokken bij elke grote overnamedeal van de groep.

Alexandre Van Damme werd achtervolgd door een oogziekte die als kind zijn netvlies aantastte. Dat heeft hem niet belet net als zijn grootvader een visionair te zijn. Niet enkel bouwde hij Interbrew uit tot de multinational AB Inbev, hij diversifieerde zijn vermogen naar andere voedingsbedrijven zoals Heinz Kraft en Douwe Egberts. Ondanks zijn legendarische discretie investeert hij volop in vastgoed en is hij een keiharde businessman die niet bang is een dossier voor de rechtbank uit te vechten.

Het jaar 2004 was het jaar waarin AB Inbev naar de beurs trok en waarbij de waarde van de biermultinational explodeerde. Meteen was het ook een kanteljaar voor de families Van Damme, de Spoelberch en de Mévius, de drie grootste aandeelhouders van de biergigant AB Inbev. Drie jaar later, in 2007, werd Alexandre Van Damme als grootste individuele aandeelhouder van AB Inbev de rijkste Belg. Van Damme zal zijn eerste plaats dertien jaar lang volhouden, wars van elke media-aandacht. Maar dan komt het jaar 2020: corona hakte met een horecastop genadeloos in op de Biergroep. Op de beurs stuikte de waarde van AB Inbev in elkaar. Van Damme werd van zijn eerste plaats gestoten door Eric Wittouck.

Van Van Damme is geweten dat hij geobsedeerd is door zijn eigen privacy en veiligheid. De man woonde vijftien jaar lang anoniem in een groot wooncomplex in hartje Brussel. Hij maakte er een versterkte burcht van, ondoordringbaar met een in beton gewapende garage en afgesloten dak. Het verhaal wil dat de brouwersfamilie Van Damme gebiologeerd is door de ontvoering van de Nederlandse brouwersmiljonair Alfred, Freddy, Heineken. Foto's van Van Damme zijn onbestaande. Kranten moeten zich tevredenstellen met een pentekening van het gezicht van de man. Wanneer een RTBF-cameraman met een super telelens

een snapshot maakte van Van Damme in de tribune van RSC Anderlecht werd het hem te veel en verhuisde hij naar het dorpje Chésereux in het Zwitserse kanton Vaud, nabij Genève. Hij kocht er een domein van 2 hectare, waarvan 800 m² bebouwd. Het domein leunt aan tegen een golfterrein.

3

FAMILIE DE SPOELBERGH

De discrete adellijke miljardair-brouwers

Geschat vermogen:
7.538.526.000 euro

Woonplaats:
Wespelaar (Vlaams-Brabant)

Op 25 september 1895 overleed Edmond Willems. De man was niet enkel burgemeester van Wespelaar maar ook eigenaar van de brouwerij Stella Artois. Hij liet twee dochters na: Elise en Amélie. Willems zorgde ervoor dat het bedrijf goed gemanaged bleef. Léon Verhelst werd directeur van de brouwerij en bleef dat tot 1955. Het was Verhelst die in 1926 succesvol de merknaam Stella Artois invoerde, toen nog als speciaal kerstbier. Ondertussen huwde Elise met burggraaf Adolphe de Spoelberch terwijl Amélie koos voor de ook al adellijke Eugène de Mévius. Het was de start van een dubbele aandeelhoudersdynastie.

Stella Artois kende na de Tweede Wereldoorlog een snelle groei. In 1959 brouwde de groep 1 miljoen hectoliter bier, in 1974 was dat vier miljoen. Die groei gebeurde in een pilsmarkt die zo goed

als stabiel bleef. Het bedrijf deed door sterke marketing gouden zaken. ‘Ne Stella’ was op den duur synoniem voor ‘een pintje’. In 1970 wou Stella-directeur Raymond Boon contact leggen met Albert Van Damme, eigenaar van Piedbœuf-brouwerij, onder-tussen de nummer twee in brouwersland met het merk Jupiler. Boon probeerde eerder om de pilsbrouwerijen Maes en Alken over te nemen wat echter mislukte. Hij zag als alternatief wel wat in Jupiler. Boon en Van Damme zaten uiteindelijk rond de tafel om, op vraag van de toenmalige minister van Economische Zaken Edmond Leburton, samen de jobs van een failliete brouwerij in het Waalse Ghlin te redden.

Samen namen ze de brouwerij van Ghlin over, maar dat betekende niet dat de concurrentie er minder op werd. Midden jaren zeventig stak het gerucht de kop op dat je van Stella hoofdpijn krijgt. Vertegenwoordigers van Jupiler wakkerden het gerucht aan. In het boek *De Belgische bierbaronnen* beschreef auteur Wolfgang Riepl hoe ze in de cafés aspirines uitdeelden aan Stella-drinkers. ‘Hier, voor straks,’ zeiden ze erbij. Hoewel ze toen in principe dezelfde broodheren dienden, werd de concurrentie op het scherp van de snee gespeeld. Jupiler kwam als winnaar uit die strijd. In vijftien jaar tijd steeg de verkoop naar 2,75 miljoen hectoliter, die van Stella zakte van 4 miljoen in 1974 naar 1,4 miljoen in 1986.

Op 7 juni 1986, tijdens het WK voetbal in Mexico, werden enkele managers van Stella Artois opgepakt door het gerecht en in voorhechtenis genomen. Ook André de Spoelberch. Een Congolees met valse papieren en gezocht voor fiscale fraude, diamant-smokkel en namaak werd aangehouden op de luchthaven van Zaventem. Op zijn appartement lagen stapels documenten die de brouwerij in opspraak brachten. Een huiszoeking op de kantoren van de Leuvense brouwer leverde nog meer bezwarend materiaal op: een geheime aandeelhouderslijst, niet aangegeven dividenden, erfenissen en bonussen voor de top, aanwijzingen voor diamant-smokkel. De Artois-families moesten 350 miljoen

Belgische frank, om en bij 8,7 miljoen euro, boetes betalen aan de fiscus, het bedrijf zelf 414 miljoen frank of 10,3 miljoen euro. Tot een strafproces voor fraude kwam het niet, de redelijke termijn werd overschreden.

Door de inval van de speurders was meteen ook algemeen geweten dat Piedbœuf eigenlijk een onderdeel was van Artois. De daadwerkelijke fusie, waarvan de eerste stappen al enkele maanden eerder gezet waren, werd nu versneld doorgevoerd. Ze zou drie jaar in beslag nemen. In oktober 1987 werd ze meegedeeld aan het personeel. Het management van Piedbœuf kreeg de leiding. Eind 1987 kreeg het geheel de naam Artois Piedbœuf Interbrew, goed voor 13 miljoen hectoliter pils. In 2004 fuseerde Interbrew met de Braziliaanse groep AmBev. De nieuwe combinatie kreeg de naam InBev. Op 12 juni 2008 maakte InBev bekend dat het een bod van 46 miljard dollar had uitgebracht op Anheuser-Busch om deze grootste brouwerij van de Verenigde Staten over te nemen. Door deze overname werd InBev de grootste brouwerij ter wereld. AB InBev was geboren. In 2016 volgde dan de megafusie met de nummer twee wereldwijd SAB Miller. Daarmee leek het groeiverhaal van AB InBev afgerond. Overnames in de biersector leken vanaf nu uitgesloten. Maar de basis voor het fortuin van de aandeelhoudersfamilies was gelegd. Wanneer de biergigant in 2004 naar de beurs trekt, explodeert hun vermogen.

Die aandeelhouders van AB InBev zijn statutair beperkt tot de erfgenamen in rechte lijn van beide zussen Willems en de familie Van Damme. De meest opmerkelijke en meteen ook rijkste tak van de adellijke aandeelhouders zijn de kinderen van Werner de Spoelberch en Elinor de Haas de Teichen. Die laatste is de enige dochter van Elisabeth de Mévius. Door een Spoelberch-erfgenaam die huwt met een de Mévius-erfgenaam ontstond meteen een combinatie die dubbel zo sterk was dan de andere familietakken. Deze tak van de familie de Spoelberch is verankerd in en om Leuven en heeft zijn aandelen verzameld in de Luxemburgse holding Agemar. De

familiale groep omvat momenteel in de vierde generatie tien families. Allen zijn ze even zwijgzaam als discreet. Een interview met een de Spoelberch is onbestaande. Bekend zijn ze wel als fervente kenners van bomen. Af en toe stellen ze ook hun kasteeltuinen open voor het brede publiek.

FAMILIE BOONE

Het wereldsucces van een speculooskoekje

Geschat vermogen:
4.120.800.000 euro

Woonplaats:
Knokke-Heist (West-Vlaanderen)

Beeld u het volgende in: u bent producent van een lekker koekje en u wil daarmee zo veel mogelijk consumenten bereiken. Hoe doet u dat? Het antwoord van de familie Boone met Jan Boone als CEO is even geniaal als eenvoudig: verkoop uw koekjes aan de horecaondernemers. Zorg ervoor dat zij bij elke koffie die ze verkopen een gratis koekje leggen. Zorg ervoor dat de consument daarna in zijn grootwarenhuis een mooi aanbod van uw koekjes vindt en u bent gestart. Steeds weer op die manier introduceerde de familie Boone haar speculooskoekjes op nieuwe markten. De veroveringstocht van de Verenigde Staten begon dan weer op het vliegtuig, op de lijnvluchten van Europa naar de Verenigde Staten. Daar kregen Amerikanen het koekje bij hun koffie. Op die manier creëert Lotus zelf de vraag naar zijn product. De specu-

loosproducent Lotus Bakeries past die strategie toe in elk land waarin het actief wordt. De basisregels zijn overal ter wereld dezelfde: mensen eerst laten proeven en de producten nadien in de winkelrekken leggen.

De familie Boone maakte van speculoos een wereldproduct. Hun succesverhaal verliep bijna rimpelloos. Wanneer ze in 2020 de naam ‘speculoos’ inruilen voor het meer internationale ‘Biscoff’, afgeleid van het Engelse ‘*a biscuit with the coffee*’, is er eerst verzet bij het Belgische publiek maar dat ebt snel weg. Ondertussen diversifieert de familie Boone met Lotus Bakeries in gezonde snacks wereldwijd en in afgeleide producten. In tegenstelling tot vroeger maken de koekjes nu veel sneller de sprong van de horeca naar de supermarkt. Het is belangrijk om consumenten zo veel mogelijk met je producten in contact te brengen, zodat het merk bekend wordt.

Dat alles gebeurt onder de leiding van de nu 53-jarige CEO Jan Boone, de man die ook aandeelhouder is van de voetbalploeg Club Brugge. ‘De mooiste hoofdstukken in de geschiedenis van Lotus Bakeries moeten nog geschreven worden,’ zei die in 2022. De ambitie van Jan Boone is niet gering. Hij wil de derde grootste koekjesproducent ter wereld worden. Waar de verkoop goed vlot, wordt ook een fabriek neergeplant, zoals in de Verenigde Staten en in Thailand. ‘Vorig jaar in april is de eerste steen gelegd,’ vertelde Boone over Thailand, ‘dat gaat anders dan we gewoon zijn. Monniken moeten de grond inwijden. We hebben de zegen gevraagd van de goden en offers gebracht. Anders – wordt gezegd – gaat het kwade niet weg uit de fabriek. Voor ons is dat apart, maar voor de medewerkers is dat belangrijk. Anders vind je er geen.’

In 2024 werd dan bekend dat de Amerikaanse voedingsreus Mondelez International in India de speculooskoekjes van Lotus Bakeries gaat produceren en op de markt brengen. Meteen lag

de snelgroeïende Indische markt open voor de Belgische beursgenoteerde speculoosproducent die in handen is van de families Boone en Stevens. De multinational Mondelez wordt sedert 2017 geleid door de nu 64-jarige Belg Dirk Van De Put. Het was Van De Put zelf die de deal met Lotus-CEO Jan Boone voorstelde. De samenwerking tussen beide groepen was opmerkelijk. Het was voor het eerst dat Boone een productielicentie toestond aan een concurrent. Beide bedrijven gingen ook samenwerken aan co-branded chocolade-innovaties, waarbij de speculoos Biscoff wordt gecombineerd met Cadbury, Milka en andere Mondelez-merken in Europa, met de mogelijkheid tot wereldwijde uitbreiding.

Het persoonlijk parcours van Jan Boone verliep niet altijd even rimpelloos. In de zomer van 2016 doorbrak de familie Boone de drempel van 1 miljard euro vermogen. Maar datzelfde jaar kreeg Boone ook een minder aangename ervaring te verwerken. De op dat moment 45-jarige ondernemer werd met de dood bedreigd door de partner van Isabel Maes, een directielid van het bedrijf. Boone en Maes, meteen ook financieel directeur van het bedrijf, hadden een relatie. Wanneer de echtgenoot van Maes dat vernam, trok hij gewapend naar de woning van Boone in Knokke. Daar aangekomen werd hij onderschept door de politie. Toen hij die avond het politiebureau verliet, ontnam hij zich van het leven. Wellicht verklaarde dit feit mee waarom Jan Boone zeer terughoudend is omtrent details uit zijn privéleven.

5

FAMILIE EMSENS

In de trieste schaduw van asbestkankers

Geschat vermogen:
3.615.000.000 euro

Woonplaats:
Brussel

De naam Emsens is geassocieerd met zowel de bedrijven Etex als de grondstoffenmultinational SCR-Sibelco. Die laatste was het werk van wijlen Stanislas Emsens en staat apart in onze ranglijst. Etex werd daarentegen lang aangestuurd door André Emsens, een zoon van Alphonse Emsens en een oom van Walter Emsens, de vader van Stanislas Emsens. De familie Emsens telt om en bij tweehonderd afstammelingen verspreid over beide takken.

Alphonse Emsens kocht in 1905 de licentie voor asbestproductie in België met zijn bedrijf Eternit. Dat procedé was duurzaam, isolerend en goedkoop en lag aan de basis van het fortuin van de familie Emsens, die nog altijd meerderheidsaandeelhouder van de groep is samen met de families Voortman, de Cartier de Marchienne en Van der Rest. Maar het materiaal draaide ook uit

op een nachtmerrie en een last voor de groep, sinds de kanker-verwekkende eigenschappen van het materiaal werden aangetoond. Asbest maakt elk jaar ongeveer 200 doden in België. Eternit werd omgedoopt tot Etex en stopte in 1997 met de productie van asbest. Het bedrijf bleef wel tot 2002 in India eigenaar van een asbestproducerend bedrijf. Tot 2011 wist de groep alle juridische geschillen van zich af te schudden. Nog in datzelfde jaar maakte Etex bekend dat het de Europese gipsactiviteiten van het Franse Lafarge heeft overgenomen voor 1 miljard euro. Dat betekende een volledige strategische ommekeer voor de groep die zich nu volledig ging toeleggen op bouwmaterialen. In 2003 werd de groep Aliaxis afgesplitst van Etex. Aliaxis overkoepelt alles wat te maken heeft met plastic afvoermaterialen en sanitair voor de bouwsector. Aliaxis groeide ondertussen uit tot een eigen miljardenbedrijf met een omzet van maar liefst 4 miljard euro.

Eind 2023 werd Eternit door een Brusselse rechter veroordeeld voor het opzettelijk ziek maken van een asbestslachtoffer. 'De kans op kankers was zo groot dat het bedrijf wist dat er slachtoffers zouden vallen. Maar dat werd aanvaard,' zo zei een Brusselse rechter in het vonnis. De zaak werd aangespannen door Eric Jonckheere, voorzitter van Abeva, de vereniging van asbestslachtoffers in België, die zelf ook aan longvlieskanker lijdt, de typische kanker veroorzaakt door asbest. De Brusselse rechter was snoeihard in zijn vonnis voor het bedrijf dat vroeger asbestproducten verwerkte. Eternit moet vanaf midden de jaren 60 hebben geweten dat de manier waarop asbest werd gebruikt enorme gezondheidsrisico's inhield voor het eigen personeel, de families en de omwonenden. Toch bleef het bedrijf op dezelfde 'hoogst lucratieve' manier doorwerken 'zonder ook maar de minste beschermingsmaatregel'. Meer zelfs, Eternit probeerde de schadelijke gevolgen 'te minimaliseren en te verdoezelen, en wetgevende inspanningen te saboteren'. De rechter noemt het 'bedrog om zichzelf een financieel voordeel te verschaffen'. Het bedrijf tekende onmiddellijk beroep aan tegen het vonnis.

Eerder spraken ook al Italiaanse rechtbanken veroordelingen uit tegen vertegenwoordigers van het bedrijf. Het hof van assisen van Novara, nabij Milaan, veroordeelde in 2023 de 75-jarige Zwitserse miljardair Stephan Schmidheiny tot twaalf jaar gevangenisstraf wegens doodslag met verzwarende omstandigheden. Hij moet een boete betalen van 86 miljoen euro. Schmidheiny leidde van midden jaren 70 tot midden jaren 80 de Eternit-fabriek in het Italiaanse dorp Casale Monferrato. De rechtbank stelde hem verantwoordelijk voor de dood van 392 mensen als gevolg van asbestbesmetting. De Zwitserse ondernemer was ook aandeelhouder van de Belgische groep Eternit. Al eerder, in 2012, werd Schmidheiny door de strafrechter in Turijn veroordeeld samen met de vroegere gedelegeerd bestuurder van Eternit, de Belgische baron Louis de Cartier de Marchienne. Beiden kregen toen een gevangenisstraf van zestien jaar, straffen die later wegens verjaring werden vernietigd.

Het asbestvermogen van de familie Schmidheiny kwam in 2022 nog op een andere manier in de belangstelling. Op dat moment werd het iconische werk *Shot Sage Blue Marilyn* dat Andy Warhol in 1964 afwerkte, geveild door Christie's in New York. Het werk, een afbeelding van Marilyn Monroe, werd verkocht door de Zwitserse 'Thomas und Doris Ammann Stiftung' en haalde een recordopbrengst van 200 miljoen dollar. De homofiele Zwitserse kunsthandelaar Thomas Ammann was een mecenas van Warhol. Ammann werd op zijn beurt gefinancierd door zijn vriend Alexander Schmidheiny. Die kon het fortuin gebruiken dat zijn vader Max opbouwde met beton- en asbestproductie. Max Schmidheiny was de eigenaar van de Swiss Eternit Group en aandeelhouder van het Belgische Eternit. Alexander Schmidheiny overleed in 1993 op 41-jarige leeftijd, een jaar nadat Thomas Ammann overleed aan aids. Zijn aandeel in de kunstverzameling kwam terecht bij zijn broer Stephan Schmidheiny wiens vermogen wordt geschat op 2,6 miljard dollar. De Zwitserse financier legde zich de voorbije decennia toe op allerlei soorten van filantropie.

6

FAMILIE DE MÉVIUS

Adellijk geld tussen bier en natuur

Geschat vermogen:
3.423.560.000 euro

Woonplaats:
Londen en Brussel

Drie Belgische families staan in dit boek op basis van de aandelen die ze bezitten van de biergigant AB Inbev: Van Damme, de Spoelberch en de Mévius. Die laatste is de kleinste van de drie, in vermogen dan toch. Het huwelijk van Eugène de Mévius met Amélie Willems, één van de twee dochters Willems, aandeelhouders van de brouwerij Stella Artois, vormde de startbasis van het familiaal vermogen. De belangrijkste vertegenwoordiger van de familie op dit moment is de 66-jarige Frédéric de Mévius. Hij stond lange tijd aan het hoofd van de holding Verlinvest. Die stroomlijnt de AB Inbev-dividenden die de families de Spoelberch en de Mévius incasseren naar nieuwe investeringen in andere sectoren dan brouwerijen. Enkele jaren geleden, in een van zijn wel zeer uitzonderlijke interviews, vertelde hij daarover het volgende: 'Als je alleen een financier bent, kan je je vermogen beter

toevertrouwen aan een bankier en beleggen. Dan kan je voor de rest van je leven rentenieren en moet je enkel wat vergoedingen betalen. Bij Verlinvest is de ervaring anders. Hier zitten we met de familie rond de tafel om beslissingen te nemen over concrete dossiers. De raad van bestuur is het orgaan waar de knopen worden doorgehakt. We besteden dat niet uit aan een afzonderlijk investeringscomité. In die zin zijn we geen klassiek fonds. We zijn ondernemers.’

Ondanks al dat financieel geweld hield de Mévius vast aan zijn biologische roots. Ook letterlijk: ‘Op het Domaine de la Falize, het landgoed van mijn familie in de provincie Namen, heb ik geleerd de lat professioneel hoog te leggen. In 2001 werden we geconfronteerd met vervuild grondwater door jarenlange bemesting met nitraten. Mijn neven en ik hebben toen het plan opgevat om 250 hectare traditionele landbouwgrond om te zetten naar biologische teelt. In vijf jaar wilden we bewijzen dat die manier van werken even rendabel kon zijn als de klassieke landbouw. Met succes. Door lokale verkooppunten te ontwikkelen en alles samen te brengen onder één merknaam – Terres de Renaissance – compenseerden we de terugval van de oogst per hectare met een verkoopprijs die hoger lag dan voordien. Het was een bijzonder mooi project. Vandaag zijn we een van de grootste biologische landbouwdomeinen van België.’

Ook opmerkelijk was het nieuws uit 2017. Barones Charlotte de Mévius betaalde op dat moment om en bij 64 miljoen dollar voor de Diamond Cross Ranch, een van de grootste iconische ranches in de Amerikaanse staat Montana. Het domein is net geen 200.000 *acres* groot wat staat voor 800 vierkante kilometer of ongeveer een derde van de provincie Limburg. De Diamond Cross Ranch is een indrukwekkend stuk natuur in Montana, grenzend aan Canada. Het gebied kijkt uit op het Tetongebied en wordt doorstroomd door de Tongue-rivier. Het domein omvat een grote paardenranch en biedt ook diensten aan voor events

en seminaries. De Mévius kocht de ranch uit de nalatenschap van Forrest Mars Jr., de erfgenaam van het Mars-imperium, die overleed in 2016 als 25e rijkste mens ter wereld. Zijn vermogen werd geschat op meer dan 25 miljard dollar. Mars staat voor de chocolade snoepreep Mars maar ook voor de befaamde M&M's snoepjes. De familie van Charlotte de Mévius controleerde Domaine Ruhrhof in Bütgenbach in de Hoge Venen al. Ze kweekt er paarden en Galloway-koeien.

Eén jaar later, in 2018, kocht de familie de Spoelberch de familie de Mévius weg uit het investeringsvehikel Verlinvest. Dat betekende nog niet dat de Mévius ging rentenieren. Bleek dat hij op dat moment al enkele jaren zijn eigen kleine Verlinvest aan het uitbouwen was, meer bepaald via investeringen in de Luxemburgse durfkapitalist DLF Venture waarin ook zijn zoon François-Xavier en hun neef Thomas actief zijn. De Mévius startte DLF op in 2016.

JEF COLRUYT

Van Boeddha tot bankier: 'Doe maar gewoon'

Geschat vermogen:
3.348.500.000 euro

Woonplaats:
Halle (Vlaams-Brabant)

'Mijn familie is van eenvoudige komaf,' vertelde de nu 66-jarige Jef Colruyt in een kranteninterview. 'Mijn overgrootvader was bakker in Lembeek. Hij had elf kinderen en voedde hen na de dood van zijn echtgenote alleen op. Ze hadden het niet breed. Mijn grootvader Franz was een echte ondernemer. Met de bakfiets, waarmee hij 's ochtends de bakkersronde deed, zette hij een handeltje in koloniale waren op.' Dat was meteen het begin van de groothandel Boni. Wanneer Franz in 1958 vroegtijdig stierf, kreeg Jo Colruyt, de vader van Jef, als oudste, maar nog altijd maar 28-jarige zoon plots de leiding over het familiebedrijf. Vroegtijdige overlijdens bleven de familie achtervolgen. In 1994 in het Zuid-Franse Lyon overlijdt Jo in 1994 op amper 66-jarige leeftijd aan een hartaanval. Op een camping. Hij viel neer nadat hij zijn caravan had proberen te verplaatsen. Op dat moment was Jo Colruyt al een van de rijkste mensen van België.

‘Wanneer mijn vader onze allereerste winkel opende, deed hij dat met zijn allerlaatste centen. Het was een vervallen pand, volgestouwd met oude rekken. De enige manier om klanten te overtuigen in onze winkel binnen te stappen, was minstens 10 procent goedkoper te zijn dan de concurrentie. Dat kon alleen door te besparen op alle overbodige uitgaven. We goten asfalt op de vloer, draaiden één lamp op twee uit, kozen voor een kassasysteem met ponskaarten, plaatsten gesloten diepvrieskasten. Het was een overlevingsstrategie. Het was dat of failliet gaan,’ aldus nog Jef Colruyt. Maar het bedrijf ging niet failliet. Integendeel. In 1976 werd Colruyt genoteerd op de Brusselse beurs. Het was het begin van een succesverhaal.

De familie telt ondertussen meer dan honderd aandeelhouders die allen recht hebben op een stuk van het jaarlijks dividend dat het bedrijf uitkeert. Een groot deel van die dividenden komen ook terecht bij de familieholding Korys. Die laatste investeert in de meest uiteenlopende bedrijven maar steeds met een dubbel doel voor ogen: winst maken en ethisch investeren. Op regelmatige tijdstippen komt de familie samen in de ‘Heulenberg’, de villa op een boogscheut van Colruyts hoofdkwartier in Halle. Heulenberg is de ouderlijke woning van de familie. Nu is het de verzamelplaats voor formele en informele vergaderingen, workshops én meditatiesessies. Onderschat de Colruyts niet. Ze houden er niet van prestaties uit te besteden aan externe partijen die daar geld aan verdienen. Liever inviteren ze die toeleveranciers in Heulenberg om daarna hun business over te nemen.

Van Jo Colruyt was al geweten dat hij een yogabeoefenaar was en dat trekt zijn zoon Jef door tot in het extreme. Het is een publiek geheim dat hij Colruyts hoofdzetel geregeld op boeddhistische wijze laat zuiveren, net zoals hij geregeld naar een afgelegen klooster in Bali trekt om zich spiritueel te herbronnen. Witte raaf van de familie is de nu 55-jarige Piet Colruyt, specialist in sociaal ondernemen. Piet had zijn naam tegen: ‘Als kind op het voetbal-

plein van Halle was het altijd weer een marteling. ‘Is dat er één van Colruyt?’ hoorde ik sommige ouders zeggen, gevolgd door de voorspelbare commentaren over het rijkeluiszootje. ‘Jullie geld zit in Luxemburg zeker?’ Ook om zulk gedoe te ontlopen ben ik later niet in Halle gebleven, maar in Everberg gaan wonen. Daar weten veel mensen niet eens dat er een link is tussen mijn naam en de winkelketen. Dat hoort allemaal bij een proces dat me tientallen jaren heeft gekost: een evolutie van schaamte omdat je rijk bent naar trots om wat je familie heeft opgebouwd.’

De familie Colruyt investeert in alternatieve energie zoals windmolens op zee. Piet investeert in sociale projecten. *Colruyttelg wil geld verdienen als wereldverbeteraar* klinkt dat dan in de krant. Piet Colruyt: ‘Het is correcter als je het omdraait: in de eerste plaats wil ik de wereld verbeteren, en daarbij gebruik ik een businessmodel. Jo Colruyt gaf vroeger jaarlijks op een familievergadering uitleg over het afgelopen jaar en ik was nog maar een jaar of vijftien toen ik op zo’n middag de vraag stelde: ‘Moeten we echt zoveel winst maken? Kunnen we niet meer besteden aan maatschappelijke doelen?’ Wat wij doen is dienstverlening, antwoordde hij, mensen appreciëren dat we kwaliteitsproducten verkopen tegen de laagst mogelijke prijzen, met vriendelijk personeel. En hij had gelijk, vind ik nog altijd, en ik voel me dan ook goed binnen Colruyt. Maar tegelijk denk ik dat je door lagere rendementseisen te stellen meer sociale initiatieven mogelijk maakt. Moet een investering altijd 15 procent opbrengen? Als je 5 procent haalt met een nieuw, inspirerend bedrijf, is dat dan niet fantastisch?’

Piet Colruyt werd ook al geconfronteerd met de rijkdom van zijn familie. ‘Zijn de werknemers tevreden, zijn ze gemotiveerd? Daarover gaat het. Denkt u echt dat 25.000 mensen zich vernederd voelen omdat Jef Colruyt veel geld verdient? Door zijn capaciteiten heeft hij dat bedrijf kunnen opbouwen, en ook zij zijn daar trots op. Jef is meer waard dan wat hij verdient. Ik vind absoluut

niet dat het loon van topmanagers moet worden afgetopt. Het is toch fantastisch als iemand veel geld verdient én veel belastingen betaalt?’ zo zei hij daarover. ‘Vindt u het vervelend, die persbelangstelling voor België’s rijksten, zoals toen Ludwig Verduyn Colruyt, met 2,3 miljard euro, als vierde rijkste familie van België rangschikte?’ Colruyt: ‘Ik was net bestuurder toen Ludwig Verduyn in 2000 voor de eerste keer met zo’n lijstje kwam. We hebben toen besloten er niet op te reageren. Die fixatie op hoeveel mensen hebben of verdienen, vind ik nogal voyeuristisch, maar zelf voelde ik toen ook enige opluchting: “Oké, het is dan maar geweten, we zijn rijk, ik ontken dat niet”’

8

FAMILIE DE NUL

Geen water is te diep voor Jan De Nul

Geschat vermogen:
3.240.728.000 euro

Woonplaats:
Aalst (Oost-Vlaanderen)

De Aalsterse baggeraar Jan Pieter De Nul moest enkele decennia terug hard opbotsen tegen de grote bestaande baggeraars Dredging International van de groep Ackermans & van Haaren en Baggerwerken Decloedt, in handen van de gelijknamige familie. Wanneer begin jaren 70 de megawerken werden aangevat voor de haven van Zeebrugge, viel De Nul opnieuw uit de boot. Zijn twee concurrenten slaagden erin de markt, met de nodige politieke steun, af te schermen. Via een harde procedure voor de Raad van State kwam Jan De Nul toch nog aan de bak. Sindsdien is de groei van de groep niet echt gestopt. Jan De Nul groeide uit tot een wereldwijde groep die op alle continenten opdrachten afwerkt. Opvallend zijn onder meer de baggerwerken voor het kanaal van Panama en het Suezkanaal waaraan De Nul meewerkte. De stadstaat Monaco kreeg er dan weer zes hectare grondgebied bij,

gewonnen op de Middellandse Zee, met dank aan de Vlaamse baggergroep uit Aalst. Monaco, de tweede kleinste staat ter wereld, kan die grond best gebruiken. Nu telt het mondaine landje 38.400 inwoners voor 2 vierkante kilometer grondgebied. Daarmee is het het dichtstbevolkste land ter wereld.

De aard van de baggerwerken brengt het bedrijf bijna voortdurend in contact met de officiële overheden wereldwijd. Daarbij moet dikwijls hard worden onderhandeld tegen internationale concurrenten. Die hardheid vinden we ook terug bij Jan De Nul die het bedrijf lang heeft geleid. In 2013 verraste hij vriend en vijand wanneer hij een toespraak hield tijdens de verkiezing van HR-manager van het jaar. De Nul stelt op dat moment 6.000 mensen te werk. Zijn speech werd het gespreksonderwerp van de avond. De ondernemer citeerde cijfers van de Nationale Bank: ‘We zien dat er van de 11 miljoen Belgen 6,1 miljoen de leeftijd hebben waarop ze zouden moeten werken. Wel, er werken er 3,1 miljoen.’ De Nul weet naar eigen zeggen waarom: ‘Er is gewoon geen goesting om te werken. Omdat het zonder werken ook kan. We hebben zoveel systemen opgebouwd om betaald te worden zonder te werken. Maar één ding mag je niet vergeten. Die 3,1 miljoen mensen moeten 8 miljoen mensen onderhouden. Politici mogen doen wat ze willen, maar die 3 miljoen mensen zullen nooit tevreden zijn.’ De verschillende regeringen kregen een stevige veeg uit de pan: ‘Een jaar geleden stelde een van onze rode coryfeeën dat zij die graag werken, dat mogen doen. Maar ze moeten solidair zijn met hen die het recht op luiheid koesteren. Dat lijkt mij de rode draad doorheen alle acties van de regering. Zij die werken en sparen, moeten betalen. (...) Er wordt door onze verschillende regeringen geen enkele structurele maatregel genomen die een perspectief biedt aan de komende generatie. Ten andere, welke structurele maatregel ga je nemen die bij de 8 miljoen niet-productieven geen stemmen kost?’ Maar De Nul leverde ook oplossingen aan: ‘Doe de 6,1 miljoen Belgen die de leeftijd hebben om te werken ook wérken. Bouw de overheid af.

Stop met alle prepensioenen. Wat je moet doen, is een active-ringsbeleid voeren: als je bij die 3,1 miljoen werkenden een half miljoen kan toevoegen, dan heb je niet alleen 500.000 meer die bijdragen, maar vooral 500.000 minder uitkeringen. Denk je dat er geen werk is voor die groep?’ De Nul eindigde zijn speech met de retorische vraag: ‘Wie gaat dat allemaal betalen? Jullie!’ Daarbij stak De Nul ook zijn politieke Vlaamse reflex niet onder stoelen of banken.

Jan De Nul en zijn broer Dirk zorgden er samen voor dat Jan De Nul floreert en uitgroeide tot een van de grootste baggerbedrijven ter wereld. In 1986 kwam de Leonardo Da Vinci in de vaart, toen de grootste zelfvarende rots cutter zuiger ter wereld. Julie De Nul, dochter van Jan, was de meter van het schip. 38 jaar later zijn we twee generaties verder. Jan De Nul Group liet op dat moment het nieuwe waterinjectiebaggerschip Cosette te water in het Nederlandse Dordrecht. De meter van het schip is de vierjarige Cosette Goethals, dochter van Julie De Nul en kleindochter van Jan De Nul. Julie volgde dan al enkele jaren haar nu 77-jarige vader op aan het hoofd van de internationale groep.

9

FAMILIE ROUSSIS- VAN GORP

'Ik heb in mijn leven drie prioriteiten: de familie, het bedrijf en mijn vrienden'

Geschat vermogen:
3.178.041.000 euro

Woonplaats:
Arendonk (Antwerpen)

Het verhaal van Theo Roussis en Gunhilde Van Gorp startte bij Raf Van Gorp. Die laatste was in de jaren 60 bediende bij de munitiefabriek Poudreries Réunies de Belgique in Arendonk. Hij zag er hoe de munitiefabriek altijd weer opnieuw moeilijkheden had om haar afvalproducten kwijt te raken. In 1961 startte hij, 'na zijn uren', een handel in ingezameld oud papier, nylon, zetelstoffen en emmers. In de jaren erna werd de bediende stilaan ondernemer: met de inbreng van zijn Volkswagen, een bureautje, een typemachine en 5.000 Belgische frank startkapitaal werd de bvba Ravago Plastics geboren. Van Gorp zamelde 'waardeloos' plastic en afval van de Antwerps-Kempische petrochemie in en recycleerde ze tot nieuwe grondstoffen.

In 1966 kocht hij de terreinen op van de failliete munitiefabriek. Korte tijd later brak de oliecrisis uit. De olieprijs schoot omhoog en meteen ook de vraag naar gerecycleerde plastics. Die hoge prijzen leverden de cashflow op waarmee Van Gorp de eerste buitenlandse expansie financierde, in Frankrijk, Spanje, Italië, Turkije en later in het Oostblok en de Verenigde Staten. Vandaag heeft Ravago 230 vestigingen en 45 fabrieken in 55 landen, met als belangrijkste activiteit de distributie van en de trading in polymeren en chemische grondstoffen.

Maar laat ons terugkeren naar zijn dochter Gunhilde. In 1979 liep zij de Griek Theo Roussis tegen het lijf in Madrid. De dochter van de Ravago-stichter en de zoon van een Griekse olijvenhandelaar uit het West-Griekse Spolaïta kwamen er beiden verder studeren en zaten samen in een klas van tien. Ze werden verliefd en Roussis kwam mee naar België. 'Het is vreemd hoe je leven van de ene dag op de andere compleet kan veranderen door de juiste persoon tegen te komen,' blikte Roussis daarop terug in een bedrijfsvideo. 'Ik was nooit van plan om Griekenland te verlaten. Daarom moedig ik mijn kinderen vandaag aan om niet alleen hun hoofd, maar ook hun hart te volgen.' In België wilde Roussis, die biochemie had gestudeerd in Athene, aanvankelijk in de labo's van Janssen Pharmaceutica werken. 'Maar dat mocht niet van Gunhilde,' lachte hij. 'Ze vroeg me om naar Ravago te komen. Dat heb ik gedaan. Ik ben er begonnen met verschillende taken en in de jaren 80 ben ik doorgroeid in het bedrijf.'

In 1993 overleed Raf Van Gorp plots en moesten Roussis en zijn vrouw het roer halsoverkop overnemen. Roussis werd CEO, zijn vrouw voorzitter. 'Dat was een grote schok, want zijn sterke persoonlijkheid overheerste alles,' aldus Roussis. 'Hij was de referentie van het bedrijf. Van de ene dag op de andere moesten mijn vrouw en ik met die nieuwe realiteit omgaan.'

Vanaf dat moment liepen twee rode draden door zijn carrière: de bancaire wereld en de chemie. Hij bouwde verder op het vermogen van zijn schoonvader en werd een van de grootste particuliere aandeelhouders van de bank KBC. Ondertussen groeide Ravago uit tot een heuse multinational.

In 2009 werd Roussis zwaar ziek: ‘Fysiek was ik zeven maanden out,’ zei hij over die zwarte periode, ‘maar mentaal was ik bijna een jaar niet in staat iets te doen. Mijn vrouw was in die periode niet alleen mijn echtgenote en de moeder van de kinderen, maar ook mijn verpleegster én de CEO van het bedrijf. Dat zal ik nooit vergeten.’

Toch bleef Theo Roussis het toppunt van discretie. Het eerste interview met de ondernemer moet nog verschijnen. In juni 2022 vierde het bedrijf Ravago zijn zestigste verjaardag. Er kwam een groot feest waarop ook een bedrijfsvideo werd voorgesteld. Voor het eerst zien de gasten de dan 68-jarige Theo Roussis zelf met zijn echtgenote en hun zoon en dochter. Zijn zoon Axel werd op dat moment als CEO van het wereldbedrijf geïntroduceerd. De zucht naar discretie stond daarbij haaks op de bedrijfsvideo die het bedrijf online zette voor zijn achtduizend personeelsleden. Daarin vertelden Theo en Axel Roussis aan de interviewer van dienst, VRT-nieuwsanker Wim De Vilder, openhartig over het ontstaan en de groei van het bedrijf, hun schoon- en grootvader Raf Van Gorp en de overgang naar de derde generatie. Ook heel wat details over hun privéleven kwamen aan bod. Ook Gunhilde Van Gorp en dochter Daphné passeren de revue. ‘Ik heb in mijn leven drie prioriteiten,’ antwoordde Roussis op de vraag waarom hij liever in de luwte blijft, ‘de familie, het bedrijf en mijn vrienden. Missen we iets belangrijks op die vlakken door niet in de aandacht te komen? Het antwoord is altijd “nee” geweest.’

‘Ik hoop dat Ravago een familiebedrijf blijft,’ zo vulde zijn echtgenote aan. Intussen keek *familyman* Roussis uit naar ‘zijn nieuwe leven’, omdat hij niet meer 100 procent met het bedrijf moest

bezig zijn: ‘Familie was altijd de hemel waar ik energie kon bijtanken om in mijn werk te kunnen vechten. Vandaag betekent ze meer dan ooit alles in mijn leven. Ik kijk ernaar uit om veel met de kinderen en de kleinkinderen op vakantie te gaan,’ zo zegt hij. Wat hem verder nog gelukkig maakt? ‘De gewone dingen, niets extravagants.’

10

FAMILIE JANSSEN

De adellijke bankiers (tot ze niet langer adellijk zijn)

Geschat vermogen:
3.134.488.280 euro

Woonplaats:
Terhulpen (Waals-Brabant)

De familie Janssen is zo goed als vanaf het ontstaan van het koninkrijk België in 1830 actief geweest als bankier. De grote doorbraak voor de familie kwam er met baron Emmanuel Janssen (1879-1955). Via zijn huwelijk met Jeanne Solvay werd hij de kleinzoon van Ernest Solvay, uitvinder-ondernemer en miljonair. Janssen werkte zich zeer snel op naar de top van het chemiebedrijf en hield er zich in het bijzonder bezig met de Mutuelle Solvay, de bank die destijds deel uitmaakte van de groep. Die bankiersactiviteit eindigde met een niet onbelangrijke participatie in de Generale Bank, later opgegaan in Fortis. Als derde en wellicht meest belangrijke poot onder het Solvayimperium is er de farmamultinational UCB.

De contemporaine spilfiguur van de familie was jarenlang baron Daniel Janssen, notoir vrijzinnige en gewezen voorzitter van de werkgeversfederatie VBO, Verbond van Belgische Ondernemingen. Janssen zette ook de traditie verder van vermogende huwelijken. Hij trouwde met de dochter van de zeer gefortuneerde Antwerpse baron Charles Bracht. Die kwam in 1978 noodlottig aan zijn einde tijdens een ontvoering door Marcel Van Tongelen, die zichzelf Dexter noemde. In 2011 gaf Daniel Janssen de fakkel door aan zijn zoon Charles-Antoine. Die huwde met Valentine Goblet d'Alviella, de dochter van Richard Goblet d'Alviella. Die laatste is dan weer net zoals Charles-Antoine Janssen een achterkleinkind van de staalbaron Gustave Boël. Nog in 2011 trad baron Nicolas Janssen in het huwelijk met gravin Hélène d'Udekem d'Acoz, de oudere zus van koningin Mathilde van België.

Hier willen we even stilstaan bij Paul-Emmanuel Janssen. Hij was een broer van Eric Janssen en Daniel Janssen. De drie broers woonden elk in een kasteel in de rand van Brussel waarvan de drie tuinen verbonden waren door een rivier. Paul-Emmanuel Janssen promoveerde tot doctor in de rechten aan de Université libre de Bruxelles (ULB) en behaalde een MBA aan de Harvard-universiteit in de Verenigde Staten. Beroepshalve was hij bankier bij de Generale Bank, die zijn grootvader Emmanuel Janssen mee oprichtte en die later opging in Fortis.

Paul-Emmanuel Janssen overleed in 2022 op 92-jarige leeftijd. Hij stond aan het hoofd van de Generale Bank toen die zou worden overgenomen door de verzekeringsgroep Fortis, toen onder leiding van graaf Maurice Lippens. Janssen kantte zich tegen die overname: hij koos voor een overname door de Nederlandse bank ABN-Amro. Maar Maurice Lippens zette al zijn adellijke connecties in om zijn slag thuis te halen. Daarbij ook koning Albert II. Het verhaal wil dat koning Albert II, die het dossier van dichtbij volgde, vanuit zijn Zuid-Franse vakantieoord met Janssen belde om hem onder druk te zetten en te eisen het bod van Fortis en

Lippens te steunen. Wat Janssen weigerde. En waarna de bankier meteen ook de titel baron van zijn visitekaartje schrapte.

De overname van de Generale Bank door Fortis was op dat moment zeer omstreken. Desalniettemin slaagde Lippens in 1998 in zijn overname. Tijdens een live-interview op de openbare omroep korte tijd later zei hij dat de overname van de bank ‘een geschenk was voor de koning’. Tien jaar later, in 2008, wou Lippens zelf een bod uitbrengen op ABN-Amro. Dat werd echter doorkruist door de bankencrisis die leidde tot de val van Fortis en Lippens en tot miljoenenverlies bij talloze aandeelhouders. Een aantal Vlaamse vermogende aandeelhouders hadden zich altijd verzet tegen Maurice Lippens. In 2008 kwam Frank Arts naar voor als hun woordvoerder. De zus van Frank Arts, Dora Janssen-Arts, is de weduwe van dokter Paul Janssen, oprichter van Janssen Pharmaceutica. ‘Hij dacht alleen aan zichzelf, zelfs niet aan zijn familie, denk ik,’ zo vertelde Arts over Lippens’ besluit om de bank over te nemen. ‘Ik verwijt hem echt wat hij gedaan heeft. Toen ik aan Paul-Emmanuel Janssen zei: “Il est devenu fou”, zei Paul-Emmanuel: “Er is een tekst uit de oudheid die zegt dat het kwade komt omdat de goden de geest van de mens in de war brengen.” Dat is een tekst van Sofokles, uit de tragedie Antigone. Ik vond het merkwaardig dat Paul-Emmanuel dat meteen zei. Ik ben er echt van overtuigd. Ik denk echt dat Lippens gek geworden is.’

FAMILIE BOËL

Het verhaal van veel geld en een onwettige prinses-dochter

Geschat vermogen:
2.995.500.000 euro

Woonplaats:
Court-Saint-Etienne
(Waals-Brabant)

Het verhaal van de familie Boël startte in 1880 toen de boekhouder Gustave Boël alle activa erfde van zijn kinderloze werkgever Ernest Boucquéau. Een onderdeel van die erfenis was de staalfabriek Fabrique de Fer de Charleroi Fafer. Die vormde de basis van het fortuin dat de familie de daaropvolgende decennia zou opbouwen. Wanneer Fafer in 1997 verkocht werd aan de Franse groep Usinor incasseerde de familie 5 miljard frank of ongeveer 125 miljoen euro.

De familie was op dat moment reeds volop actief in andere sectoren, vooral via de holding Sofina, die risicokapitaal verstreekte aan onder meer de distributeurs Colruyt en GIB, nu Carrefour.

Sofina vormde samen met een tweetal andere holdings de spil van het imperium van Boël. De familie slaagde er zo in rijk te worden door drie zaken te combineren: verstandig beheer van de bedrijven, ruzie binnen de familie binnenskamers oplossen en de kinderen laten trouwen met andere rijke kinderen. Dat alles overgoten met een sausje van extreme discretie. Een mooi voorbeeld van die laatste politiek kreeg de familie trouwens al vroeg ingelepeld.

Begin deze eeuw huwde Marie-Anne Boël met Charles-Emmanuel Janssen, de kleinzoon van de uitvinder-ondernemer en miljonair Ernest Solvay. Meteen werden de Boëls de derde belangrijkste aandeelhouder van de chemiemultinational Solvay. Max Boël huwde dan weer met Anna Guinotte, dochter van advocaat Léon Guinotte en enige erfgenaam van Raoul Warocqué. Bij zijn overlijden liet deze staalbaron 34 miljoen frank na, wat hem rond 1900 tot een der rijkste Belgen maakte.

In de geschiedenis van de familie Boël kwam men veel gekende en machtige namen tegen. Pol Boël huwde Nicole Davignon, de oudere zus van Etienne Davignon. De schoonmoeder van Pol Boël was jarenlang eredame van koningin Elisabeth. En Marie-Claire Boël huwde Stanislas Emsens, de topman van het rijke mijnbouwbedrijf SCR-Sibelco. De familie bezit in het Waals-Brabantse Court-Saint-Etienne een domein dat in 1882 werd gekocht door Gustave Boël. Het omvat momenteel 2.200 hectare met daarop een kasteel, een park, veertien boerderijen, bossen en talrijke huizen. Het is ondergebracht in de NV Domanoy. De financiële pers schatte de waarde van het domein in 1996 op 1,8 miljard frank of 45 miljoen euro.

Begin 2022 overleed de adellijke industrieel Jacques Boël op 92-jarige leeftijd. Van Jacques Boël was zo goed als niets bekend. Enkel wat triviale feitjes. Hij hield van een goed glas wijn en verbleef graag in Bretagne. In werkelijkheid vermeed Jacques Boël

elke publieke belangstelling. Media-aandacht stond in zijn ogen gelijk aan problemen. Wat juist was wanneer bleek dat zijn wet-tige echtgenote een buitenechtelijk kind had met de toenmalige Belgische prins Albert. Wanneer die dochter Delphine tien jaar was, gingen haar ouders uit elkaar. Jacques Boël verzette zich echter niet tegen het feit dat hij als burgerlijke vader van Delphine werd erkend. Die *goodwill* verankerde de relaties tussen de familie Boël en de latere vorst. Die laatste, koning Albert dan, weigerde zijn biologische dochter Delphine te erkennen.

Via de rechtbank wou, of moest, Delphine een DNA-staal van de vorst bekomen om zo aan te tonen dat koning Albert, en niet Jacques Boël, haar echte vader is. In de krant *Le Soir* zei Delphine Boël dat haar wettelijke vader, Jacques Boël, stappen had ondernomen om ervoor te zorgen dat ze niets erfde: 'Ik zal geen erfgenaam zijn van de familie Boël,' aldus Delphine. De rechtbank wou het dossier in februari 2017 ten gronde behandelen. Daarbij was ook koning Albert zelf gevorderd voor de rechtbank. Het was voor het eerst in de geschiedenis dat een koning voor een rechtbank moest verschijnen. In januari 2020 boog de oude Albert dan het hoofd en erkende dat Delphine wel degelijk zijn biologische dochter is. Het was vooral zijn echtgenote Paola die niet wou herinnerd worden aan het hele verhaal van het overspel van haar man en dan ook alle mogelijke stappen tegenhield. Sinds haar erkenning mag Delphine Boël zich Delphine van België noemen, met haar adellijke naam Delphine, prinses van België, van Saksen-Coburg Gotha. Haar persoonlijk verhaal zei niet veel goeds over Jacques Boël. Hij was een norse man die haar onheus bejegende. Vanuit maatschappelijk standpunt was enkel de vraag belangrijk wat de motivatie was van Boël om destijds Delphine uit handen te nemen van de getormenteerde kroonprins Albert. Vriendschap, opportunisme, macht, eer, ijdelheid, of een mengeling van dat alles.

De tijden veranderen en de familie Boël veranderde langzaam mee. De familie wordt nu mee geleid door de zestigjarige Jonkheer Harold Yves Henri Boël. Hij staat aan het hoofd van Sofina. Die holding investeert rechtstreeks in meer dan zestig bedrijven, maar is via de investering in andere fondsen aanwezig in het kapitaal van honderden ondernemingen. In de financiële kranten bleef echter vooral het negatief nieuws hangen over twee investeringen, met name de Indiase leerapp Byju's en het Britse e-commercebedrijf The Hut Group. Beide bedrijven zagen hun waarde in 2022 decimeren. En nu geeft Harold Boël wel commentaar: 'Zulke dingen horen bij investeringen in groei-bedrijven. Maar we leren daaruit,' aldus Harold Boël. 'De twee dossiers tonen het belang van diversificatie aan. Het zijn tegenslagen die veel in het nieuws kwamen, maar ze zijn niet cruciaal. Ze vormen geen weerspiegeling van de portefeuille. De voorbije tien jaar haalden we een rendement van 9,9 procent per jaar. We hebben ook hypergroeiers gehad en met veel winst verkocht, zoals de Indiase e-commerce-reus Flipkart. Dat is het voordeel van investeren in groei. Eén hypergroeier waarmee je je inleg tot tien keer kan terugverdienen, is voldoende om meerdere moeilijke dossiers te compenseren.'

12

FAMILIE FRÈRE-GALLENNE

Investeren in mode en in bedrijven op mensenmaat

Geschat vermogen:
2.954.704.000 euro

Woonplaats:
Gerpennes (Henegouwen)

Het Franse communicatie- en evenementenbureau Mazarine is een gevestigde waarde binnen de wereld van de grootste modehuizen en merken. Het bedrijf organiseert modeshows, ontwerpt producten en verpakkingen, creëert websites en beheert communicatiecampagnes. Eind 2022 verraste het de wereld door het topmodel Bella Hadid op de catwalk te sturen in Parijs met alleen een slipje aan en de handen voor haar borsten. Vervolgens kreeg ze met spraytechnologie een witte jurk opgespoten. Het publiek was verbijsterd.

Bij de klanten van het dertigjarige bedrijf zijn onder meer Louis Vuitton, L'Oréal, Biotherm, Jacquemus, Jean-Paul Gaultier, Moët & Chandon en zelfs de Opera van Parijs. Bij het publiek van Ma-

zarine is de nu 47-jarige Ségolène Frère-Gallienne een vaste klant. Ségolène Frère is de dochter van de in 2018 overleden Waalse miljardair Albert Frère. Begin 2023 investeerde ze een bedrag tussen 10 en 50 miljoen euro, het exacte bedrag is niet bekend, in Mazarine. In het zakenimperium van haar vader is ze nooit erg geïnteresseerd geweest. In mode des te meer. Ze zetelt in de raad van bestuur van Christian Dior SE, de controleholding van de luxereus LVMH van de familie Arnault, en was een tijd betrokken bij het kinderkledingmerk CdeC (Cordelia de Castellane).

In 2002 leerde Ségolène Frère haar toekomstige echtgenoot Ian Gallienne kennen, zoon van een Franse industrieel en een Spaanse moeder. Samen beheren ze het familiaal investeringsfonds FG Bros. ‘Bros’ staat hier voor ‘broers’ en verwijst naar de vijf kinderen van het echtpaar, wier belangen via de holding worden behartigd. FG Bros telt zes medewerkers. De omvang van het startkapitaal van het fonds is niet bekend. Het wordt aangevuld met de dividenden die Ségolène Frère en Ian Gallienne innen bij GBL en de Nationale Portefeuillemaatschappij (NPM). Ze bezitten respectievelijk 75 procent en 25 procent van de belangen van de familie Frère in die vehikels. Die eigendomsstructuur spruit voort uit de reorganisatie van de Frère-groep in 2021. De kinderen van wijlen Albert Frère verdeelden de familiale groep toen onder elkaar. De tak rond Gérard Frère, halfbroer van Ségolène, kreeg de controle over de NPM, die rond Ségolène over het belang in GBL. Vastgoed, kunst en wijn, waaronder de aandelen in het prestigieuze wijndomein Château Cheval Blanc, werden netjes in tweeën verdeeld. De twee takken gingen een aandeelhouderspact voor 25 jaar aan.

Mazarine is niet de eerste participatie van FG Bros. Die telt er al een vijftiental, investeringsfondsen niet meegerekend. Details over de portefeuille zijn niet bekend, maar FG Bros zou onder meer belangen hebben in een fabrikant van lederwaren, een champagnehuis en een cosmeticabedrijf. De focus van het investe-

ringsvehikel ligt op gezondheidszorg, professionele diensten en hoogwaardige consumentengoederen. FG Bros wordt geleid door Evrard de Montgolfier. De Fransman was twaalf jaar de nummer twee van het familiebedrijf achter de champagnes Piper-Heidsieck en Charles Heidsieck en de schoenenfabrikant J.M. Weston. Hij werkte daarvoor negen jaar bij Artemis, het familiale investeringsvehikel van de Franse miljardair François Pinault.

In tegenstelling tot zijn echtgenote is Ian Gallienne wel degelijk geïntrigeerd door de financiële wereld. Pas in 2005 introduceerde Albert Frère zijn schoonzoon Ian Gallienne bij de beursgenoteerde investeringsholding GBL. Hij kreeg er het beheer over het durfkapitaalfonds Ergon. Zeven jaar later werd hij gedelegeerd bestuurder van de sleutelholding GBL. Gallienne kwam daarbij in de plaats van Gérard Frère die net als zijn halfzus weinig aanleg heeft voor financieel beheer. Ian Gallienne staat bekend als een hoffelijk, beetje aristocratische man, kortom, de ideale schoonzoon. Als sterke man bij GBL doet hij het minder ideaal. Met 32 miljard euro aan geïnvesteerd vermogen trappelt de groep wat ter plaatse. In 2022 blikte hij terug op tien jaar beleid bij GBL. ‘Aangezien de wereld tegenwoordig veel sneller evolueert, hadden we soms wendbaarder moeten zijn met onze participaties,’ zo zei hij. ‘Vorig jaar hebben we voor een half miljard euro aandelen aan Pernod Ricard verkocht; het jaar daarvoor voor een half miljard euro aan Adidas. Het was stevig verankerd in het model van GBL om een aandeelhouder op zeer lange termijn te zijn.’ En over hoe hij werkt: ‘Mijn gedragsregel is dat als ik niets begrijp van een bedrijf, ik er geen geld in stop. Het is een eenvoudig principe dat ik zelfs mijn kinderen leer.’ Hij investeert liefst in bedrijven op mensenmaat, liever dan in ingewikkelde digitale bedrijven die werken met met veel algoritmes en artificiële intelligentie.

13

FAMILIE LHOIST- BERGHMANS

Wereldleider in kalkproductie en kunstfoto's

Geschat vermogen:
2.913.683.000 euro

Woonplaats:
Clavier (Luik)

De familiale groep Lhoist wordt doorgaans omschreven als 'een industriële parel uit Wallonië'. Om het in één zin samen te vatten: Lhoist is de grootste producent ter wereld van kalk en dolomieten. De Waals-Brabantse groep verkoopt haar producten in meer dan tachtig landen, heeft ongeveer honderd vestigingen in meer dan 25 landen en geeft werk aan zo'n 6.400 werknemers.

De geschiedenis van Lhoist gaat terug tot 1889, het jaar waarin Hippolyte Dumont de steengroeve Carrières et Fours à Chaux Dumont-Wautier oprichtte in Hermalle. Het was Dumonts schoonzoon, Léon Lhoist, die in 1924 zijn naam aan de groep gaf met

de oprichting van de Ets. Léon Lhoist in Jemelle. Twee jaar later kocht de groep een groeve in Frankrijk: de eerste stap op weg naar de internationalisering. Kalk was een basisproduct voor verschillende industriële sectoren zoals landbouw, bouw, glas, staal, papier en waterzuivering.

Het voorbije decennium keerde de familie zich om en bij 1,3 miljard euro aan dividend uit. Ondanks haar multinational karakter kwam de familie vooral in het nieuws met een lokaal conflict. In het zuiden van het land, meer bepaald in Rochefort, woedde immers een strijd om de waterbron Tridaine. De broeders-trappisten van de abdij van Rochefort hadden de bron nodig om hun trappist te brouwen. Voor de familie Lhoist-Berghmans zat dat water dan weer in de weg om haar kalkgroeve verder te ontginnen. De paters streden op verschillende fronten: politiek en voor de rechtbank. De familie Lhoist zette een pr-offensief in waarbij ze zich opwierp als beschermer van zowel de abdij als de stad Rochefort.

In 2011 stierf de zestigjarige Léon-Albert baron Lhoist aan een hartaanval tijdens een jachtpartij in Roemenië. Hij was op dat moment ondervoorzitter van de groep. Veel commentaar gaf de familie niet op dit onverwachte overlijden. Nog in dat jaar werd Anne Marianne Fentener van Vlissingen de nieuwe bestuurder van Lhoist. Over haar is bijna niets bekend. Ze is een telg uit de gelijknamige gefortuneerde Nederlandse familie die ooit grootaandeelhouder was van distributeur Makro. Haar familie staat al jaren in de top tien van de rijkste Nederlanders.

De familie Lhoist-Berghmans beheert niet enkel de grootste kalkproducerende groep ter wereld, ze bezit ook een van de grootste private collecties kunstfoto's in België. Die fotocollectie valt uiteen in twee grote delen. Jaarlijks bestelt het bedrijf een aantal foto's bij gerenommeerde fotografen. Daarbij staat de industriële activiteit van de groep Lhoist centraal. Tot de uitvoerders van die

opdrachten behoren fotografen zoals Roy Arden, Bernd en Hilla Becher, Elliott Erwitt, Rodney Graham, Jan Henle en Josef Koudelka. Stuk voor stuk topfotografen die niet eenvoudig te strikken zijn voor private opdrachten. Daarnaast heeft Jean-Pierre Berghmans een verzameling aangelegd die representatieve werken bevat van de grootste fotoagentschappen en fotografen zoals Magnum, Robert Capa, Martin Parr, René Burri, Harry Gruyaert, Raymond Depardon en David Seymour. Die werken bieden een journalistiek beeld van de periode 1930 tot 2000.

In 2022 werd Charlotte Lhoist door koning Filip verheven in de adelstand. Zij is voormalig bestuurder van de Lhoist Groep en zet zich al twintig jaar in op het vlak van de filantropie ‘door aanzienlijke financiële middelen vrij te maken voor caritatieve en sociale projecten’. Ook haar echtgenoot André Querton viel dezelfde eer te beurt. Na een diplomatieke carrière van 25 jaar was Querton de laatste twintig jaar actief in de uitgeverij, de media, en de filantropie.

Ondertussen diversifieerde de jongste generatie van de familie weg van de Waalse thuisbasis, richting het mondaine Knokke. De broers Nicolas, Arthur en Jérôme Lhoist zijn de voorbije jaren vooral actief in de Knokse horeca en het Knokse nachtleven. In 2023 groepeerden ze hun belangen in de groep Tero. Ze kochten onder meer hotel La Malle Post in Rochefort, goed voor 24 kamers, een wellnesscentrum met zwembad, sauna en hamam. Daarnaast investeerden de broers Lhoist ook in de vernieuwing van de iconische grotten van Han. Nicolas Lhoist is dan weer voorzitter van de lokale voetbalploeg Union Rochefortoise die in derde klasse speelt. Isabel Verbeke, de moeder van de drie broers Lhoist, is de dochter van de vroegere Vlaamse textielindustriël Jean-Marie Verbeke en Marie-Thérèse Vande Vyvere, een telg uit het geslacht dat aan de basis ligt van de projectontwikkelaar Matexi.

14

GÉRALD FRÈRE

De gedoodverfde miljardair-kroonprins die liever landbouwer werd

Geschat vermogen:
2.854.704.000 euro

Woonplaats:
Gerpennes (Henegouwen)

Gérald Frère is de oudste zoon van wijlen Waalse miljardair Albert Frère (1926-2018) en zijn eerste echtgenote Nelly Depoplimont (1927-1997). Gérald Frère is het enige kind uit zijn vaders eerste huwelijk. Albert Frère had nog een dochter, Ségolène, bij zijn tweede echtgenote. En dan was er nog Charles-Albert, de ‘volle’ broer van Ségolène die in dramatische omstandigheden om het leven kwam in 1999.

Het verhaal wil dat Albert Frère na de Tweede Wereldoorlog begon als handelaar in oud ijzer. In feite was zijn vader een kleine fabrikant van stalen nagels. Doorheen de jaren groeide Frère uit tot de belangrijkste financier van België en een van de sterke figuren in de salons van de *haute finance* in Parijs. De verkoop van de bank

BBL, van verzekeraar Royale Belge, van de industriële giganten Petrofina en Tractebel: Frère speelde telkens weer een sleutelrol. Het leverde hem bijwijlen de negatieve reputatie op de uitverkoper van België te zijn.

Hij was een sterke strateeg en financier die ten volle gebruik wist te maken van de tijdgeest. Zo organiseerde hij regelmatig zogenaamde ‘powerlunches’. Hij deed dat niet in zijn kantoor of in een duur restaurant, maar in zijn discrete privéappartement in Brussel of Parijs. Die appartementen waren tegelijk een ontmoetingsplaats voor topfiguren uit de politieke en financiële wereld. Die lunches, precies getimed van 12.45 tot 14.30 uur, met uitstekend bereide maaltijden én klassewijnen die door Frère zelf werden uitgezocht, dienden als een discussieplatform. Neen zeggen was geen optie. ‘Je weigert geen uitnodiging van Albert Frère,’ vertrouwde een bankier toe aan journalist Jean Vanempen die een biografie over Frère schreef. Ook de Belgische premiers van dit land, ongeacht hun politieke kleur, schoven graag mee aan tafel. Er is nooit veel uitgelekt over deze powerlunches, maar voor de financier waren ze een machtig lobbywapen. Bij dergelijke ontmoetingen was Frère op zijn best: netwerken in alle discretie, maar wel met een duidelijk doel. En dat doel was zijn eigen belangen veiligstellen, of zo lobbyen dat ze niet geschaad werden. Daarbij vermeed de financier het conflict: hij probeerde alles in een ‘conviviale’ sfeer te laten verlopen. Die charme en flair bleken uitstekende wapens in de uitbouw van zijn beursimperium dat eerst was gebouwd met belangen in de staalindustrie om later uit te waaieren over zowat alle industriële en dienstensectoren.

Als oudste zoon was Gérald Frère de gedoodverfde kroonprins van de familie. Maar toch heeft hij weinig ambitie om in de voetsporen van zijn vader te treden. Hij was korte tijd gedelegeerd bestuurder van de strategische holding GBL, maar werd al snel vervangen door Ian Gallienne, de partner van zijn halfzus Ségolène. Het magazine *Trends* citeert in dat verband een gewezen

bestuurder van de holding GBL: ‘De sterke persoonlijkheid van zijn vader woog op Gérald, die niet diens briljante strategische inzicht heeft geërfd. Na een moeilijke jeugd houdt hij zich in wezen liever bezig met de jacht en het beheer van zijn boerderij dan met het miljardenimperium. Hij heeft onder zijn vader nooit kunnen bewijzen wat hij in zijn mars had. Enfin, de vraag of hij GBL kan leiden is nu irrelevant. Hij wil het niet en hij is daar gelukkig mee.’ Die boerderij van Gérald Frère moet trouwens ook niet onderschat worden. Ze is goed voor honderd hectare tarwe, maïs en bieten. Die dramatische jeugd vertaalde zich ook in het overlijden van zijn halfbroer Charles-Albert die in 1999 met zijn zware BMW tegen een rood licht rijdt en overlijdt.

Begin 2018 werd de dan 34-jarige Cédric Frère benoemd tot gedelegeerd bestuurder van de holding Frère-Bourgeois, de sleutelholding van de familie Frère. De 92-jarige Albert Frère gaf dan zijn functie van gedelegeerd bestuurder in Frère-Bourgeois op. Cédric Frère is de zoon van Gérald Frère en de kleinzoon van Albert Frère. Een jaar later, in 2019, kocht Cédric Frère het restaurant *Au sanglier des Ardennes* over in Oignies-en-Thiérache, deelgemeente van Viroinval, in de buurt van Couvin. Het was het lievelingsrestaurant van zijn grootvader dat in 2018 de deuren sloot. Kleinzoon Cédric Frère zocht een nieuwe chef-uitbater om het restaurant in ere te herstellen. Albert Frère had twee passies in het leven. Geweldige wijnen eerst. Hij was mede-eigenaar van de absolute topwijn Château Cheval Blanc in Saint-Emilion die hij samen controleerde met Bernard Arnault, eigenaar van de het luxebedrijf LVMH Group. Frère was ook referentieaandeelhouder van Champagne Taittinger. Daarnaast genoot baron Frère van goede restaurants. Jacky Buchet, chef van *Au sanglier des Ardennes*, was een van zijn favoriete koks. Samen met zijn zoon Rudy kon Buchet twintig jaar lang een Michelin-ster koesteren met het restaurant in Oignies-en-Thiérache.

In 2020 werd Cédric Frère benoemd tot bestuurder van de Association de la Noblesse du Royaume de Belgique. Dat herinnerde ons eraan dat Cédric Frère ook zelf baron is. Hij werd in 2017 verheven in de adelstand, via een kleine omweg. De koning, bij monde van toenmalig minister Didier Reynders, maakte toen bekend dat de afstammelingen van Albert Frère eveneens de titel van baron mogen dragen. Een erfelijke titel dus.

Albert Frère heeft met succes een generatie overgeslagen. De overgang naar zijn twee kinderen is daarmee gerealiseerd: Gérald is vertegenwoordigd in de groep door kleinzoon Cédric, en Ségolène is vertegenwoordigd in de groep door schoonzoon Gallienne. In december 2018 overleed Albert Frère op 92-jarige leeftijd. In 2021 werd zijn vermogen opgesplitst over zijn twee kinderen Gérald en Ségolène.

FERNAND HUTS

Over de oude vos die zijn haren
verliest, maar niet zijn streken

Geschat vermogen:
2.779.308.743 euro

Woonplaats:
Betteshanger, Kent,
Verenigd Koninkrijk

In 2022 stelde logistiek ondernemer Fernand Huts in het Denver Art Museum met zijn kunststichting The Phoebus Foundation meer dan 140 werken van zijn collectie Vlaamse Meesters tentoon. Tijdens de openingsreceptie liep hij rond met op zijn jas een ronde metalen badge met daarop 'Fool' en een kop uit het schilderij *De wereld voedt veel zotten* van Jan Massijs. De badge verwees naar de naam van zijn tentoonstelling: 'Saints, Sinners, Lovers and Fools'. Maar het typeert ondernemer Fernand Huts die altijd een anarchistische zweem heeft gehad, provocerend uit de hoek kwam en even van de politiek proefde om vast te stellen dat hij op die manier in elk geval nooit de wereld zou kunnen veranderen. Dus koos hij maar voor het ondernemerschap.

Nu hij 74 jaar is geworden, verliest de oude vos misschien wel zijn haren maar niet zijn streken. De scherpe kantjes zijn er wel af. Bijna iconisch is het beeld van Huts die in een van zijn magazijnen loopt en stilstaat bij een zwarte arbeidster die lingerie aan het verpakken is. Hij kijkt haar lachend aan en zegt: ‘Soutiennekes plooiën en in enveloppen steken is geen werk voor erkende havenarbeiders’. Huts verzette zich jarenlang tegen de wet-Major, die hem verplichtte havenarbeiders, dokwerkers, ook in te zetten bij zijn e-commerceactiviteiten in de Antwerpse haven. Wanneer hij in 1998 met zijn bedrijf Katoen Natie de eerste steen legt van het Mega Logistiek Park vlak bij de Gentse haven, geeft hij het nieuwe logistieke park de naam ‘Rojam Logistics’ mee. Een woordspelletje, Rojam is het omgekeerde van Major.

Het is een klein voorbeeld maar het typeert de man wel. Het succes van de ondernemer Huts is ook niet zo moeilijk uit te leggen. De man komt uit een klassiek milieu van natiebazen, havenondernemers die schepen lossen en laden en graag een pint drinken. Huts liet zich als natiebaas omringen door burgerlijk ingenieurs. Die maken hem duidelijk dat hij meer geld kan verdienen met niet enkel lossen en laden van schepen maar ook met het exploiteren van haveninfrastructuur en transport. De natiebaas wordt logistiek ondernemer. En miljardair.

Ingenieurs die bij Huts langskomen met ideeën moeten die kunnen uiteenzetten op één A4-blaadje. Als je het daarmee niet kan doen, kan het geen goed idee zijn. Dat moet ook zo zijn geweest wanneer Huts in 2015 het bedrijf Indaver overneemt, op dat moment een ietwat verouderde afvalverbrander. Huts zal het bedrijf succesvol ombouwen tot een recyclagebedrijf. Met dank aan zijn ingenieurs.

Nu zijn leeftijd gaat doorwegen, gaat de ondernemer op zoek naar een monument om zijn figuur in te verankeren. En in 2020 vond hij dat in de Antwerpse Boerentoren. Die staat sinds 1931 in het

centrum van de havenstad en was met zijn 87,5 meter de eerste wolkenkrabber van Europa. In 1975 werd de toren verbouwd tot 95,7 meter. Hij kreeg zijn spotnaam omdat hij werd gebouwd door de Algemeene Bankvereniging, die werd gecontroleerd door de Belgische Boerenbond. In 2018 sloot de bankeigenaar KBC, nog steeds met de Boerenbond als grootste aandeelhouder, de toren nadat er asbest werd in ontdekt. Huts kocht het gebouw en liet de Duits-Amerikaanse architect Daniel Libeskind er een glazen kroon op plaatsen. De architect is onder meer bekend van de heropbouw van Ground Zero in New York, waar tot de aanslagen van 11 september 2001 de WTC-torens stonden. De Boerentoren moest de kroon op het werk van Huts worden. Letterlijk dan. Maar dat laatste was er te veel aan. Na forse protesten verdween het glazen plan en bleef de toren onaangeroerd. Hij werd omgebouwd tot onder meer een cultureel paleis voor de kunstcollectie van Huts. In 2023 kocht die onder andere een dinosaurusskelet van een 67 miljoen jaar oude Tyrannosaurus rex. Hij betaalde 5,6 miljoen euro voor het geraamte, dat in de vernieuwde Antwerpse Boerentoren zal tentoongesteld worden. Ook die ijdelheid is niet vreemd aan Fernand Huts. Zijn echtgenote profileert zich dan weer met haar eigen textielcollectie die teruggaat tot de Egyptische oudheid.

Ondanks alle show is Huts een pragmatisch man die ook geldgedreven is. Wanneer hij in Denver een tentoonstelling opent is dat geen toeval. Een van de belangrijke groeipolen van Katoen Natie is de VS. Daar exploiteert hij vier gigantische distributieplatformen uit de chemie- en de consumentengoederensector. ‘In Noord-Amerika bouwden we in twintig jaar 800.000 vierkante meter magazijnen en investeerden we 650 miljoen dollar. De volgende 10 tot 15 jaar plannen we 1 miljard dollar extra investeringen,’ zo zegt hij in 2022. ‘We hebben vlug beslist om hier 60.000 vierkante meter extra magazijnen bij te bouwen. Snel handelen is onze kracht.’

Bij de opening van de tentoonstelling in Denver zakten 210 Katoen Natie-managers en -kaderleden van overal in de wereld af naar de VS voor een week teambuilding langs verschillende steden. Ze bezochten Katoen Natie-sites en werden getrakteerd op een *pool party*, een rodeo met echte stieren en paarden, een *swamp tour* voor krokodillen-sightseeing, een rondvaart op de Mississippi, bezoeken aan wijngaarden, katoenplantages en de historische plaats Williamsburg, een namiddag *ziplinen* (hangend aan een stalen kabel over een kloof glijden), met afsluitend de Phoebus-tentoonstelling in Denver. Huts organiseert dergelijke samenkomsten elke twee tot drie jaar.

Investeren in China is voor Huts niet aan de orde: ‘Je moet je plaats kennen in de wereld,’ zegt hij ironisch. ‘Veel Europese logistieke bedrijven hebben er geïnvesteerd. Weinigen hebben er plezier aan beleefd. Idem voor Rusland. Ik heb er nooit een frank in geïnvesteerd. Als ik de geschiedenis van het land lees, weet ik dat ik er niet moet zijn. Ook al krijg ik het voor niets.’

Huts en zijn echtgenote hebben drie zonen die allen min of meer actief zijn in de groep. Karl, de oudste, leidt samen met CEO Paul De Bruycker Indaver. Ex-muzikant Yves ontfermt zich over de vastgoeddossiers in de niet-operationele activiteiten. Ex-legerofficier Stefan, de jongste, is gespecialiseerd in logistiek voor het leger, politie en overheden. Huts: ‘De enige die in aanmerking komt om de hele groep te leiden is Karl. We zien wel.’

Fernand Huts woont officieel in het Verenigd Koninkrijk, in Betchanger in Kent. ‘Kent is ideaal,’ zegt Huts, ‘het is *the garden of England*. Schone lucht, geen fijnstof. Je kan er veel jagen en de Engelse *countryside* staat vol oeroude traditionele pubs.’

FAMILIE D'IETEREN

De ultieme discretie van Brussel tot in de Caraïben

Geschat vermogen:
2.701.352.432 euro

Woonplaats:
Brussel

De familie D'Ieteren gaat er prat op dat haar geschiedenis begint nog vóór de automobiel werd uitgevonden. In 1805 besliste de Nederlandse timmerman Jozef D'Ieteren zich in Brussel te vestigen en er een werkplaats voor paardenkoetsen op te starten. Zijn statige paardenkoets werd meteen tot op vandaag het logo van de groep. Na de Eerste Wereldoorlog startte Lucien D'Ieteren met de bouw van carrosserieën voor gekende merken, zoals Minerva en Hispano-Suiza. Na de Tweede Wereldoorlog bouwde de familie in Vorst een assemblagebedrijf voor Studebakers. Vanaf 1953 werden er in Vorst ook Volkswagen Kevers geassembleerd. Meteen was dat de definitieve start van de groei voor D'Ieteren, dat uitgroeide tot een van de belangrijkste auto-importeurs in België met voorop de merken Volkswagen en Audi. Op 3 januari

1975 overleed topman Pierre D'Ieteren, samen met zijn tweede vrouw, in een auto-ongeval. Ze reden samen in een van de eerste Audi-modellen. Zijn eerste echtgenote was voordien al omgekomen, in een bootongeval. Hij liet twee kinderen na uit zijn eerste huwelijk: Roland en Catheline. Onder leiding van Roland D'Ieteren, zesde generatie, nam de groep in de jaren 90 autoverhuurder Avis Europe over. Later volgt de overname van de controle over de autobeglazingsketen Carglass.

Roland D'Ieteren was een persoonlijke vriend van Ferdinand Piëch, de wijlen Duitse patriarch en familiale controleaandeelhouder van Volkswagen Group. Zo ontwierp en bouwde Roland met eigen handen een sportwagen voor de grootste Europese autogroep. En in het hoofdkantoor van D'Ieteren huist een auto-collectie. Roland D'Ieteren was bovendien een van de financiers van Autoworld, het automuseum in het Brusselse Jubelpark.

In 2019 namen Nicolas D'Ieteren en zijn neef Olivier Périer de fakkel over van hun ouders. Ze wilden de beursgenoteerde familieholding in een nieuwe richting sturen, met investeringen weg van de autosector. Ze beschikten daarbij over een opgebouwde financiële reserve van maar liefst 1 miljard euro, ook al omdat Avis werd verkocht voor 415 miljoen euro. Zoon Nicolas is net als zijn vader een liefhebber van oldtimers. Hij rijdt wedstrijden met iconische Porsches als de 962 en 917. De copiloot van Nicolas D'Ieteren daarbij is Christophe d'Ansembourg, een telg van de Belgische AB InBev-families en een neef van Philippe de Spoelberch.

In tegenstelling tot zijn vader is Nicolas nooit operationeel actief in het familiebedrijf. Roland was prominent aanwezig, het bedrijf was zijn leven. 'Nicolas noch zijn neef Olivier Périer heeft de ambitie voor een uitvoerende functie,' zo klinkt het discreet.

Rond de eeuwwisseling begon de familie zich minder met de dagelijkse gang van zaken bezig te houden. Nicolas D'Ieteren en

Olivier Périer lieten de dagelijkse leiding over aan het management. Nicolas D'Ieteren werd daarbij voorzitter van de groep. Hij studeerde economie in Londen en Singapore, bij Insead. Rond de eeuwwisseling deed hij praktijkervaring op bij Bentley in Duitsland en Porsche in Oostenrijk. Van 2003 tot 2005 was hij financieel directeur van een afdeling van de Franse energiereus Total in Groot-Brittannië. Zijn band met België is niet bijzonder sterk. Hij woont beurtelings in Londen en de Zwitserse Alpen. Zijn huwelijk vond wel in België plaats. De Waalse gemeente Yvoir sloot half september 2015 haar centrum deels af zodat Nicolas en zijn echtgenote de 100 meter tussen het gemeentehuis en de kerk in een koets zouden kunnen afleggen. Daarna ging het richting Ferme du Tricointe op de schilderachtige heuvels boven de Maas. De riante herenhoeve is eigendom van de familie.

De familie D'Ieteren is een van de meest zwijgzame van het land. Roland D'Ieteren gaf nog nooit een interview. Zijn zoon Nicolas houdt die traditie in stand, en gaat nog wat verder. Een journalist van *L'Echo* liet in de winter van 2016 een boodschap achter op zijn antwoordapparaat. Toen hij enkele dagen later opnieuw belde, was de boodschap veranderd: 'Spreek géén boodschap in, want ik gebruik dit antwoordapparaat niet'.

Nicolas D'Ieteren controleert daarnaast ook een offshorebedrijf op de Britse Maagdeneilanden, Copacati Limited genaamd. 'Deze zaak houdt geen verband met de mandaten van de heer D'Ieteren binnen de D'Ieteren groep,' zei een woordvoerder van de groep daarover. 'Het gaat om een commerciële maritieme activiteit die naar behoren is geregistreerd bij Lloyd's.' Alles wijst erop dat het postbusbedrijf uit de Caraïben eigenlijk eigenaar is van de Dona Amelia, een jacht van 71 meter met zeven hutten.

In 2021 volgde een belangrijke doorbraak. D'Ieteren haalde dan na tien jaar eindelijk zijn grote prooi binnen. D'Ieteren betaalde 1,17 miljard euro voor een minderheidsbelang van 40 procent

in TVH Parts en halveerde zo zijn cashberg. Het West-Vlaamse concern, met hoofdzetel in Waregem, is een wereldwijde speler in de verdeling van onderdelen voor vorkliften en industriële, bouw- en landbouwmachines. Het verwerkt, verspreid over 81 vestigingen, zo'n 17.000 bestellingen per dag.

De investering in TVH was goed nieuws. Eerder al kocht de familie de Italiaanse producent van papieren luxeproducten Moleskine voor 500 miljoen euro. Maar enkele jaren later was die waarde verminderd tot 150 miljoen euro. Sinds het aantreden van D'Ieteren verdwenen er bij het Italiaans bedrijf bijna tweehonderd mensen van de payroll, sloten 27 onrendabele winkels en ging het aanbod van meer dan tienduizend naar zeshonderd producten. 'Moleskine is het troetelkindje van D'Ieteren,' zei de manager Daniele Riccardi daarover. Ze heeft zelf aan de notoir discrete voorzitter Nicolas D'Ieteren gevraagd waarom hij Moleskine kocht. 'Hij vertelde dat zijn grootvader zei dat het bedrijf moest diversifiëren, maar wel met merken met een sterke geschiedenis en een stevig DNA. De familie gelooft in de lange termijn. Ze steekt best veel tijd in ons. Zeker als je weet hoe klein we zijn.'

FAMILIE VAN ROMPUY

Je moet niet herstellen wat niet stuk is

Geschat vermogen:
2.494.976.421 euro

Woonplaats:
Antwerpen (Antwerpen)

De bank Argenta werd in 1956 opgericht door vier vrienden die elkaar na de oorlog in Leuven leerden kennen: Frans Kuijpers, Karel en Cyriel Schryvers en Karel Van Rompuy. Bindmiddel tussen die oprichters was een Vlaamse politieke reflex. In de beginjaren bood Argenta alleen persoonlijke leningen aan. Als logo koos de bank voor een groene appel. 'Omdat het appeltje voor de dorst bekend overkwam,' zo zei stichter Karel Van Rompuy daarover. Speerpunt van de groep werd hun netwerk van lokale agenten. 'In een landelijke gemeente was onze agent traditioneel de gemeentesecretaris, de onderwijzer of de voorzitter, secretaris of penningmeester van een vereniging. Ze waren bekende figuren in hun dorp en kregen van ons de stille wenk om zich in het verenigingsleven in te werken,' zo legde Van Rompuy uit.

De familie Van Rompuy kocht doorheen de jaren de andere aandelhouders uit en controleert nu meer dan 80 procent van de bank. Binnen het hoofdzakelijk Franstalige financiële establishment werd Argenta altijd met een scheef oog bekeken wegens het uitgesproken Vlaamse karakter van de aandeelhouders. Medeoprichter Frans Kuijpers bijvoorbeeld is de broer van gewezen Volksunie-kopstuk Willy Kuijpers. Argenta was vaak cofinancier van Vlaams-nationalistische projecten allerhande, ook in de media. Met het aantreden van de tweede generatie binnen de familie Van Rompuy lijkt die Vlaamse profilering minder scherp.

Op zich is het al opmerkelijk dat een in 1956 opgericht familiebedrijf uitgegroeid is tot een van de meest succesvolle banken in Vlaanderen. Daarbij hult de familie Van Rompuy zich in stilzwijgen. Interviews geven behoort niet tot de ambities. ‘Ondanks de groei is Argenta erin geslaagd zijn cultuur van gezond verstand en pragmatisme te behouden. Ook de klantenfocus is een constante gebleven. Ik vind het heel knap hoe iedereen bij Argenta dezelfde waarden belichaamt. Dat heeft deels te maken met het feit dat er nooit acquisities gedaan zijn, maar vooral doordat de familiale aandeelhouder en de raad van bestuur daar sterk op toezien. Mensen worden bij Argenta maar aangeworven als ze passen bij de bank. Dat heb ik zelf gemerkt tijdens mijn sollicitatiegesprekken,’ zo zei Marc Lauwers, topman van de bank, daarover. Je moet niet herstellen wat niet stuk is, lijkt wel het motto van de familie Van Rompuy te zijn.

In 2017 trok Dirk Van Rompuy, de oudste zoon van medeoprichter Karel Van Rompuy, zich terug als bestuurder van de groep. Dirk Van Rompuy was samen met zijn jongere broer Bart de enige vertegenwoordiger van de familie binnen het bedrijf. Een jaar later had de bank te kampen met zware IT-problemen. Een overgang naar een nieuw serversysteem mislukte en de bank was lange tijd digitaal onbereikbaar. Toch zei de familie ‘tot nader order absoluut het vertrouwen te behouden in het management van

Argenta. Niet om aan koppensnellerij te doen, maar om te zien wat we uit deze moeilijke week kunnen leren.’

Het typeert de familie Van Rompuy die liever kiest voor continuïteit op lange termijn dan op winst op korte termijn. Belangrijke opdracht was nu de opleiding van de derde familiale generatie tot goede en verantwoordelijke aandeelhouders. Bart en Dirk Van Rompuy hebben elk twee kinderen. De vier jongvolwassenen zijn nog niet klaar om een actieve rol in het bedrijfsbeheer te spelen, zo klinkt het. In een later stadium kunnen dan, in functie van kennis en competentie, beslissingen genomen worden over hun toekomstige rol en eventuele bestuursmandaten.

18

PASCAL VANHALST

De Marc Coucke van Waregem zal hij nooit worden

Geschat vermogen:
2.178.179.000 euro

Woonplaats:
Waregem (West-Vlaanderen)

In zijn dagelijks leven is de 56-jarige Pascal Vanhalst geen *nouveau riche*. In tegenstelling tot sommige West-Vlaamse ondernemers voelt hij geen enkele behoefte om te laten zien hoe goed hij geboerd heeft. Hij rijdt niet met een dure wagen en is geen insider van de beau monde van Knokke. Hij woont in een onopvallende villa op het platteland, net onder Waregem. Vooral dicht bij zijn bedrijf.

Vanhalst groeide op tussen de heftrucks. Op zijn negentiende reed hij mee met de vrachtwagens die heftrucks bij klanten leverden. Hij kwam als vanzelf in het familiebedrijf, zonder hogere studies. Toch spreekt hij vloeiend vier talen. Het verhaal startte in 1969 toen de schoolvrienden Paul Thermote, een handelaar in

landbouwmachines, en Paul Vanhalst, een smid, een handeltje begonnen in afgedankte heftrucks van het leger. Ze noemden hun bedrijf logischerwijs Thermote Vanhalst, afgekort TVH. Vijftig jaar later draaide de TVH-groep een omzet van ruim 1,8 miljard euro en werkten er meer dan zeventuizend mensen voor de verschillende groepsonderdelen, van wie 2.500 in Waregem. In 2002, hij was dan 33 jaar, verloor Pascal Vanhalst zijn vader Paul bij een verkeersongeluk. Zijn broers Patrice en Dimitri waren dan al vroeger uitgekocht. Pascal Vanhalst werd de drijvende kracht achter TVH. In 2018 werd TVH opgesplitst en namen de kinderen van de oprichters afscheid van elkaar. Pascal Vanhalst incasseerde daarbij 1,5 miljard euro, geld dat hij snel herinvesteerde in de aankoop van industriële bedrijven.

‘Hij is het schoolvoorbeeld van een selfmade man,’ vertelde een bankier over hem. ‘Hij kent zijn bedrijven door en door, en zijn interesse voor techniek staat nooit los van de potentiële markt voor een bepaalde machine. Hij drijft vooral op buikgevoel. Bij een overname zal hij niet weken boven de Excel-tabellen van een *due diligence* hangen. Toch moeten de cijfers kloppen. Als ik hem op vrijdag een dikke map geef met financiële rapporten, is na het weekend elk getal doorgelicht en hangt ze vol post-its en bijgeschreven opmerkingen. Het zegt veel over zijn gedrevenheid. Hij heeft van zijn werk en bedrijven zijn hobby gemaakt. Een opdracht is nooit een klus, integendeel, hij fleurt ervan op.’

Hij mag dan extreem discreet zijn, toch laat hij zich dikwijls opmerken als gast op diverse evenementen. ‘In Waregem kom je hem geregeld tegen,’ zegt Kurt Vanryckeghem, de burgemeester van de West-Vlaamse gemeente waar TVH zijn hoofdzetel heeft. ‘Hij is geen tafelspringer – de Marc Coucke van Waregem zal hij niet worden –, maar wel een joviale kerel die makkelijk aanspreekbaar is. Hij hecht veel belang aan het lokale, en TVH steunt ook heel wat lokale initiatieven. En vooral: de twee families hebben TVH in de jaren 80 en 90 net op tijd groot gemaakt

en zo het jobverlies in de teloorgegane vlas- en textielindustrie gecompenseerd.’

Pascal Vanhalst is in de eerste plaats een ondernemer, geen financier. Hij houdt ervan in de werkplaatsen te lopen en machines te beoordelen. Dat hij na de verkoop van TVH volop in de kijker liep, vond hij allesbehalve een fijne zaak. Hij had alle bestuurders van zijn vennootschappen gevraagd om geen commentaar over zijn persoon te geven aan journalisten. Het mag dan ook niet verbazen dat er zo goed als geen foto’s van de man zijn.

Vanhalst investeert voor de eeuwigheid, zo klinkt het nog. Het is niet de bedoeling de verworven bedrijven ooit te verkopen. Dat heeft ook te maken met zijn drie kinderen. Hij hoopt ooit elk van zijn kinderen een bedrijf na te laten. Dat speelde mee bij de opsplitsing van TVH en maakt ook dat hij graag minstens een meerderheidsbelang verwerft in elk bedrijf dat hij koopt. Zijn gezin is het belangrijkste onderdeel van zijn bestaan. Hij verdeelde het patrimonium van zijn familiale Pava Holding over zijn drie kinderen Frédéric, Olivier en Margaux. Hij deed dat door drie nieuwe holdings af te splitsen van Pava en zijn kinderen elk een derde van de aandelen in blote eigendom te geven. Hijzelf behoudt het vruchtgebruik van de aandelen. Zelf werkt hij met de Belgische holding Quva. De naam Quva staat voor het echtpaar Pascal Vanhalst en Kathy Quidousse. Met Quva investeert Vanhalst in andere bedrijven.

DE ZUSSEN ANITA EN COLIENNE VAN STRYDONCK

Met dank aan Stella Artois

Geschat vermogen:
1.971.892.000 euro

Woonplaats:
Brussel

De lijst van Belgische miljardairs kreeg er in 2023 een nieuwe naam bij: de zussen Anita en Colienne van Strydonck de Burkel. Beiden zijn de dochters van Eliane de Spoelberch die was gehuwd met Henri van Strydonck de Burkel, de zoon van de Belgische generaal Victor van Strydonck de Burkel. De zussen zijn de vierde generatie erfgenamen van de stichters van de biergigant AB Inbev. Hun vermogen is in België verankerd in de holding Anicom. Maar in 2023 zijn al die AB Inbev-aandelen ondergebracht in de nieuwe Luxemburgse holding Petrusca. En die krijgt een waardering mee van 1,97 miljard euro.

Binnen de Belgische holding Anicom kwam de waardering van de familie van Strydonck nooit volledig naar boven. Nu blijkt dat Anicom in 2023 is ondergebracht in de nieuwe Luxemburgse holding Petrusca. Die laatste is zelf ontstaan uit een fusie van de Luxemburgse holdings Aluco en Varel. Met Aluco controleerde Colienne van Strydonck 50 procent van Anicom, haar zus Anita deed hetzelfde met de holding Varel. Petrusca wordt dan weer geleid door Vincenzo Gatto, de 78-jarige echtgenoot van Anita van Strydonck. De bekendste telg van de familie is ongetwijfeld de violist Lorenzo Gatto die in 2009 de tweede laureaat werd van de Koningin Elizabethwedstrijd.

Moeder Eliane de Spoelberch overleed in 2005 op honderdjarige leeftijd. Haar zus was de meer omstreden Amicie de Spoelberch die via haar huwelijk met de vijftien jaar jongere Serviër Luka Bailo voor allerlei erfenisproblemen zorgde met haar AB Inbev-aandelen. Amicie de Spoelberch had de innige wens haar fortuin na te laten aan haar echtgenoot Luka Bailo. Maar het noodlot achtervolgde haar. Kanker velde Luka Bailo nog voor zijn echtgenote stierf. Die laatste ontferfde eerst de kinderen van Bailo, die ze nota bene zelf eerst had geadopteerd, om ze daarna dan toch opnieuw als erfgenamen toe te laten. Ondertussen probeerde een Luxemburgse advocate er met de AB Inbev-aandelen van Amicie vandoor te gaan maar dat konden de broers Bailo verhinderen. In 2010 werd een discrete minnelijke schikking bereikt waarbij de broers Bailo de AB Inbev-aandelen alsnog konden erven.

Het is niet duidelijk of de zussen van Strydonck al dan niet behoren tot de vaste kern van aandeelhouders van de biergigant AB Inbev. Drie jaar geleden schreef het magazine *Trends* dat Eliane de Spoelberch uiteindelijk wel aansluiting zou vinden bij de tak Sébastien, een van de drie centrale familiale takken die het Belgische familiale aandeelhouderschap van AB Inbev groeperen. Daarin zitten diverse families. Onder meer een deel van

de familie de Spoelberch, maar vooral de families de Mévius en de Pret. In een notariële akte uit april 2001 wordt Eliane vermeld als lid van de stichting, samen met haar twee dochters plus diens echtgenoten en de kinderen. De huidige financiële herschikking in Luxemburg kadert wellicht in de successieregeling van beide zussen. Verder leven beide zussen discreet buiten de media. Van Colienne van Strydonck is enkel bekend dat ze lid is van de vzw 'Vrienden van de Vijver' die zich inzet voor het behoud van de vijvers van Elsene. Die vijvers liggen centraal in een van de duurste wijken van de hoofdstad. De voorzitter van de vzw is Gilles Ledure, de directeur van het Flagey-gebouw dat uitkijkt op de vijvers van Elsene. Het Flagey-gebouw zelf is in handen van Michel Moortgat, bekend van de Duvel-brouwerij, en Hubert Bonnet.

20

CHRISTIAN VAN THILLO

De Belg die in Nederland bekender is dan in België

Geschat vermogen:
1.839.240.000 euro

Woonplaats:
Antwerpen (Antwerpen)

De naam Van Thillo wordt direct gekoppeld aan de mediamagnaat Christian Van Thillo. Maar in oorsprong had de Antwerpse familie Van Thillo twee pijlers. Vooreerst waren er de bancaire activiteiten, best gekend via Spaarkrediet. Deze spaarbank werd begin 1995 door de familie verkocht aan Kredietbank, nu KBC. Spaarkrediet telde op dat moment zes eigen kantoren en bijna vijfhonderd zelfstandige agenten. Later fuseerde Kredietbank Spaarkrediet met HSA onder de nieuwe merknaam Centea. Niet alle financiële activiteiten van de familie liepen even goed af. Midden jaren 1990 werd de financiële makelaar Het Financierhuis in onduidelijke omstandigheden opgedoekt. En wanneer in 1996 het fiscaal dossier KB Lux losbrak, werd Herman Van Thillo als een van de belangrijkste private klanten geïdентificeerd door het ge-

recht. Momenteel is de familie best gekend via haar activiteiten in de media. Vlaggenscheperen in Vlaanderen zijn *Het Laatste Nieuws*, *Dag Allemaal* en de commerciële omroep VTM. Alle drie zijn ze de grootste in hun deelsector.

Christian Van Thillo was in 1989 amper 27 wanneer hij CEO werd van de toenmalige NV Hoste, uitgever van onder andere *Het Laatste Nieuws* en *De Nieuwe Gazet*. De Van Thillo's hadden toen met de uitgeverij Sparta ook al het populaire *Dag Allemaal* in portefeuille. Van Thillo bouwde de uitgeverij Hoste om tot De Persgroep, lijfde *De Morgen* in, en stapte in de commerciële omroep VTM. Hij verlegde het actieterrein van De Persgroep met succes naar Nederland, waar hij grote titels als *Algemeen Dagblad*, *Trouw* en *De Volkskrant* binnenhaalde. In 2017 koopt hij de familie De Nolf uit bij VTM en wordt hij de enige aandeelhouder van de Vlaamse commerciële televisie. In 2019 integreert De Persgroep de redacties van zijn Vlaamse kranten met die van VTM in News City en verhuist naar een nieuw gebouw op het Kievitplein in Antwerpen. De mediagroep heet vanaf dan DPG Media. Samen met de Waalse Groupe Rossel van de krant *Le Soir* neemt DPG RTL België over, waardoor de televisiezenders RTL-TVI, Club RTL en Plug RTL ook in Van Thillo's portefeuille komen, samen met Radio Contact.

DPG Media is ook vandaag nog een familieaangelegenheid met Christian Van Thillo aan het roer. Maar zelf weigert hij het een 'familiebedrijf' te noemen, zei hij in het zakenblad *Trends*. 'We werken als een beursgenoteerd bedrijf. Professioneel. Maar met korte lijnen naar de aandeelhouders. Ik wil wel als bedrijf een familie zijn. (...) We hebben een familiecharter opgesteld waarin de aandeelhouders zich engageren voor de lange termijn. Wie eruit stapt, zal dat tegen minder gunstige voorwaarden moeten doen. Wij maken cultuurgoederen en hebben onszelf opnieuw uitgevonden. De familie ervaart dat als een geschenk. In ruil voor hun langetermijnengagement wordt een aardig dividend uitgekeerd.' In goede tijden stijgt dat dividend tot 80 miljoen euro.

In Nederland wordt met argusogen gekeken naar de Vlaming Van Thillo die er marktleider geworden is. Mark Koster is een Nederlandse onderzoeksjournalist, medeoprichter van de website *Follow the money*. Hij schreef in 2024 een boek van 467 pagina's over Christian Van Thillo, getiteld *De Belg*. Het boek van Koster leest vlot, te vlot volgens sommigen, met veel smeulige details, met veel nadruk op het verhaal hoe de jonge macho Van Thillo uitgroeide tot de machtige mediaondernemer. Wanneer je *De Belg* leest, zie je het beeld van een jonge verwende rijkkeluiszoon die met vallen en opstaan, vooral dan op ethisch vlak, uitgroeit tot de grootste mediaondernemer van België en Nederland. Het boek brengt ook het omstreden verhaal van toenmalig premier Alexander De Croo. Die was in 2019 actief als topman van de Vlaamse liberalen bij de regeringsvorming. Toch vond hij nog tijd om de Italiaanse pornoster Eveline Dellai via WhatsApp'jes uit te nodigen voor een privébezoek, iets wat Dellai wel wou doen voor 4.000 euro voor twee uur. Ze vertelde daarover vrijuit in de Italiaanse media. Ook in de kwaliteitskrant *Corriere della Sera*. Waarop De Croo telefonisch aan Van Thillo vroeg het verhaal uit zijn media te houden, wat ook gebeurde, aldus Koster.

Zelf zwijgt Van Thillo over zijn privéleven. Dat veranderde wanneer zijn 24-jarige enige dochter June geïnterviewd werd in de media van Van Thillo. De jonge vrouw lanceerde *The TwentyFour Six*, een onlineplatform waarop ze kunstenaars en ontwerpers interviewt, samen met hen een object maakt en dat te koop aanbiedt. 'Ik ben opgegroeid met een vader die een bedrijf leidt en een moeder die zelfstandige is,' vertelde ze. 'Ik ben enig kind en wilde van kleins af aan weten wat mijn ouders de hele dag aan het doen waren: Wat is dat, een eigen bedrijf? Wat gebeurt daar? Hoe werkt het? Daarover praatte ik veel met hen. De ontbijttafel lag ook altijd vol kranten en mijn vader ploos die uit om te zien wat beter kon. Hij plakte op elke pagina post-its met commentaar.'

'Het lijkt er sterk op dat je jezelf klaarstoomt om hem op te volgen,' zo zegt de journaliste van dienst. 'Ja en nee. Ik heb dat nooit uitgesloten, maar om te beginnen mag het niet volgens het familiecharter. Dat charter is opgestart omdat er tien kleinkinderen zijn en ze wilden niet dat, als een van hen geen idee heeft wat-ie met zijn of haar leven wil doen, zomaar kan zeggen: "Dan ga ik me een beetje met het familiebedrijf bezighouden"'. Daarom is de regel: niemand van de familie mag in het bedrijf komen werken. Tenzij je vijf jaar werkervaring hebt – dat mag om het even waar zijn, als je maar vijf jaar hebt gewerkt – je een bachelor en een master hebt én toegelaten wordt door het hele bestuur.'

En over haar vader zei ze: 'Hij is superemotioneel. Ik ben heel close met mijn vader. Ik praat over relaties meer met hem dan met mijn moeder. Zij doet daar meestal heel cool over, ze zegt sneller: "Het maakt allemaal niet zoveel uit." Mijn vader stelt altijd vragen en dan kom je vanzelf in een dieper gesprek terecht.' En over het boek *De Belg*: 'Mijn vader heeft er enorm van afgezien. In de aanloop naar de verschijning ervan, tenminste. Uit zijn omgeving kreeg hij onheilspellende berichten, want de schrijver heeft veel vrienden van hem gebeld om feiten voor te leggen die totaal niet klopten. Dus hij was echt bang voor wat er in dat boek zou staan. Dat is ook weer *sensationalism*. Ik houd er echt niet van.' En over zeer rijk zijn: 'Ik ga daar heel bewust mee om. Ik ben er heel dankbaar voor en loop er niet mee te koop, maar ik ga ook niet doen alsof het niet zo is. Dan word je een *gauche caviar*, dat vind ik hypocriet. Het enige wat ik kan doen is me ervan bewust zijn, dankbaar en nederig zijn, en authentiek blijven. Ik doe mijn best.'

21

GATHELNE PÉRIER- D'ETEREN

Specialist in Vlaamse primitieven
maar ook miljardair

Geschat vermogen:
1.813.506.588 euro

Woonplaats:
Sint-Genesius-Rode
(Vlaams-Brabant)

De naam D'Ieteren is onlosmakelijk verbonden met de geschiedenis van de auto. Wanneer die auto zijn intrede deed in de economie en de samenleving, eind negentiende eeuw, behoorden de broers Alfred en Emile D'Ieteren tot de eerste producenten van carrosserieën voor motorvoertuigen. Zij waren op dat moment al de derde generatie van de familie die als ondernemers actief waren. In 1929 werd hun bedrijf genoteerd op de beurs van Brussel, goed voor 330 Belgische frank per aandeel. De beurscrash van 1928 decimeerde die waarde tot een dieptepunt van 28 frank.

D'Ieteren werd later de invoerder en verdeler van Amerikaanse automerken waaronder Studebaker.

De grote doorbraak kwam er kort na de Tweede Wereldoorlog, wanneer de vader van Catheline Périer-D'Ieteren een importcontract tekende voor de legendarische Kever van de groep Volkswagen. Daarna volgden andere merken. In 1953 startte de familie in Vorst met de assemblage van Kevers. Drie jaar later werd de eerste verhuur van wagens opgestart, ook met het oog op de Wereldexpo in Brussel van 1958.

Begin 1975 overleed Pierre D'Ieteren op 63-jarige leeftijd bij een auto-ongeval. Hij zat aan het stuur van een Audi. Zijn tweede vrouw en hun dochter kwamen ook om het leven. Zoon Roland en dochter Catheline, de twee kinderen uit zijn eerste huwelijk, verdeelden de aandelen onder elkaar. Deze zesde generatie betekende ook de komst van de op dat moment 33-jarige Roland D'Ieteren, die lange tijd de sterke man zou zijn van de familie. Hij was ook de grootste aandeelhouder van het bedrijf, samen met zijn zus Catheline.

Catheline D'Ieteren is van opleiding kunsthistorica. Ze was hoogleraar en is nu ereprofessor in haar discipline aan de Franstalige Brusselse universiteit ULB. Ze verwierf academische faam als experte in de restauratie en de bewaring van kunst en als specialiste in de Vlaamse schilderkunst uit de vijftiende tot de zeventiende eeuw. De Vlaamse primitieven genieten haar voorkeur boven het bedrijf. Haar echtgenoot, Maurice Périer, werd in haar plaats beheerder van het bedrijf D'Ieteren.

Roland D'Ieteren bouwde het beursgenoteerde familiebedrijf uit tot een miljardenbedrijf. In 1989 nam D'Ieteren verhuurbedrijf Avis Europe over. 22 jaar later werd dat met een belangrijke meerwaarde verkocht. In 1999 volgde de overname van Belron, het bedrijf dat met de groep Carglass de wereldleider was op het

vlak van de herstelling en vervanging van voertuigruiten. Belron groeide door van traditionele autoruitvervanger naar een dienstverlener met verzekeringsmaatschappijen als klant. De groep werd de *cash cow* van broer en zus D'Ieteren.

Roland D'Ieteren overleed in 2020 aan corona, enige tijd nadat hij de dagelijkse leiding had doorgegeven aan zijn zoon Nicolas en Cathelines zoon Olivier, allebei enige kinderen. De D'Ieteren-aandelen blijven dus binnen de zevende generatie van de familie. In 2014 werden de neven allebei ondervoorzitter van de groep D'Ieteren, ter vervanging van de man van Catheline. Die zat dan meer dan 36 jaar in de raad van bestuur en had de leeftijdsgrens van 75 jaar bereikt.

De familie D'Ieteren-Périer, rond Catheline D'Ieteren, beheert haar vermogen met de familieholding SPDG (Société de Participation et de Gestion), meteen ook de tweede referentieaandeelhouders van D'Ieteren. SPDG investeert ook veel buiten de autosector, zoals in vastgoed, architectuur en design. Sinds 2007 beheert de zoon van Catheline het familiefortuin. Olivier Périer is architect van opleiding maar schoolt zich bij in financieel beheer.

Catheline Périer-D'Ieteren gaf les in binnen- en buitenland. Op vandaag is ze emeritus-hoogleraar aan de ULB. Daarnaast is ze ook lid van de Koninklijke Academie van Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België. Ze heeft meer dan 150 publicaties op haar naam staan, waaronder een standaardwerk over schilder Dirk Bouts. In 2017 richtte ze de Stichting Périer-D'Ieteren op. Die ondersteunt onderzoeks-, studie- en onderwijsactiviteiten gewijd aan de schilder- en beeldhouwkunst van de Zuidelijke Nederlanden.

22

FAMILIE BERTRAND

Het groot kapitaal verankerd in een politiek netwerk

Geschat vermogen:
1.773.241.417 euro

Woonplaats:
Antwerpen (Antwerpen)

Luc Bertrand was decennialang de sterke man van de beursgenoteerde investeringsholding Ackermans & van Haaren. Momenteel zijn er iets meer dan tien belangrijke familiale aandeelhouders van de groep. Maar na de val van Maurice Lippens en het falen van de Fortis Bank werd Bertrand zowat de belangrijkste spreekbuis van financieel België. Dat netwerk bezegelde zich in de benoeming van zijn dochter Alexia tot federaal minister van Begroting voor de liberale partij. De familie is op meerdere manieren verbonden met de politieke wereld.

De oudste wortels van de holding Ackermans & van Haaren (AvH) gaan terug tot 1884 wanneer de Nederlandse combinatie Ackermans en van Haaren van start ging met het uitbaggeren

van de Schelde. Nu, meer dan 125 jaar later, is de holding Deme, die alle baggeractiviteiten overkoepelt, nog steeds een van de belangrijkste steunpilaren van het bedrijf. In 1994 slaagde AvH erin de privatisering van de Nationale Investeringsmaatschappij (NIM) naar zich toe te trekken. Via de NIM kwam AvH terecht in de sector van het risicokapitaal, meteen de tweede poot onder de groep, naast de baggerwerken.

In 2015 werd de toen 35-jarige dochter Alexia Bertrand de nieuwe kabinetschef van toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders, kopstuk van de Waalse liberale partij MR. Geen gewone benoeming als je wat dieper gaat kijken in het netwerk van de familie Bertrand. Twee dochterbedrijven van AvH, baggerbedrijf Deme en havenbedrijf Rent-A-Port, hebben immers samen met het vastgoedbedrijf Immobel van Marnix Galle 75.000 euro geschonken aan de Waalse vzw Les Plus Beaux Villages de Wallonie. Geen van die drie internationale bedrijven heeft iets te maken met die lokale toeristische Waalse vzw. Tenzij die link Jean-Claude Fontinoy zou zijn. Fontinoy was decennialang de rechterhand van Didier Reynders. En Fontinoy is als ondervoorzitter van de vzw verantwoordelijk voor de sponsoring. Maar nog belangrijker: Fontinoy is ook voorzitter van de Belgische Maatschappij voor Internationale Investing (BMI). Die laatste investeerde dan weer samen met Deme en Rent-A-Port in een grootschalig havenproject in Noord-Vietnam. Gebruikte Jean-Claude Fontinoy de vzw Les Plus Beaux Villages de Wallonie als een vehikel om smeergeld te ontvangen? Toen de voormalige inspecteur van de Staatsveiligheid, Nicolas Ullens de Schoten, in 2019 voor het voetlicht kwam en forse beschuldigingen over corruptie uitte aan het adres van Didier Reynders en Jean-Claude Fontinoy, viel al gauw de naam Les Plus Beaux Villages de Wallonie. Ullens wees de vzw aan als een van de kanalen langs waar Fontinoy, in dienst van Didier Reynders, smeergeld zou opstrijken. De vzw zou dienen voor het kleinere ‘zakgeld’, niet voor het grotere werk. Wanneer Ullens in

2023 zijn stiefmoeder Mimi Ullens neerschoot verdween hij van het toneel, samen met zijn aantijgingen.

In 2022 werd Alexia Bertrand benoemd tot federaal minister van Begroting. In de kiescampagne werd ze ook gevraagd naar haar mening over een rijkentaks. ‘Twaalf OESO-landen hadden ooit een rijkentaks, nu nog drie. In Frankrijk heeft president François Hollande, een socialist, die belasting afgeschaft omdat die niet doeltreffend was,’ zo luidde haar antwoord. ‘Bespreekt u soms de begroting of economie met uw met vader Luc Bertrand, een van *captains of industry* van dit land?’ zo wou een journalist weten. ‘Ik probeer het met hem zo weinig mogelijk over politiek te hebben,’ aldus Alexia Bertrand. Desalniettemin gaf Luc Bertrand zelf op dat moment ook zijn mening over het land weg in een interview: ‘Wij zijn een uniek land waar een bevolkingsgroep – de Vlamingen – haar meerderheid voor een stuk heeft opgeofferd voor het idee van democratie en evenwicht. Wij zijn een land van evenwichten, met als gevolg allerlei grendels en verschillende regeringen. Dat kost heel veel geld. En dat is vandaag onbeheersbaar,’ aldus Luc Bertrand. Een goede remedie is volgens Bertrand een federale kieskring voor federale bevoegdheden. Nu kunnen we enkel kiezen voor politici uit onze eigen provincie. Volgens Bertrand moeten we kunnen kiezen voor politici uit heel België, ook uit Wallonië en Brussel. ‘Een democratie moet kunnen beslissen, en vandaag hebben wij een probleem,’ aldus Bertrand. ‘België is een fantastisch land, maar we weten dat niet meer.’

23

FAMILIE MOORTGAT

De Duvel die zelden rust

Geschat vermogen:
1.690.380.000 euro

Woonplaats:
Breendonk (Antwerpen)

In 2022 hebben de broers Philippe, Bernard en Michel Moortgat hun industriële erfopvolging juridisch vormgegeven. Hun familiale brouwerij Duvel Moortgat kreeg daarbij een waarde mee van 1,96 miljard euro. De drie broers bezitten daarvan samen 86 procent, goed voor 1,690 miljard euro in gelijke delen verdeeld tussen de broers. Vanuit de brouwerij is Michel Moortgat als CEO de leidende figuur. Hij kwam op jonge leeftijd aan het hoofd van de brouwerij nadat zijn vader en zijn oom kort na elkaar overleden. Maar hij leerde snel. ‘Mijn vader zei vroeger altijd: “Michel, als je je geld op wilt maken, dan zijn er drie manieren: door te gokken, dat is de snelste manier, aan vrouwen, dat is de aangenaamste manier, of aan ingenieurs, dat is de meest zekere manier”. En dat is ook zo. Elk jaar opnieuw hebben mijn ingeni-

eurs een lijstje klaar met daarop de nieuwste technologieën en machines waarin we zouden moeten investeren.’

De brouwerij Duvel Moortgat bestaat sinds 1871. Het bedrijf kreeg vorm onder impuls van Albert Moortgat, die overleed in 1983 op 93-jarige leeftijd. Hij was de grootvader van de huidige drie familiale aandeelhouders. Maar Albert Moortgat was ook oorlogsburgemeester van de gemeente Breendonk, thuisbasis van Duvel. Op verdenking van collaboratie bleef hij na de Tweede Wereldoorlog drie jaar in de gevangenis. In de nasleep van die periode kreeg Duvel in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw het label mee een sponsor te zijn van het Vlaams Belang, iets wat de familie zelf altijd heeft ontkend.

Michel Moortgat bouwde het familiaal bedrijf met Duvel als vaste basis uit tot een belangrijke speler op de biermarkt, los van elke politieke connectie. Wanneer Duvel Moortgat in 1999 naar de beurs trekt, heeft het één structurele zwakheid: het is te afhankelijk van de Belgische markt en van één merk: Duvel. Sindsdien bouwde de brouwerij een heel gamma uit. In 2006 nam Moortgat de Waalse brouwerij Achouffe over, bekend van de La Chouffe-bieren. Nadien volgden Liefmans en De Koninck. Daarnaast deed hij overnames in Nederland, Italië, Tsjechië en vooral de Verenigde Staten. Daar is Duvel Moortgat eigenaar van de brouwerijen Om-megang, Firestone Walker en Boulevard Brewing. In 2012 kocht de familie de brouwerij terug weg van de beurs. Daarop keerde de familie zich een aantal superdividenden uit. Daarmee werden de leningen terugbetaald die de familie aanging om het bedrijf van de beurs te halen.

Michel Moortgat is in eerste instantie bekend als succesvolle CEO van Duvel. Minder bekend is het feit dat Moortgat in 2008 het Hotel Vanden Meersche heeft gekocht, een groots pand uit de zestiende eeuw in in de schaduw van de Sint-Baafskathedraal, in het centrum van Gent. Moortgat investeerde 18 miljoen euro in

de restauratie van het gebouw dat ooit eigendom was van César Maes, de rentmeester of belastingontvanger van Napoleon. De renovatie nam twaalf jaar in beslag. Moortgat herdoopte de site in Dada Chapel en installeerde er een totaal nieuwe destilleerderij. Twee meestergasten brouwen er nu Potato Vodka en Brhum, de eerste alcohol gedestilleerd uit aardappelen, de tweede uit suikerbiet. Voor Moortgat en zijn echtgenote gaat het om een persoonlijk project dat aansluit bij hun gedrevenheid om te investeren in kunst en cultuur.

Alle familiale aandeelhouders van Duvel hebben drie kinderen. Dat is dus een uitdaging om de overgang te regelen. Wie alvast niet operationeel aan boord zal komen is Emma Moortgat, de dochter van Michel en naar eigen zeggen het ‘artistieke buitenbeentje van de familie’. Zij heeft bewust voor het acteren gekozen en speelde mee in de *Dertigers*-reeks en *Knokke Off*. ‘Mijn ouders hebben me nooit verplicht om in het bedrijf te stappen. Ik maak deel uit van de vijfde generatie, ik heb nog twee broers en negen andere familieleden binnen die generatie. Er zijn nog kansen om de opvolging te verzekeren.’ Léon, de oudste zoon van Michel Moortgat, analyseert dan weer investeringsdossiers bij de beursgenoteerde holding Sofina van de familie Boël.

Soms laat manager Michel Moortgat in zijn kaarten kijken, zoals tijdens een interview met het blad *Trends* in 2019: ‘Vorig jaar nog heb ik tijdens mijn speech op onze nieuwjaarsreceptie gezegd: Mocht er een knop bestaan waarop ik zou kunnen drukken om het bedrijf, met deze schaal, met deze mensen, met deze rentabiliteit, te bevriezen voor de eeuwigheid, dan zou ik geen moment twijfelen. Maar het druist in tegen alle managementprincipes, want stilstaan is achteruitgaan. Mocht ik een manier weten om het toch te kunnen, ik zou het doen.’

GINO DE RAEDT EN FREDERICA VERHEYDEN

Miljardairs gedreven door bio-labo's

Geschat vermogen:
1.680.559.676 euro

Woonplaats:
Knokke-Heist
(West-Vlaanderen)

In 1978 ging Frederica Verheyden van start met haar bedrijf Klinisch Laboratorium. 21 jaar later deed ze haar eerste overname en wel van het Medisch Labo Medina in Aalter. Meteen gaf ze de naam Medina aan haar volledige bedrijf. En er volgden nog overnames: een laboratorium in Torhout in 2000, het Aalsterse MedianLab in 2004, een jaar later het Medisch en Veterinair Laboratorium uit Oostakker, en ten slotte in 2006 Laboratorium ZOV uit Brakel. Dat alles werd dan overkoepeld door de holding Straco die in handen is van Frederica Verheyden en haar echtgenoot Gino De Raedt. Medina had dan een ophaaldienst met

ruim zestig wagens, die het materiaal van onder meer bloed- en urinestalen ophalen en naar de labo's brengen. Elke dag worden ruim 20.000 bepalingen uitgevoerd. Ondanks die ronkende cijfers weigert het echtpaar elk interview en werken ze in stilte verder.

In 2015 kocht het echtpaar de Britse groep Cedo over. Cedo is Europees marktleider in de productie van plastic zakken voor huishoudelijk gebruik en stelt 2.000 mensen te werk in vijf fabrieken waarvan één gevestigd is in Vietnam en vier in Europa. In 2018 volgde de overname van de horticuultuuractiviteiten van de noodlijdende groep Greenyard Foods. Het echtpaar legde daarvoor 120 miljoen euro op tafel. Nog datzelfde jaar namen ze een meerderheidsparticipatie in het uitzendkantoor Forum Jobs van Christian Dumolin en zijn holding Koramic.

Al die overnames betaalden ze met dividenden die ze ophalen bij hun medische labo's. Het ging dan alleen al in de periode 2018-2020 om 250 miljoen euro. In 2020 volgde het nieuws dat de medische labo's van Straco gingen fusioneren met hun Franse collega Biogroup. Straco werd een minderheidsaandeelhouder in de nieuwe gefusioneerde Frans-Belgische groep. Twee jaar later, in 2022, bleek dat het echtpaar aan de verkoop van zijn medische labo's CMA-Medina een winst overhield van 670 miljoen euro.

Een deel van die opbrengst investeerde het echtpaar in vastgoed. Gino De Raedt deed dat onder meer samen met de Gentse havenondernemer Philippe Van de Vyvere. Samen namen ze een participatie van 17,7 procent in Compagnie Het Zoute, de Knokse projectontwikkelaar in handen van de familie Lippens. Beide investeerders Van de Vyvere en De Raedt zijn al langer goede bekenden van elkaar in Knokke. Zo zijn ze allebei lid van de vzw Zoute Automobile Club. Deze vzw verenigt een honderdtal rijke ondernemers en meteen ook liefhebbers van oldtimers. Maar al snel bleek dat beiden meer willen dan wat vrijetijdsbesteding aan zee. In stilte kochten ze aandelen bij van Compagnie Het Zoute.

Die aandelen werden verkocht door Maurice Lippens, de vroegere topman van de gevallen bank Fortis. En het bleek dat ze ook aandelen wisten te kopen van Leopold Lippens, broer van Maurice en burgemeester van Knokke, kort voor diens overlijden. Op die manier verwierven ze een blokkeringsminderheid van 25 procent in de Knokse projectontwikkelaar. De overige aandeelhouders waren weinig gediend met het duo oprukkende investeerders die van buiten de familie komen. Telgen van het adellijke geslacht Lippens verzetten zich dan ook tegen hun dreigende machtsgreep bij het vastgoedbedrijf uit Knokke-Heist.

Nochtans bleek het miljardairsgezin De Raedt-Verheyden ook filosofisch van aard te zijn. Zo verankerden ze hun vermogen in het voordeel van hun enige dochter Ann in de Stichting Administratiekantoor (STAK) Ikigai. Ikigai is een Japans concept dat staat voor datgene waar jij je bed voor uitkomt en wat waard is om voor te leven. Het is je passie waarin vier elementen samenkomen: hetgeen waar je van houdt, wat de wereld nodig heeft, waarvoor je betaald kunt worden en waar je goed in bent. Ikigai wordt gezien als het geheim van een lang leven. Het zou vooral op het Japanse eiland Okinawa te vinden zijn. Daar leven de meeste honderdjarigen van Japan.

Bij al dat geluk blijft het echtpaar onder de radar. Hun centrale holding Straco werd sinds begin 2021 geleid door Erik Van Den Eynden, de voormalige CEO van ING België. Nicolas De Quinamar, de echtgenoot van Ann De Raedt, is een van de prominente leden van het Straco-team en voert wanneer noodzakelijk het woord voor de discrete familie.

25

PIERRE VAN DER MERSCH

'Geld is heilig. Het is het bloed
van de economie'

Geschat vermogen:
1.625.136.000 euro

Woonplaats:
Braine-l'Alleud
(Waals-Brabant)

De Belgische Warren Buffett, zo wordt Pierre van der Mersch in de financiële pers gemakshalve omschreven. Maar de nu negentigjarige Franstalige beursbelegger is meer dan een kopie van Warren Buffet. Van der Mersch is het resultaat van de egoïstische insufficiëntie van de klassieke grootbanken zoals die zich in de tweede helft van de vorige eeuw profileerden. Bij diverse grote beursoperaties werkten die banken lucratieve constructies uit waar enkel zij zelf financieel beter van werden. Kleine beleggers bleven in de kou staan. Van der Mersch, zelf ooit gestart als bankbediende, counterde dat systeem, zette al zijn respect voor de grootbanken opzij en ging zijn eigen gang. Terecht, zo bleek al snel. Zijn beursgenoteerde beleggingsholding Brederode maakte

hem tot miljardair. Gezien zijn afkeer van de grote banken kan het een beetje cynisch klinken dat hij in 2023 op 89-jarige leeftijd zijn mandaat als voorzitter van Brederode doorgaf aan Bruno Colmant, gewezen topman van de bank Degroof Petercam en dus zelf een product van klassieke bankiers.

Het Brederode-verhaal begon in 1970, toen Van der Mersch met de hulp van vrienden en familie Auxiliaire des Mines kocht, een oude beursgenoteerde steenkoolholding. 'Dat was ons eerste financiële werktuig dat ons van een hefboom voorzag,' zegt van der Mersch. 'Brederode is gegroeid door steeds de hefboom te vergroten. Met het ene werktuig veroverden we een ander groter. Maar twee dingen moet je altijd in het oog houden: de winst en de nettoactiefwaarde per aandeel. Dat zijn de barometers, niet de beurswaarde of zo.' Van der Mersch was een kapitalist in woord en daad. 'Geld is heilig. Het is het bloed van de economie. Daarom moet je er respect voor hebben,' zei hij daarover. De aandeelhouders van Brederode zullen hem niet tegenspreken.

Als investeerder deelde van der Mersch ook in de klappen van het Fortis-debacle tijdens de bankencrisis van 2008. 'Fortis wilde de grootste van Europa worden en betaalde een veel te hoge prijs,' zo zegt van der Mersch daarover. 'Het dubbele van de normale prijs. Ik ben ervan overtuigd dat de Fortis-toplui niet wisten dat ze voor 40 miljard euro toxische kredieten hadden gekocht. Dat is heel erg. Het is eigen aan het bankiersvak om te weten wat je koopt. En de risico's te bestuderen. Een bankier die dat niet doet en die zich beroept op ratings van Standard & Poor's, die moet gefusilleerd worden. Europa wil een eigen kredietratingagentschap. Maar wat zal dat veranderen? Ze zouden beter de ratingbureaus afschaffen. Dan kan iedereen weer voor zichzelf denken.'

Brederode groeide elk jaar met om en bij 15 procent in waarde en heeft nu een eigen vermogen van 3,5 miljard euro en vrijwel geen schulden. Typisch is ook dat van der Mersch niet wil mee-

besturen in de bedrijven waarin hij belegt. Hij wil zelfs geen zitje in de raad van bestuur. ‘Brederode is een langetermijnbelegger, maar we willen altijd vrij zijn om te vertrekken,’ zei hij ooit op een aandeelhoudersvergadering. Het dagelijks beleid van Brederode had hij al in 2006 doorgeschoven naar zijn zoon Axel en zijn schoonzoon Luigi Santambrogio. Opvallend maakte Brederode in 2022 bekend dat ook Axel een stap terugzette ‘om meer tijd te hebben voor het gezin’. Santambrogio werd toen de enige CEO.

Waarom luistert de beursgenoteerde holding van de Franstalige familie van der Mersch naar de naam Brederode? Een van de vehikels die van der Mersch in het begin van zijn carrière opkocht, was de koloniale holding Cotonco. Die holding besliste destijds om een gebouw op te trekken in de Rue Brederode in Brussel om er zijn personeel in Europa te huisvesten en haar maatschappelijke zetel te vestigen. Later volgde ook de naamsverandering. Zoals de Brusselaars weten, is de Brederodestraat een smalle en korte straat die uitgaat op de achterzijde van het Koninklijk Paleis. Dat is meteen de discrete ingang van het paleis. In die koninklijke wijk waren indertijd de belangrijkste koloniale ondernemingen van Congo Vrijstaat gevestigd, op een zucht van het kantoor van hun belangrijkste inspirator, koning Leopold II. De buurt was ook al langer zeer aristocratisch daar er in de negentiende eeuw belangrijke adellijke families woonden: Brederode, Culembourg, Egmont, Mansfeld, Marnix, Nassau enzovoort.

26

FABIEN PINCKAERS

De Belgische Bill Gates

Geschat vermogen:
1.600.000.000

Woonplaats:
Namen (Namen)

We noteren najaar van 1991. De twaalfjarige Fabien Pinckaers bezoekt met zijn vader een informaticabeurs in Waals-Brabant. Zijn vader raakt aan de praat met een antiekhandelaar die zegt op zoek te zijn naar een softwarepakket om zijn zaken te beheren. De jonge Fabien luistert aandachtig mee. De jongeman heeft op dat moment net een computer gekregen, waarop hij spelletjes, virussen en 3D-animaties programmeert. ‘Wat die verkoper voorstelt, kan ik ook maken,’ zegt hij tegen zijn vader. De daaropvolgende dagen ontwikkelt hij zijn eerste boekhoudprogramma dat al snel wordt rondgestuurd naar de vrienden van zijn vader. Nog geen jaar later maakt de jonge whizzkid zijn eerste commerciële software voor het Brusselse taxibedrijf Taxis Verts. Nog eens zeven jaar later gaat hij in Louvain-la-Neuve burgerlijk ingenieur computerwetenschappen studeren.

Fabien Pinckaers richtte zijn bedrijf Odoo op in 2002, toen nog onder de naam Tiny. Zijn grote jeugdroom en ambitie was opensource managementsoftware bouwen. Opensource betekent in essentie dat de software gratis ter beschikking wordt gesteld. Het zou tien jaar duren voor Pinckaers het juiste businessmodel gevonden had. Elk jaar opnieuw zat hij zonder geld. Wanneer het faillissement lonkte, schakelde hij over naar een opensource basis met een bovenlaag van betalende apps. En dat lukte. Odoo werd van een start-up die gewoon probeerde te overleven een winstgevend bedrijf dat zelf kon investeren. Odoo blijft investeren in opensource features maar 20 procent van de producten zijn nu betalend, om en bij 20 euro per maand per klant die dan toegang krijgt tot alle applicaties. De eerste betalende toegang is het boekhoudpakket.

Pinckaers zelf legt het eenvoudig uit: ‘Wat wij doen is volledig geïntegreerde software maken die ook beschikbaar is voor KMO’s. Dat bestaat vandaag niet. Ga je naar de ERP-aanbieders (basissoftware voor management, *nvdr.*), die doen alles, maar ze zijn complex, kosten veel en het duurt drie jaar om te implementeren. In het andere segment heb je spelers als WinBooks voor boekhouding, of MailChimp. Die zijn goed, maar doen maar één ding. Wat niet bestaat is iets wat alle noden van het bedrijf aanpakt, maar nog steeds eenvoudig en betaalbaar is en dat doen wij nu. SAP en Microsoft hebben het jaren geprobeerd, maar zonder veel succes.’

Een van de manieren waarop het Waalse bedrijf groeit, is door weinig externe managers aan te nemen. In tegenstelling tot wat start-ups doorgaans wel doen. ‘Om onze cultuur te behouden, doen we vooral aan interne promotie,’ zei Pinckaers daarover. ‘Zeer zelden rekruteren we managers van buiten ons bedrijf. We denken dat leiders hebben belangrijker is dan managers aannemen. En dat doen we door de beste werknemers naar voren te schuiven. Onze voornaamste uitdaging is voldoende program-

meurs aannemen. De enige manier om manager te worden is door de beste van het team te worden. Dat maakt het mogelijk om de cultuur te behouden. Een manager mag geen people manager zijn, dat heeft geen nut. Voor mij zijn het teamleaders die ten dienste staan van het team. Ze coachen hen, ze leren hen dingen. Dus ze moeten ook beter zijn dan het team om dat te kunnen doen.’

In 2023 werd bekend dat de Amerikaanse private-equityreus General Atlantic 2,2 procent aandelen van Odoo overkocht van de Luikse publieke investeerder Noshag. CEO en oprichter Fabien Pinckaers verkocht daarbij geen van zijn 55 procent aandelen. Zijn bedrijf werd daarbij gewaardeerd op 4 miljard euro. Meteen kreeg Pinckaers de roepnaam mee de Belgische Bill Gates te zijn. Eind 2019 telde Odoo 4,5 miljoen klanten. In 2023 waren dat er bijna 11 miljoen, goed voor een omzet van 324 miljoen euro. Bij de klanten zitten KMO’s naast grote spelers zoals Carrefour, de Europese Commissie, Danone en Sodexo.

Mensen die hem kennen omschrijven Pinckaers als volhardend, eigenzinnig, bezeten zelfs en hyperambitieuze. Maar zonder pretenties. Zoals het verhaal achter de naam Odoo leert. ‘Het betekent op zich niets. Maar Google en Microsoft hebben twee o’s in hun naam. Om hen te verslaan moesten wij er drie hebben,’ zei hij ooit. En over de miljardenwaardering voor zijn bedrijf? ‘Tja, het is gewoon een cijfer. Wat je doet, is belangrijk. Niet hoe mensen je percipiëren. En natuurlijk is het een bevestiging van wat we al bereikt hebben met Odoo. Dat is fantastisch. Maar het is nooit een doel geweest.’

Pinckaers is gehuwd en heeft twee kinderen. Ze wonen in een gerestaureerde boerderij nabij Namen. De miljardair heeft zijn deel van ervaringen al gehad. ‘Enkele jaren geleden dacht ik dat ik nog maar een paar maanden te leven had. Ik heb de neiging om in alles in mijn leven wat te overdrijven. Tijdens mijn stu-

dententijd en erna heb ik heel veel gefeest en gedronken. Iets te veel, want plots stelden ze een levercirrose bij me vast. Mijn lever was zodanig aangetast door de alcohol dat hij zichzelf niet meer herstelde. Na veel onderzoeken bleek de cirrose toch niet dodelijk, gelukkig. Ik kan er zonder al te veel problemen mee leven. Even was het nipt. Sindsdien drink ik geen druppel alcohol meer. Ik mis het niet. Het is prettig zonder.'

ROLAND DUGHÂTELET

Van vivant tot voetbal

Geschat vermogen:
1.587.535.000

Woonplaats:
Sint-Truiden (Limburg)

De burgerlijk ingenieur Roland Duchâtelet is bij het grote publiek misschien gekend als de oprichter en voorzitter van de politieke partij Vivant maar nog meer als investeerder in voetbal. Nochtans is Duchâtelet in de eerste plaats ondernemer, en wel een ondernemer met een eigen mening. Bijvoorbeeld over de impact van bitcoin. 'Heel veel mensen gaan veel geld verliezen,' vertelde hij daarover in 2022. 'De bitcoin zal de geschiedenisboeken ingaan zoals de tulpenmanie van de zeventiende eeuw. Alleen zullen er nu miljoenen slachtoffers vallen in plaats van duizenden. De overheden moeten snel ingrijpen.'

Duchâtelet is voorzitter van de holding X-Trion die onder meer de beursgenoteerde bedrijven Melexis en F-Fab controleert. Melexis brengt geïntegreerde schakelingen aan de man, die voornamelijk

verwerkt worden in sensoren voor de auto-industrie in Europa en Noord-Amerika. Melexis wedijvert op dat vlak met industriële wereldreuzen zoals het Amerikaanse Motorola. X-Fab maakt de chips in opdracht van onder meer Melexis. Daarnaast was Duchâtelet ook eigenaar van de holding Elex. Die groep verkocht zijn filiaal Sensor-Nite voor 225 miljoen euro in cash aan Sensata Technologies.

Eind jaren negentig stapte Duchâtelet met zijn eigen politieke beweging Vivant ook de politieke arena binnen. Iedereen een basisloon en de belasting op arbeid vervangen door belasting op toegevoegde waarde. Een eenvoudige boodschap, maar ingewikkeld verkocht door Duchâtelet. Het sloeg niet aan bij het brede publiek. Na herhaaldelijke pogingen om alleen door te gaan sloot Duchâtelet zich aan bij de Open VLD van Guy Verhofstadt. In 2007 haalde hij voor zichzelf en zijn medewerkster Nele Lijnen twee van de negen liberale Senaatszetels binnen. Duchâtelet werd ook eerste schepen in Sint-Truiden maar kwam al snel in conflict met de socialistische burgemeester Ludwig Vandenhove.

Zijn voetbalinvesteringen zijn misschien nog het meest typerend. Als voorzitter en eigenaar van Sint-Truiden maakte hij in 2011 plots bekend dat hij voor 41 miljoen euro eigenaar werd van Standard. Zijn partner Marieke Höfte blijft wel eigenaar van de nv Stayen, een vastgoedvennootschap dat een winkelcentrum bouwde in en rond het voetbalveld van Sint-Truiden. Ondertussen kocht hij voor zijn zoon Roderick voor 4 miljoen euro ook nog eens de Hongaarse club Újpest FC. Over de overname van Standard vertelde Marieke Höfte destijds het volgende: ‘Geloof me, het gaat Roland niet om de macht die sommige andere clubvoorzitters misschien wel nastreven. Roland wil alleen maar macht omdat je zonder macht geen zaken kan verwezenlijken. Zonder macht en geld is het moeilijk iets te bereiken. Hij had het gevoel als voorzitter van STVV bij de Bond niet altijd ernstig te worden genomen. Wat is er dan fout aan om ernaar te streven dat men

wel rekening houdt met wat je zegt? Zijn volgende project, een Benelux-competitie, maakt nu gewoon meer kans.’

De 77-jarige Duchâtelet heeft zes kinderen uit twee relaties. Hij bouwde zijn bedrijvengroep samen op met Françoise Chombar en Rudi De Winter. Samen zijn ze goed voor 7.500 werknemers. Zijn kinderen zijn nergens te bespeuren in die bedrijven. ‘De nieuwe generatie hecht terecht meer belang aan levenskwaliteit dan aan willen ondernemen,’ zegt hij daarover. ‘Kijk, als ik over straat loop en mensen tegenkom die weten dat ik voorzitter van Melexis ben, zeggen ze me soms dat ze aandelen hebben van Melexis of X-Fab en hopen dat het goed blijft gaan. Dat is voor Françoise Chombar net zo. Men rekent op ons. We zijn een beetje een behoeder van hun spaargeld. Dat is een grote verantwoordelijkheid. Die wil ik niet bij de volgende generatie leggen.’

‘U bent ondertussen 74. Gaat u straks ook als flukse tachtiger nog door?’ vroeg een journalist enkele jaren terug aan Roland Duchâtelet. ‘Absoluut’, luidde het antwoord.

28

DE ZUSSEN ANN & ELS THERMOTÉ

De dochters van ‘Chez Paul’

Geschat vermogen:
1.556.000.000 euro

Woonplaats:
Waregem (West-Vlaanderen)
en Sint-Genesius-Rode
(Vlaams-Brabant)

Het verhaal van de zussen Thermote startte in 1969 wanneer schoolvrienden Paul Thermote, een handelaar in landbouwmachines, en Paul Vanhalst, een smid, een handeltje begonnen in afgedankte heftrucks van het leger. Ze noemden hun bedrijf logischerwijs Thermote Vanhalst, afgekort TVH. Het jonge bedrijf richtte zich aanvankelijk op België en Duitsland. Aangezien het aanbod in tweedehandse heftrucks in Europa te schaars was, werd een stap gezet richting Japan. Dat werd meteen de basis van een eerste grote expansieperiode. Vele duizenden tweedehandsheftrucks werden in Japan gekocht om te repareren, te reviseren en te verkopen op de Europese markt. Het herstellen van duizenden vorkheftrucks van alle merken en de daaruit voort-

vloeiende noodzaak aan wisselstukken en accessoires, leidde tot wat vandaag de hoofdactiviteit van de groep TVH uitmaakt: de distributie van heftruckonderdelen.

Vijftig jaar later draaide de TVH-groep een omzet van ruim 1,8 miljard euro en werkten er meer dan zeventuizend mensen voor de verschillende groepsonderdelen, van wie 2.500 in Waregem. In 2002, hij was toen 33 jaar, verloor Pascal Vanhalst zijn vader Paul bij een verkeersongeluk. Zijn broers Patrice en Dimitri waren op dat moment al uitgekocht. Pascal Vanhalst werd daarop de drijvende kracht achter TVH. Onder zijn beleid verwierf het bedrijf de reputatie van snelst groeiende bedrijf in West-Vlaanderen te zijn. Aan de top van het bedrijf kreeg Pascal Vanhalst het gezelschap van de zussen Ann en Els Thermote, de dochters van Paul. Beide families controleerden dan elk 50 procent van het bedrijf.

Beide zussen stapten begin van de jaren 90 in het bedrijf. Ann was hoofdzakelijk actief met personeelsbeleid en zetelde in de ondernemingsraad. Haar echtgenoot Bernard De Meester was van 1989 tot 2018 operationeel actief bij TVH, in diverse commerciële functies. Els Thermote maakt carrière in het Amerikaanse filiaal van TVH. In april 2003 verhuisde ze naar Kansas City, na de overname van het Amerikaanse bedrijf Systems Material Handling. Vandaag zijn de Verenigde Staten de belangrijkste markt van TVH, goed voor een derde van de omzet.

Eind 2016 mislukte de West-Vlaamse groep in de overname van de Britse concurrent Lavendon. Die kwam terecht bij het Franse Loxam. De harde strijd om Lavendon met verschillende oplopende biedingen legde meteen ook een verschil in visie bloot tussen de zussen Thermote en Pascal Vanhalst. De scheiding tussen beide groepen was dan ook onvermijdelijk. De zussen verkregen 60 procent van TVH, Vanhalst stelde zijn 40 procent in de groep te koop. Die aandelen werden opgekocht door de familie D'Ieteren voor

de ronde som van 1,1 miljard euro. Beide families hielden aan de splitsing elk een vermogen van 1,5 miljard euro over.

De zussen Thermoté hadden we ook apart kunnen opnemen in onze ranglijst van rijkste Belgen. Ze hebben hun opgebouwd vermogen ondertussen mooi gesplitst en kunnen nu elk hun eigen financiële koers varen. We houden de familie echter samen, ook al omdat vader Paul Thermoté als prille tachtiger nog altijd langsgaat op het bedrijf TVH. In Waregem zijn de meeste mensen het er trouwens over eens: de familie Thermoté is altijd zichzelf gebleven, ondanks de vele honderden miljoenen. Het bedrijfsrestaurant in de nieuwe hoofdzetel van TVH werd ‘Chez Paul’ gedoopt, op vraag van het personeel.

De zussen zijn al enkele jaren niet meer actief in het bedrijf en houden zich ook buiten de media. Els Thermoté startte samen met haar echtgenoot Laurent Vannest The Nest op als investeringsvehikel. Ze plaatst daarmee duurzaamheid en impactinvesteringen als prioriteit voorop. Zo investeerde ze onder meer in het Israëliëse bedrijf Soos Technology. Dat biotechbedrijf sleutelt aan artificieel gestuurde software die een mannelijk kippenembryo tijdens het broedproces kan veranderen in een vrouwelijk embryo. Elk jaar worden 15 miljard kuikens geboren, de helft mannetjes. Die worden doorgaans gedood, want ze leggen geen eieren. Verder kocht ze onder meer het 115 hectare grote Domaine de Graux nabij Doornik. Dat domein richt zich volledig op biologische landbouw en duurzaamheid, met speciale kippen-, varkens- en koeienrassen, honing van eigen kweek en gerst dat naar de enkele kilometers verder gelegen biologische brouwerij Brasserie de Brunehaut gaat.

Vanwaar die aandacht voor het duurzame? ‘Wanneer wij enkele jaren geleden de beslissing namen ons operationeel terug te trekken bij TVH ontstonden mogelijkheden om andere dingen te doen’, vertelde ze daarover. ‘Gezonde en duurzame voeding is

al langer een passie. Je bent wat je eet, daar geloof ik heel sterk in. Ik wil weten vanwaar mijn eten komt en hoe het geproduceerd wordt. Daarom investeren we in start- en scale-ups die bijdragen aan een duurzamer voedingssysteem.’

29

FAMILIE COLLINET

De eeuwige nummer twee

Geschat vermogen:
1.506.600.000 euro

Woonplaats:
Wanze (Luik)

De familie Collinet leeft figuurlijk in de schaduw van grote broer de familie Lhoist. Die laatste is immers de absolute nummer één op wereldvlak inzake kalksteen- en dolomietontginning en -verwerking. De familie Collinet positioneert zich discreet op de tweede plaats. De familie blikt terug op een geschiedenis die in het midden van de negentiende eeuw startte in de Waalse Ardennen met de exploitatie van steengroeven. Nu is Carmeuse een bedrijf van wereldformaat geworden dat actief is in Europa en Noord-Amerika. Carmeuse nam in 2008 de Amerikaanse beursgenoteerde groep Oglebay Norton over. Met een overnamebedrag van 520 miljoen dollar, op dat moment 370 miljoen euro, was dat de grootste overname ooit van de groep met hoofdzetel in Louvain-la-Neuve. Kalk is een noodzakelijk tussenproduct voor de industriële productie van onder meer staal en papier. Car-

meuse bezit om en bij honderd kalksteengroeves, kalkfabrieken en verkoopkantoren in achttien landen.

Het bedrijf is voor meer dan 60 procent in handen van de vijfde generatie Collinets, die met Rodolphe nog altijd de topman levert. De investeringsmaatschappij Cobepa, gecontroleerd door de AB-Inbev familie de Spoelberch, controleert 20 procent. Topman Rodolphe Collinet wil dat Carmeuse zo lang mogelijk een familiebedrijf blijft. Die laatste is er zich van bewust dat zijn bedrijf een grote maatschappelijke impact heeft, zeker inzake milieu. Op verschillende manieren komt de groep tussen op maatschappelijk vlak wereldwijd. Dat gebeurt onder meer via de Henry Collinet Foundation. Die heeft tot doelstelling in het bijzonder duurzame landbouw te promoten. De geestelijke vaders van die stichting zijn Dominique Collinet, voormalig CEO en voorzitter van Carmeuse, en zijn broer Raphaël Collinet, beiden tachtigers. De stichting helpt onder meer verenigingen die de vrije handel in zaden over de hele wereld verdedigen. 'De Europese Commissie heeft het aantal verhandelbare zaden beperkt, waardoor de marktconcentratie op zaden die ontwikkeld zijn door een paar grote agro-industriële groepen wordt aangemoedigd. Dit is een aanval op de vrijheid van handel en de vrijheid om een economische activiteit uit te oefenen. Het heeft ook gevolgen voor de biodiversiteit,' zo vertelde Dominique Collinet daarover.

Zijn zoon Rodolphe is weinig te zien in het openbaar. Interviews zijn al helemaal zeldzaam. Wanneer de Waalse regering in 2005 een nieuw relanceplan op stapel zette, gaf hij wel commentaar: 'Lange tijd was politiek Wallonië er niet van overtuigd dat je eerst economische welvaart moest maken om die daarna sociaal te kunnen herverdelen. Nu is dat besef toch aan het groeien. Maar het kan nog beter. In Vlaanderen bestaat veel meer de wil om te ondernemen. In Wallonië wordt succesrijk zijn in zaken niet altijd geapprecieerd. Dat soort kritiek doet geen goed aan het ondernemerschap. Alsof alle ondernemers profiteurs zijn en

vervuilers,' zo zei hij op dat moment. De uitbating van kalk- en dolomietgroeves zorgt voor de nodige milieucontroverse, geeft Collinet toe: 'Ik ga niet ontkennen dat onze groeves het landschap veranderen. Maar dat is nog iets anders dan vervuilen. Studies van natuurverenigingen hebben aangetoond dat de biodiversiteit in onze gesloten groeves groter is dan in het gemiddelde Waalse bos. Daar ben ik best trots op. We proberen nu een nieuwe concessie te verkrijgen voor onze site in Seilles, maar dat dossier ligt politiek gevoelig. Het blijft aanslepen. Hoelang? Maanden? Neen, jaren al. Pas op, we weten uit ervaring dat je sowieso tien jaar nodig hebt om een greove operationeel te maken en te laten renderen. Het is een beetje zoals flessen Bordeauxwijn. Als je die koopt, laat je ze best ook eerst een tijdje liggen vooraleer ze op te drinken.'

30

DE BROERS CIGRANG

In de schaduw van het eigen verleden

Geschat vermogen:

1.393.750.996 euro

Woonplaats:

Antwerpen (Antwerpen)

De Antwerpse familie Cigrang heeft een moeilijke relatie met België, zowel financieel als operationeel. Misschien heeft dat te maken met het oorlogsverleden van de oorspronkelijk Luxemburgse familie. Hun rederij Cobelfret werd naar eigen zeggen opgericht in 1928 door Leon Cigrang. Maar de historicus Etienne Verhoeven ontrafelde dat die oprichting eigenlijk gebeurde in 1938, door Marcel Cigrang, broer van Leon, en op instigatie van de Duitse spionagedienst. Marcel Cigrang zou blijven werken voor het Duitse leger, ook na 1940. Later, in de jaren 80, verhuisde de familie het Antwerps bedrijf juridisch naar Luxemburg. De 47-jarige Christian Cigrang staat nu aan het hoofd van de groep. Samen met zijn broers Jean-Philippe, Pierre en Michel zijn zij ook de hoofdaandeelhouder van de groep Cobelfret. Maar dat is nog lang niet hun enige bezit.

Haar fortuin bouwde de familie Cigrang op in de maritieme wereld. Maar ook modehuizen als Raf Simons en A.F. Vandevorst, de succesfilm van Tom Barman en een paradijselijk Spaans privé-eiland dragen haar handtekening. Al moet je véél moeite doen om die te ontdekken. Discreter dan de familie Cigrang maken ze ze niet. Tot op vandaag is geen enkel interview terug te vinden met een Cigrang. De naam Cigrang wordt wel in één adem genoemd met Cobelfret, een van de grootste havengroepen van West-Europa die tegenwoordig onder de holding CLdN schuilgaat.

Topman Christian Cigrang, vertegenwoordiger van de derde familiale generatie, is verslingerd aan cultuur en mode. Voor hij een internationale carrière opbouwde als modeontwerper, kreeg Raf Simons voor de uitbouw van zijn onderneming hulp van Christian Cigrang. In het Antwerpse modehuis A.F. Vandevorst, dat er in 2020 mee ophield, was hij lange tijd bestuurder. Ook ontwerper Christiaan Wijnants kon rekenen op het vermogen van de familie Cigrang. Daarnaast zette Cigrang zijn schouders onder de renovatie van de ModeNatie in Antwerpen, waarin nu het Modemuseum is ondergebracht. De havenondernemer investeerde ook in de modeholding CLCC, gekend van het denimlabel Eat Dust, dat een twaalf jaar geleden begon in Antwerpen en ondertussen internationaal is doorgebroken, onder meer met The Black Keys-zanger Dan Auerbach als klant. In 2014 wijdde *The New York Times* een artikel aan Christian Cigrang onder de titel *Belgian designers find patron in shipping magnate* (Belgische designers vinden beschermheer in scheepsmagnaat, *nvdr.*). In het artikel vermeldt de Amerikaanse krant dat Christian Cigrang op de grote modeshows in Parijs, Londen en New York werd gespot. Ook de jongere generatie Cigrang heeft de modemicrobe geërfd. De 27-jarige Camille Cigrang heeft in Antwerpen haar eigen label Ciel Jour & Nuit uit de grond gestampt.

Christian Cigrang investeerde ook ooit geld in het satirische tijdschrift *Deng*. Het in 2006 ter ziele gegane maandblad, genoemd naar de Chinese communistische dictator, zette in op onderzoeks-

journalistiek, cultuur en scherpe humor en nam opvallend genoeg geregeld het kapitalisme en de vrije markt op de korrel. De man staat ook bekend als een groot muzikliefhebber die volgens *De Tijd* vroeger geregeld met een groepje vrienden op Pukkelpop opdook. En wie de eindgeneriek van *Any Way the Wind Blows* van Tom Barman naleest, ziet onder ‘speciale dankvermeldingen’ zijn naam staan. De zanger van rockgroep dEUS kon op Cigrang rekenen bij de financiering van zijn in 2003 uitgebrachte film.

Christian Cigrang is ook de eigenaar van het Josef Kun House, een modernistische villa in de heuvels rond Hollywood. Een kunstwerk van de befaamde Oostenrijkse architect Richard Neutra, die aan de westkust van Amerika verschillende architecturale parels in het landschap integreerde. De laatst bekende verkoopprijs van het Josef Kun House was zo'n 3,5 miljoen euro. Samen met zijn familie is hij ook eigenaar van het Balearen-eiland Espalmador dat in 2018 werd aangekocht voor 18 miljoen euro. Espalmador is drie kilometer lang en achthonderd meter breed. Ongeveer een derde is in publieke handen, de rest is van de Cigrangs.

Even terug naar de harde realiteit. In 2015 beslisten de aandeelhouders van de vermogensbeheerders Degroof en Petercam samen te gaan. De nieuwe vermogensbankier Degroof Petercam werd meteen marktleider in België. Christian Cigrang was een van de aandeelhouders van Bank Degroof en hij incasseerde meteen 34 miljoen euro. In 2023 legde de Franse bank Crédit Agricole via haar Belgische dochter Indosuez Wealth Management 1,2 miljard euro op tafel voor de overname van 80 procent van de bank Degroof Petercam. Die laatste werd daarmee gewaardeerd op 1,55 miljard euro. De overname was mee geregeld door Christian Cigrang die besliste met 20 procent van de bank of een vermogen van 310 miljoen euro de enige Belgische aandeelhouder te blijven van Degroof Petercam.

Conform de discretie van de familie Cigrang is weinig geweten hoe de broers hun familiaal karakter willen behouden of verderzetten.

31

FAMILIE MAGCHARIS

Succes brengt succes

Geschat vermogen:
1.359.535.400 euro

Woonplaats:
Destelbergen
(Oost-Vlaanderen)

‘Van het kleine papierfabriekje dat mijn grootvader in 1936 was begonnen, is VPK Packaging Group uitgegroeid tot een leider in de productie van karton en verpakkingen, gebaseerd op gerecycleerde vezels.’ Zo omschrijft topman Pierre Macharis zijn familiaal bedrijf. Macharis schreef met de kartonproducent VPK een van de grote industriële succesverhalen van België. In 2013 haalde hij zijn bedrijf weg van de Brusselse beurs. De omzet bedroeg toen net geen 700 miljoen euro. Tien jaar later was die omzet gestegen tot twee miljard euro, goed voor een nettowinst van 115 miljoen euro na 43 miljoen belastingen. Die tien jaar keerde het bedrijf een gecumuleerd bruto dividend uit aan de familie van 168 miljoen euro.

VPK werd in 2024 uitgeroepen tot familiaal bedrijf van het jaar. De anders eerder mediaschuwe Pierre Macharis bracht daarbij een verklaring voor zijn succes: ‘Kort samengevat: vertrouwen, goede mensen, een goede financiële balans en een professionele raad van bestuur. Toen ik met mijn broer co-CEO werd, was VPK een KMO met 60 miljoen euro omzet. Een lokale kampioen, maar we moesten internationaliseren om onze klanten overal in Europa te kunnen bedienen. Het is een prachtig parcours geweest, met weloverwogen groei zonder al te grote risico’s. Onze schulden zijn amper één keer de brutobedrijfswinst. *We don’t want to bet the farm*, we willen niet te veel riskeren.’

VPK zocht de voorbije decennia dan ook vooral externe groei, eerst in de buurlanden Nederland en Frankrijk. In 2005 werd in de Poolse stad Września een installatie opgestart voor de productie van golfkartonplaten met een capaciteit van 180 miljoen vierkante meter platen per jaar. In 2019 nam Macharis vijftien productiesites over van de groep Corenso. Die laatste produceert hulzenkarton en kartonnen kokers voor het wikkelen van papier, folie, textiel en metaal. Drie van die sites situeren zich in China, een nieuwe markt voor VPK. Maar ook Finland en Spanje zijn nieuwe Europese markten die met de overname van Corenso openvallen voor VPK. De Oost-Vlaamse groep controleert op dat moment veertien productiesites voor industriële kokers onder de naam Corex. Twee daarvan liggen in België, met name in Harelbeke en Deerlijk. In maart 2023 kocht de groep Corex Artech Paper, een toonaangevende speler in de productie van coreboard, hulzen en hoekprofielen op de Iberische markt. Globaal werd de groei van het bedrijf mee ondersteund door het oprukken van e-commerce die de vraag naar karton verpakkingen deed exploderen.

Een grote uitdaging voor de 62-jarige Pierre Macharis is de continuïteit van zijn bedrijf te verzekeren binnen de familiale context. Zelf heeft de CEO drie dochters. Geen van de drie, allen dertigers en economen, is actief in het bedrijf. ‘Ze hebben wel interesse in

de bedrijfswereld en doen ervaring op in onder meer consultancy en bij een groot voedingsbedrijf. Ik denk dat ze eerder een rol als bestuurder zouden opnemen, wat ook belangrijk is,' aldus Pierre Macharis. 'Ik ben rechtstreeks van de schoolbanken in het bedrijf gestapt. Toen ging dat makkelijker. Het bedrijf was ook veel kleiner. We hadden twee fabrieken in België, *that's it*. Nu ligt dat anders. VPK is te groot geworden om zomaar iedereen aan te nemen. Je moet hier met bagage binnenkomen.' En die bagage vindt hij onder meer bij zijn neef Denis Zenner, de zoon van Anne Macharis en de oudste van de volgende vierde generatie. Wellicht komt hij over enkele jaren aan het stuur van een Europese reus van zowat twee miljard euro omzet en 7.500 werknemers. Denis Zenner werkte eerst vijf jaar als adviseur voor fusies en overnames bij KBC Securities. Daarna tien jaar bij het farmabedrijf UCB, in zes functies. Zijn broer Alexis maakte eerst acht jaar carrière bij ExxonMobil en is nu operationeel directeur van de grote papierfabrieken van VPK.

'We zijn te groot geworden om in dogma's te denken,' aldus Macharis, 'maar ik vind wel dat minstens ofwel de CEO ofwel de voorzitter een familielid moet zijn, aangevuld met een externe CFO. Dat is de ideale wereld. Nog een punt is dat niet-familieleden de meerderheid hebben in het directiecomité. Dat is belangrijk om talent aan te trekken, en ze moeten vrij kunnen spreken en beslissen.'

32

LUC TACK

'Niet kakelen, maar eieren leggen'

Geschat vermogen:
1.342.500.000 euro

Woonplaats:
Deinze (Oost-Vlaanderen)

Toen hij achttien jaar werd, liet de nu 63-jarige Luc Tack zich meerderjarig verklaren. In 1980 moest je nog 21 zijn om een handelsregister aan te vragen. Maar daar wou hij niet op wachten. Hij wou gewoon starten met zijn eigen bedrijf. De ondernemer Luc Tack is niet de man van de ronkende verklaringen. Ooit gevraagd welke eigenschappen een goede ondernemer moet bezitten, antwoordde hij droogjes: 'Ik ben daar niet mee bezig. Voor mij tellen maar drie dingen: het bedrijf, het bedrijf en het bedrijf.' Met weinig woorden staat hij wel voor enkele oneliners: 'Niet kakelen maar eieren leggen,' is er daar een van. 'Ofwel ga je vooruit, ofwel ga je achteruit. Stilstaan is ook achteruitgaan,' is er nog een.

De voorbije jaren kwam Tack in de belangstelling te staan met de overname van de beursgenoteerde bedrijven Picanol uit Ieper, producent van textielmachines, en het chemiebedrijf Tessenderlo. Bij Picanol zette hij meteen de tering naar de nering. Wanneer de eigenaarsfamilie Steverlynck nog de plak zwaaide in het Iepers

bedrijf, gaf die persconferenties in het Brusselse sterrenrestaurant *Comme Chez Soi* of in de ‘familievilla’ in Ieper, bij een drie-gangendiner met zilveren bestek, ver weg van de weefgetouwen. Met Tack worden de jaarcijfers toegelicht in de toonzaal met een PowerPointpresentatie en koffie achteraf. Dicht bij de machines die voor Tack de essentie van het bedrijf zijn. In 2022 slaagde hij erin Picanol en Tessenderlo te laten fusioneren. Tessenderlo nam daarbij Picanol over. Voor Tack ging het er om meer controle te verwerven, minder dwarsliggende kleine aandeelhouders te hebben en meer financiële slagkracht te ontwikkelen. De nieuwe operatie bracht zijn vermogen op 1,34 miljard euro.

Tessenderlo en Picanol zijn beursgenoteerde ondernemingen. Wie via de beurs wil meegenieten van de vermogensgroei van Tack zal moeten geduld hebben: ‘Kijk, wie snel rijk wil worden, moet niet bij ons zijn. Wie met de blik op de verre horizon wil beleggen, zit bij ons wel goed. Een fondsbeheerder die zijn klanten de hemel op aarde belooft, en er dan zelf ook nog wat aan wil verdienen... Tja, dat kunnen wij als bedrijf niet allemaal op-hoesten. Natuurlijk ben ik liever met mijn bedrijven bezig. Wij moeten niet kakelen maar eieren leggen. Dat is toch wat elke aandeelhouder wil?’ zo zei hij.

Luc Tack geeft zelden een interview weg. Is dat discretie? ‘Dat heeft niets te maken met discretie, maar met tijd,’ reageert hij in *De Tijd*. ‘Een dag telt maar 24 uren. Je moet dus kiezen.’ En daarbij schuwt hij een politieke boodschap niet: ‘De loonindexering komt hard aan. Hier in Ieper bij Picanol werken meer dan 1.500 mensen. In drie jaar komt er 20 procent loonvolume bij. Dat betekent dat we in die tijd virtueel driehonderd mensen extra moeten betalen, zonder dat we daar iets voor terugkrijgen. Dat is gigantisch. En dan nog zeggen dat het niet genoeg is. Mensen hebben het niet makkelijk, dat besef ik wel. Ik vind ook dat de koopkracht behouden moet blijven. Morgen ga ik kijken hoe we nog slimmer kunnen werken. Automatisering en robotisering van

productie, transport en magazijnen helpen ook. We gaan ook nog meer met onze tandems werken. In Roemenië produceren we wat we hier in Ieper ontwikkelen. Daar gaan we tachtig mensen extra aanwerven, nota bene voor de kostprijs van zestien mensen hier.’

Tack staat er ook om bekend de klok rond te werken en bijna nooit vakantie te nemen. ‘Wat is werken?’ vraagt hij retorisch. ‘Ik betrek hier ook mijn gezin in. Vorige zomer moest ik naar de Verenigde Staten. Ik heb mijn vrouw meegenomen en we zijn een week gaan paardrijden in Montana. *Offgrid*: in een hutje, zonder stromend water, geen gsm, geen laptop, niets. Dat doe ik geregeld. Al op mijn huwelijksreis heb ik een week ontspannen en een week gewerkt. Sindsdien doe ik het altijd zo. (...) Hoe gaan we ons succes op lange termijn bestendigen? Weet je, ik heb in mijn tuin notelaars gezet. Ook een boom plant je voor de volgende generatie. Ook al is het leuk dat ik er nu al noten van heb.’

Het gezin van Luc Tack bestaat uit de ondernemer, zijn echtgenote Francisca Clarysse, drie zonen en twee dochters. Van die twee dochters bouwt alleen Laurie Tack haar carrière uit binnen de groep. Ze studeerde financiën aan de University of Kent, haalde een MBA aan Harvard en werkte enkele jaren in de VS bij de Amerikaanse dochter van Tessenderlo in Phoenix. Ze is onder meer verantwoordelijk voor Harmony Industries en de CEO van badstoffenbedrijf Clarysse, het familiaal bedrijf van haar moeder. De matrassenproducent Latexco die Tack overkocht, ressorteert onder Harmony. De hele groep telt 1.500 werknemers. Nu is ze ook bestuurder van Tessenderlo. Ook zus Aurélie Tack was enkele jaren actief in Phoenix, op de communicatieafdeling, maar koos uiteindelijk voor fotografie en design. Van de drie zonen van Tack – Louis, Rémy en Gregory – zijn de laatste twee actief in de textielgroep. Louis is internationaal actief voor Picanol. Aäron Coone, gehuwd met Laurie en schoonzoon van Luc Tack, is eveneens actief in de groep.

33

FAMILIE BALGAEN

‘Mijn geld zal niet naar privébankiers
gaan, daar geloof ik niet in’

Geschat vermogen:
1.305.811.000 euro

Woonplaats:
Spiere-Helkijn
(West-Vlaanderen)

De West-Vlaamse ondernemer Filiep Balcaen maakte fortuin met de verkoop van het familiaal bedrijf Balta. Die tapijtenproducent werd in 1964 opgericht door zijn vader. Balta is een samentrekking van Balcaen en tapijt. Het bedrijf groeide in korte tijd uit tot een internationale groep van wereldformaat, actief in vloer- en muurbekleding. In 2004 verkocht zoon Filiep de hele groep Balta aan een Brits investeringsfonds. Filiep Balcaen, na een fout bij de geboorteaangifte Filip genoemd, behield wel een minderheidsparticipatie van 20 procent. Onmiddellijk na de verkoop richtte hij IVC op, een producent van vinyltegels. Met IVC investeerde Balcaen onder meer in een nieuwe fabriek in Avelgem. Begin 2015 werd zijn vinylbedrijf IVC voor 1 miljard euro aan het Amerikaans

beursgenoteerd Mohawk verkocht. Mohawk is de eigenaar van Unilin, de producent van Quickstep vloerbedekking. ‘De industrie heeft alleen nog toekomst als ze China-proof is,’ zo zegt Balcaen. ‘China-proof’ wil zeggen dat er een toekomst is voor industriële activiteiten die niet arbeidsintensief zijn. Volgens Balcaen is de textielsector onvoldoende China-proof. Vandaar dat hij zijn investeringen nu onder meer richt op vastgoed. Zo werd in de lente van 2019 bekend dat Balcaen de nieuwe eigenaar was van de vroegere IBM-toren, gelegen aan de Brusselse Kruidtuinlaan. De toren, die werd herdoopt in Victoria Regina Tower, telt 22 bouwlagen en biedt na renovatie boven op het gebouw een restaurant.

Balcaen investeerde verder ook in industriële bedrijven. ‘Mijn geld zal niet bij de private bankiers van deze wereld terecht komen. Ik geloof daar niet in als bestemming voor mijn fortuin. Ik ga er liever zelf mee aan de slag,’ zo zei hij daarover. Begin 2021 werd bekend dat hij samen met Paul Thiers de meerderheid in zonnepanelenspecialist Origis Energy verkocht aan de Amerikaanse financiële groep Global Atlantic. In een dubbele beweging incasseerden beide investeerders daarbij elk 50 miljoen euro. Een jaar later werd hij de grootste aandeelhouder van de beursgenoteerde Wetterse hardschuimproducent Recticel. Balcaen kocht een belang van 22 procent in Recticel over van de Oostenrijkse groep Greiner. Hij betaalde daarvoor om en bij 200 miljoen euro.

Louis, de oudste zoon van Balcaen, kreeg op zijn zestiende lymfeklierkanker. Na een medische strijd overwon hij de ziekte. Louis Balcaen en zijn jongere broer Simon zijn net als hun vader fervente zeilers. In 2011 bestelde hij bij een Finse scheepswerf de Nilaya, een zeiljacht van 34 meter dat snelheid combineert met luxe. De Nilaya zou om en bij 10 miljoen euro hebben gekost.

Nog duurder moet de aankoop en renovatie zijn geweest van het kasteel van Spiere in het West-Vlaamse Spiere-Helkijn. Hij investeerde vier jaar lang in de renovatie van het kasteel. De

koetshuizen bieden nu onderdak aan de collectie oldtimers die Balcaen in de loop der jaren heeft opgebouwd. Het kasteel zelf werd ingericht door de antiquair en designer Axel Vervoordt. 'Ik ben voor geen enkele vorm van subsidies,' zegt hij, 'dus heb ik er ook geen aangevraagd voor het kasteel.' Het kasteel van Spiere is een indrukwekkend achttiende-eeuws domein, te bereiken via een lange dreef met oude eikenbomen en met statige tuinen. 'Voor het dorp is het een zegen dat Filip Balcaen het kasteel in zijn glorie heeft hersteld,' vertelde de burgemeester van Spiere-Helkijn, Dirk Walraet, in 2014 aan *De Tijd*. 'Ik heb destijds bij de dienst Erfgoed en bij de provincie aangeklopt om het te kopen, maar het was te groot en te duur. Er was ook te veel werk aan. Het dak was volledig verwaarloosd en het kon elk moment naar beneden komen.' Balcaen bereidde zijn renovatiewerken grondig voor. Gedurende twee jaar werden alle plannen besproken met de bevoegde instanties. 'Dat heeft wel wat voeten in de aarde gehad. Je moet over van alles discussiëren, zoals het vervangen van enkel door dubbel glas. Maar we hebben het uiteindelijk volledig kunnen moderniseren. Met alle comfort. We hebben geprobeerd alle ruimtes een nuttige bestemming te geven. Er is een fitness, ik heb er een bureau, er is een vergaderzaal. Het gebouw is vandaag goed geïsoleerd en het is behoorlijk energiezuinig. Al weet je natuurlijk: hoe groter het huis, hoe hoger de factuur.' Het park en het kasteel werden in de 'oorspronkelijke stijl' gerestaureerd. 'Het huis hebben we ingericht met Louis XV-meubelen en veel boiserie. Omdat het zo hoort, maar ook omdat het onze smaak is.' Uiteindelijk werd er na de voorbereidingen nog eens twee jaar aan verbouwd. Volgens de burgemeester 'met honderd man per dag'. 'Dat is geen belegging, nee,' lacht Balcaen, 'we hebben dat gedaan omdat we van mooie huizen en tuinen houden. Vroeger woonden we in Waregem. Maar we zochten een rustigere plek. Een vriend van me signaleerde dat het kasteel te koop zou komen en daarop zijn we gaan praten.'

34

FAMILIE DE CLERCK

Van 'boer' tot bijna-baron

Geschat vermogen:
1.292.466.000 euro

Woonplaats:
Wielsbeke (West-Vlaanderen)

In 2015 overleed Roger De Clerck op 91-jarige leeftijd nadat zijn geest enkele jaren was geteisterd door alzheimer. Voor sommigen was De Clerck, oprichter van de textiel- en chemiegroep Beaulieu, een ziener die als eerste beseftte hoe belangrijk het was de volledige productieketen, in casu van tapijt, zelf te controleren. Voor anderen was hij het prototype van een generatie hardwerkende, nietsontziende naoorlogse ondernemers die aanschurkten tegen institutionele fraude.

Als zoon van een welstellende herenboer uit het ontegenlijke West-Vlaamse dorpje Wielsbeke beseftte Roger De Clerck al zeer snel dat zijn roeping niet in de harde vlasteelt ligt. Het oogsten van de vlasstengels, het roten in water en breken tot vezels, sprak

hem niet echt aan. Met meer fascinatie keek hij naar de thuiswevers uit zijn geburen, mensen die al hun spaarcenten investeerden in een zware machine die ze in hun stal zetten en waar ze dag in dag uit achter staan, terwijl de spoelen heen en weer slaan. ‘We moeten in de textiel gaan, want in vlas is er geen toekomst meer,’ vertelt de jonge Roger De Clerck. ‘Als boer verdien je misschien twee keer geld per jaar, als je geluk hebt. Textiel loopt elke dag.’ Meteen was het begin van een mythe geboren. Boer De Clerck werd industrieel De Clerck. De omschrijving boer zou hij blijven meedragen, initieel vanuit de welstellende Franstalige bourgeoisie die neerkeek op de jonge ondernemer, later vanwege zijn brutale optreden, ondersteund door een consequent dialectisch taalgebruik. Roger De Clerck was 34 wanneer hij zijn eerste weefgetouwen kocht. Hij was gehuwd met Anne-Marie Hanssens, een dochter uit een welstellende familie koffiebranders die het merk ‘Grootmoeders Koffie’ op de markt brengen. Ze was doordrongen van de koopmansgeest.

Roger De Clerck was een welbespraakt man maar hij schuwde de openbaarheid, en vooral de media. Zijn rechterhand Roger Demeulenaere, ondernemer en burgemeester van Wielsbeke, daarentegen was een man van veel woorden, zij het in korte krachtige zinnen gegoten die hij in snel tempo brutaal op zijn toehoorders afvuurde. Vanaf zijn eerste jaren als ondernemer ging Roger De Clerck zich nauw verstrengelen met de politiek, meer bepaald met de toenmalige CVP. Een van de christen-democratische voortrekkers in de naoorlogse tijd was Albert – Berten – De Clerck, neef van Roger De Clerck en vader van de gewezen cd&v-voorzitter Stefaan De Clerck. Van 1961 tot 1965 was Berten De Clerck minister van middenstand. Wanneer Roger De Clerck in die periode in Duitsland een groot lot machines gaat kopen, slaagde hij er via Berten De Clerck in zijn eerste subsidie los te krijgen, prototypesteun voor industriële innovaties.

Dit interen op de staat, zou De Clerck blijven kenmerken. Elke investering die hij doorvoerde, koppelde hij aan staatssteun. Boer Clerck mocht dan conservatief-katholiek zijn, als ondernemer was hij puur liberaal: tegen de staat en tegen elke vorm van belastingen. Conform die gedachte zou hij ook nooit veel belastingen betalen. Ondertussen aarzelde hij niet om uit de staatsruif te eten.

Roger De Clerck mocht dan al een grondige afkeer hebben voor media en justitie, hij zou ook nooit aan hun aandacht ontsnappen. In een zeldzaam interview, beperkt tot enkele opmerkingen tijdens een receptie, met de toenmalige BRT zei de textielmagnaat zonder verpinken dat hij zo hard werkte ‘voor de centen en voor de vooruitgang’. Op de vraag wat het geheim was van zijn zakelijke succes, antwoordde hij doodkalm: ‘Succes, succes? Is dat hier zo’n succes? De moeder van Napoleon zei het al: “*Pourvu que ça dure*”. Maar allez, wij doen ons best hé.’ Ook over de veelbesproken textielsteun van 725 miljoen frank die hij had ontvangen in het kader van het Textielplan van de regering-Martens, was hij kort van stof: ‘We zweten veel voor de staat. De staat ook melken? Dat we dat maar konden. Dat melken, dat is gazettenpraat.’

In 1991 besliste de dan 67-jarige Roger De Clerck zijn tapijt- en textielimperium te verdelen onder zijn zes kinderen. Het overlijden van zijn echtgenote speelde daarbij een niet-onbelangrijke rol. Elk van de zes afgesplitste dochterbedrijven was op zichzelf economisch levensvatbaar. Beaulieu of America, dat op dat moment goed was voor de helft van de omzet en in handen was van de oudste dochter, ontpopt zich in de Verenigde Staten als sponsor van de Republikeinse Partij. Het was dan ook geen toeval dat de gewezen Republikeinse president George Bush senior te gast was op het feest voor de 75e verjaardag van Roger in Wielsbeke. Ook Michail Gorbatsjov en Margaret Thatcher waren er. Meteen was het feest daarmee wereldnieuws.

De overgang van het textielimperium Beaulieu naar de kinderen van Roger De Clerck verliep allesbehalve rimpelloos. Jan De Clerck, de oudste zoon, werd opgepakt door het gerecht en verdween samen met zijn echtgenote enkele dagen in de cel. Hij zou daarop een akkoord sluiten met de fiscus, een boete betalen en zich feitelijk afkeren van zijn familie. Wanneer hij uit de cel kwam, werd hij opgewacht door zijn vader die hem de huid vol schold omdat hij door belastingen te betalen de familie had verraden. Jan De Clerck ging alleen verder en bouwde de textieltak Domo uit tot een eigen chemiemultinational. Dat alles gebeurde in de schaduw van de zogenaamde 'Cel 42', een groep experts bij de toenmalige rijkswacht die zich specifiek toelegde op het dossier van de familie De Clerck. De Cel 42 zou twee miljoen pagina's documenten naar boven brengen maar tot een echte rechtszaak zou het als gevolg van de verjaringstermijnen uitgelokt door de advocaten van de familie nooit komen.

Dominiek De Clerck volgde zijn oudste broer en trof in 2012 een minnelijke schikking van 25 miljoen euro met de fiscus. Diezelfde Dominiek voelde zich benadeeld bij de verdeling in 1991. Hij wenste een herverdeling en wou dit zelfs juridisch afdwingen. In 2009 dienden Jan en Dominiek De Clerck een strafklacht in tegen hun familieleden, omdat die Beaulieu-aandelen onder elkaar verdeelden zonder hun twee broers te kennen. In 2016 kwam er een schikking met de fiscus waarbij de overige vier van de zes kinderen van de familie 112 miljoen euro belastingen betaalden. Dominiek De Clerck werd uiteindelijk voorzitter van het bedrijf.

Momenteel wordt de derde generatie van de familie druppelsgevoels binnengehaald in het bedrijf. Vraag blijft hoe succesvol die transitie zal zijn.

35

CHARLES BEAUDUIN

Captain of industry die Barco in
betere banen moet leiden

Geschat vermogen:
1.282.731.000 euro

Woonplaats:
Halle (Vlaams-Brabant)

De 65-jarige Charles Beauduin gaat door als een *captain of industry* in Vlaanderen. Zijn van oorsprong Brusselse familiale wortels gaan terug naar de suikerindustrie. Grootvader Lucien Beauduin werd in 1914 afgevaardigd-bestuurder van de Tiense Suikerraffinaderij waar hij Franz Wittouck opvolgde. Die laatste was dan weer mee de grondlegger van het fortuin van Eric Wittouck, de nummer één van dit boek. Een oom van Lucien, Victor Beauduin, overleden in 1904, was medeoprichter van de Tiense Suikerraffinaderij en burgemeester van Tienen. Lucien Beauduin van zijn kant leidde Tiense Suiker na de eerste wereldoorlog naar Europese expansie met overnames van andere suikerraffinaderijen in Italië en Oost-Europa. Hij was burgemeester van Lubbeek en eindigde zijn carrière in de politiek als lid van de Senaat.

In 1989 legde het Duitse Sudzucker 1 miljard euro op tafel voor de overname van Tiense Suiker. Naast de families Ullens de Schooten en Wittouck kon ook de familie Beauduin mee incasseren. Het opende de weg voor de industriële expansie van de familie. Die industriële roeping van Charles Beauduin, kleinzoon van Lucien, ligt in West-Vlaanderen.

De Kortrijkse nv Michel Van de Wiele is producent van textielmachines en wereldleider inzake machines voor de productie van fluweel en zwaar tapijt. Sedert 1993 is het bedrijf in handen van de familie Beauduin, die van oudsher actief is vanuit Schaarbeek met de productie van industriële naaimachines, onder meer met de merken Titan en Baratto. Beauduin vervaardigt met het bedrijf Vigan uit Nijvel ook op maat gemaakte losinstallaties voor de scheepvaart. In 2000 nam Michel Van de Wiele het Zweedse bedrijf IRO over voor ongeveer 180 miljoen euro, zonder twijfel de grootste overname uit de geschiedenis van de West-Vlaamse weefmachinebouwer. IRO haalde op dat moment een omzet van 100 miljoen euro. Het bedrijf is gespecialiseerd in de ontwikkeling en productie van voorafwinders: systemen die automatisch de snelheid en de hoeveelheid draad regelen voor weefmachines en breimachines. De onderneming heeft fabrieken in Zweden, Duitsland, Italië, China en Taiwan en telt 926 personeelsleden, net zoveel als Van de Wiele zelf op dat moment. Om te overleven in deze sector moet Van de Wiele voortdurend investeren in automatisering en nieuwe technologieën. Dat is de enige manier om te kunnen concurreren met de lageloonlanden.

Charles Beauduin is gehuwd met Bernadette de Bethune die op haar beurt onafhankelijk bestuurder is van het mediaconglomeraat DPG Media van Christian Van Thillo. Lucien Beauduin en Marie-Anne De Voghel, de ouders van Charles Beauduin, waren lange tijd bestuurder van het bedrijf. Marie-Anne De Voghel is de dochter van wijlen Franz de Voghel, gewezen minister van Fi-

nanciën, vicevoorzitter van de Nationale Bank en medeoprichter van de Koning Boudewijnstichting.

Het pad van Charles Beauduin gaat niet alleen over rozen. De voorbije jaren bouwde hij een participatie op van 22 procent in het beursgenoteerde techbedrijf Barco, specialist in onder meer beeldvormingsmachines. Slechte resultaten duwen de koers van Barco naar beneden, van 23 euro eind 2022 naar 16,5 euro eind 2023 en 11 euro midden 2024. Op de jaarrekening van Charles Beauduin betekent die lage Barco-koers een verlies van 84 miljoen euro. Charles Beauduin moet er dus alles aan doen om die koers weer op te krikken.

Een deel van die uitdaging komt bij zijn 32-jarige zoon Thomas te liggen. Samen met zijn broers is die bezig met het opstellen van een familiecharter waarin de *guidelines* staan: wat zijn de waarden in de familie en in vaders leiderschap binnen het familiebedrijf? Thomas Beauduin denkt dat er in de hele aflossingsprocedure een belangrijke rol is weggelegd voor externe adviseurs voor familiebedrijven: ‘Zij kunnen voor een belangrijke meerwaarde zorgen. Het is niet altijd makkelijk om met de pater familias samen te werken. Externe mentoren zijn dan zeker een troef.’ Hét grote voordeel van een familiebedrijf blijft voor Thomas Beauduin de langetermijnvisie: ‘In de machinebouw bijvoorbeeld ontwikkelen we nu machines die pas over acht jaar gebruikt zullen worden,’ zegt Beauduin junior. ‘Binnen de context van een familiebedrijf is het makkelijker om zo’n strategische beslissingen te nemen. Maar een familiebedrijf neemt je ook 24/7 in beslag. Een familiebedrijf leiden in West-Europa is als een roeping. Je moet dus wel die passie hebben anders hou je het niet vol.’

36

EDDY VAN BELLE EN DE FAMILIE DEMANET

Een miljardair met grote verzamelwoede

Geschat vermogen:
1.273.488.000

Woonplaats:
Wommel (Vlaams-Brabant)

Het bedrijf Puratos, met hoofdzetel in het Brabantse Groot-Bijgaarden, is doorheen de jaren in stilte uitgegroeid tot een ware multinational. Puratos werd in 1919 opgericht in Brussel als toeleverancier voor de banketbakker. In 1923 lanceerde Puratos het brood Pura Malte, het eerste merkenbrood dat geroosterde tarwekorrels gebruikte. De machines waarmee het brood werd gemaakt, zijn ontwikkeld door professor Picard, bekend van zijn luchtballonconstructies.

Na de oorlog werden François Van Belle en Pierre Demanet directeur bij Puratos. Onder hun bewind werd de industriële basis

van Puratos gelegd. In 1953 lanceerden ze de eerste broodverbeteraar: T500, een mengeling van vetten, suikers, enzymen en vitamines. Van Belle was boekhouder, Demanet was chemicus. In 1975 kochten Van Belle en Demanet via een buy-out 60 procent van het bedrijf over. Die gezamenlijke controle is ondertussen opgelopen tot 75 procent.

Een belangrijke stap was de alliantie met T500 Iberica, de Spaanse groep die al sinds 1962 de broodverbeteraar van Puratos verkocht en die in 1997 met Puratos fuseerde. Via hen veroverde Puratos de Latijns-Amerikaanse markt. Bij de fusie verwierven de Catalaanse families 20 procent van de aandelen, tegenover een Belgisch blok van 80 procent. Dat blok was gelijk verdeeld tussen de familie Van Belle en Demanet. Eddy Van Belle en zijn zus Rita delen het Van Belle-pakket.

Momenteel wordt het bedrijf geleid door de tweede generatie met François Van Belle als pater familias. Puratos haalt een omzet boven de 3 miljard euro. Het heeft 75 fabrieken in 52 landen. En de klantenlijst is al even indrukwekkend: Burger King, McDonald's, Starbucks, Walmart... Er werken bijna elfduizend mensen voor de groep.

Hoewel de familie Van Belle oorspronkelijk Nederlandstalig was, is de voertaal in het bestuur Frans. Frans was ook thuis de voertaal. Van Belle woont in Wommel en is volgens medestanders een echte Belg. Hij heet ook ouderwets te zijn. 'Zijn secretaresse print zijn e-mails voor hem uit,' zegt een insider.

Eddy Van Belle wordt omschreven als een eenvoudig man 'met een zware verzamelwoede'. Getuige zijn lijst van musea die hij uitbouwt: een keten van Choco-Story musea over Belgische chocolade naast het frietmuseum in Brugge. Maar Lumina Domestica, een aan binnenverlichting gewijd museum in Brugge, toont een ander facet van Van Belle, dat teruggaat tot zijn kindertijd. Al

als klein jongetje vergezeldde hij zijn vader François naar antiek- en vlooiemarkten. Daar deed hij een fascinatie voor lampen op. Zijn eerste lamp kocht hij op zijn twaalfde op het Vossenplein in Brussel. ‘Vanaf toen kocht ik alleen maar lampen,’ zei hij daar later over. Het werd een obsessie. Van Belle schuimde naar eigen zeggen markten af om in evenwicht te blijven. ‘Als ik voetbalde, tenniste of viste, dacht ik altijd aan mijn bedrijf. Alleen als ik op een vlooiemarkt of bij een antiquair lampen zocht, kon ik mijn gedachten verzetten. Het werd een ziekte, een drug. Ik moest elke week iets kopen. Ik had dat nodig. Ik werkte 70 tot 90 uur per week,’ zei Van Belle. Hij begon collecties op te kopen omdat ze enkele lampen bevatten die hij graag zag. Hij kocht ook fietslampen, motorlampen, autolampen, kerklampen, mijnlampen – alle soorten lampen. Die verkocht hij later om over te schakelen op binnenhuisverlichting. Met 6.500 lampen heeft hij mogelijk de grootste collectie ter wereld. Hij bracht ze onder in een museum om ze niet verloren te laten gaan voor volgende generaties. Bij een verhuizing in 2007 werden meer dan 1.100 bananendozen met lampen verhuisd naar de nieuwe bestemming.

37

GUIDO VANHERPE

‘We willen blijven spelen in
de Champions League’

Geschat vermogen:
1.114.382.000 euro

Woonplaats:
Sint-Martens-Latem
(Oost-Vlaanderen)

‘We zijn de voorbije jaren van de ene crisis in de andere beland,’ zo zei Guido Vanherpe, de CEO van de industriële bakkerij La Lorraine in 2023, over het moeilijke parcours van de voorbije jaren. ‘De pandemie, bevoorradingsproblemen en dan de oorlog in Oekraïne die tot ongeziene prijsspieken voor tarwe, onze belangrijkste grondstof, geleid heeft. Er was weinig ruimte om het rustig aan te doen. We hebben alles moeten geven. Als je in de Champions League wil blijven spelen en een winnaar wil zijn, heb je geen keuze. Ondanks alles hebben we ons groeitraject kunnen voortzetten. We gaan die motor draaiende houden.’

Het familiebedrijf is uitgegroeid tot de grootste industriële bakker van Vlaanderen en een van de grootste in Europa. Het vult de rekken van onder meer Delhaize en Carrefour met vers brood, koffiekoeken en patisserie. De groep is nu ook actief in Oost-Europa, Turkije en het Midden-Oosten. La Lorraine zette in 2024 ook haar eerste stap op de Noord-Amerikaanse broodmarkt. Het bedrijf wordt er voor de helft eigenaar van diepvriesbakkerij Bakery de France. Dat bedrijf is volgens La Lorraine een van de marktleiders in ambachtelijk afbakbrood op de Noord-Amerikaanse markt. Het familiebedrijf met 250 werknemers bestaat bijna veertig jaar en levert aan horecazaken en retailers.

Het familiaal bedrijf van Guido Vanherpe investeert tussen nu en 2030 200 miljoen euro in nieuwe productielijnen. Vier vernieuwde productielijnen werden in 2023 al officieel in gebruik genomen door toenmalig premier Alexander De Croo. De groep controleert naast de productie-eenheden ook de broodjesketens Panos en Delivay. Guido Vanherpe is ook bestuurder van Mediafin, de holding boven de kranten *De Tijd* en *L'Echo* en in handen van de familie De Nolf (Roularta) en de Hurbain (*Le Soir*). In 2018 werd Guido Vanherpe benoemd tot bestuurder van de vermogensbeheerder Bank Degroef Petercam. Vanherpe volgde er Xavier Van Campenhout op. Die stapte tot ieders verrassing op als adjunct-CEO bij Degroef Petercam. Hij ruilde zijn managementpositie in voor een plaats in de raad van bestuur. Xavier Van Campenhout was de vertegenwoordiger van een van de stichtende Petercam-families. Vanherpe bleef bestuurder tot 2023 wanneer de vermogensbank werd verkocht aan de Franse groep Crédit Agricole.

La Lorraine is meteen de grootste industriële bakkerij van België en de marktleider in vers brood en verse patisserieproducten. De familie Vanherpe is een ervaren ondernemersfamilie. Gerard Vanherpe, de grootvader van Guido, richtte in 1939 in Gent een bloemmolen op. Ganda Molens groeide uit tot een van de belangrijkste maalderijen en breidde fors uit, onder andere via de

uitbouw van Brabo Mills in Antwerpen. Daarbij werden de maalderij-activiteiten samengebracht in Paniflower Milling Group, dat naast La Lorraine de tweede pijler is waarop de familiale holding Vanobake steunt. In de jaren 80 diversifieerde La Lorraine met activiteiten in diepgevroren bakkerijproducten en met een eigen winkelketen: Panos. Beide kenden sinds de jaren 90 een forse groei. Vooral diepvries was de motor voor de belangrijke omzetgroei van de voorbije vijftien jaar.

Met de in 2023 aangekondigde investering van 200 miljoen euro moet de capaciteit voor diepvriesbroden, -donuts en -koffiekoeken verdubbelen tegen 2030. Dat levert meteen ook 350 nieuwe jobs op. Het gaat om de grootste investering ooit in België van de familie Vanherpe. La Lorraine boekte in 2022 voor het eerst een omzet boven één miljard, 1,2 miljard euro om precies te zijn. De voorbije jaren voerde Guido Vanherpe zijn dividendbeleid fors op. Tussen 2013 en 2024 keerde het bedrijf gecumuleerd 78 miljoen euro dividend uit.

38

DE FAMILIES EMSENS EN DE SADELEER

‘Rijk worden is moeilijk, maar
rijk blijven is nog moeilijker’

Geschat vermogen:
1.114.000.000

Woonplaats:
de Kempen

De Antwerpse multinational SCR-Sibelco mag de vergelijking dat geld het slijk der aarde is letterlijk nemen. SCR-Sibelco werd groot door de ontginning van wit zand in de Kempen. Dat zand wordt voornamelijk gebruikt als basisgrondstof voor de productie van glas. Met dat wit zand bouwde de in 2018 overleden Stanislas Emsens een wereldgroep uit met mijnbouwactiviteiten in Europa, de Verenigde Staten en Mexico. SCR-Sibelco is zowat een van de minst bekende Belgische multinationals.

In de Kempen was Stanislas Emsens gekend als ‘meneer Stany’. Het is ‘meneer Stany’ die samen met zijn broer Gaëtan Sibelco uitbouwt tot de wereldspeler in de ontginning van mineralen met 120 productielocaties in 31 verschillende landen met meer dan vijfduizend werknemers. De stamboom van de familie Emsens toont een heel netwerk met adellijke en vooraanstaande namen. Stanislas Emsens vormt daarop geen uitzondering. Hij huwde met Marie-Claire Boël, een nicht van staalbaas Yves Boël en verre familie van burggraaf Etienne Davignon.

Stanislas Emsens overleed in 2018 op zijn landgoed op de grens van Mol-Rauw en Lommel-Stevensvennen. In het Molse gehucht Rauw was de industrieel goed gekend: ‘Baron Emsens is altijd een brave mens geweest die veel voor de mensen heeft gedaan,’ zo vertelde een buurtbewoner enkele jaren terug aan de *Gazet van Antwerpen*. ‘Zo heeft hij ooit voor alle kamers van het ziekenhuis van Lommel een televisie en een koelkast gekocht. Hij gaf veel aan goede doelen, maar hij stond er wel op dat er werd vermeld: ‘Geschonken door baron Emsens.’ Oud-schooldirecteur Fons Geubbelmans was een buurman van de familie Emsens: ‘Stanislas kwam hier vaak wandelen. Dan maakten we een praatje. Het ging meestal over de natuur en de jacht. Stanislas was sociaal, maar wel veeleisend voor zijn personeel. Er moest gewerkt en gepresteerd worden. Dat is ook te begrijpen. Toen hij het bedrijf erfde van zijn vader, was het nog een klein bedrijf. Door in je zetel te blijven liggen, kun je geen wereldleider opbouwen. Hij heeft hard gewerkt.’

In een zeldzaam interview in *Het Belang van Limburg* benadrukte Stanislas Emsens dat hard werken aan de basis ligt van de verworven rijkdom. ‘Van een kleine zandwinning hebben wij een wereldbedrijf gemaakt. Ik kan u zeggen, dat gaat niet zomaar. We hebben onze naam niet gestolen.’ In Mol circuleerden er verhalen dat de miljonair op het randje van de gierigheid geleefd zou hebben. Wanneer hij naar de bedrijfszetel in Antwerpen moest,

nam hij vaak de trein. Niet in eerste, maar in tweede klasse. ‘Hij was niet gierig, maar zuinig,’ vertelt Fons Geubbelmans over hem. ‘Ik merkte ooit op dat het leven toch wel gemakkelijk is wanneer je zo rijk bent. Waarop meneer Stany antwoordde: “Rijk worden is moeilijk, maar rijk blijven is nog moeilijker”.’ Alex Lefèvre schreef ooit een boek over de zandwinning in Lommel en Mol: ‘Het bedrijf wordt niet meer vanuit de Kempen bestuurd,’ vertelde hij. ‘De huidige CEO’s weten allicht zelfs niet waar Mol ligt. Vroeger was meneer Emsens de patron. Hij kende al zijn patriotten. Als er een probleem was, werd dat onmiddellijk opgelost. Ik ben er zeker van: Stany had zijn *frak* aangetrokken en was bij het vuur van de stakerspost gaan staan.’ Bij het overlijden van Emsens in 2018 zei Alex Lefèvre: ‘Hij en zijn grootvaders hebben de streek gemaakt. Stanislas was zeer trots op wat zijn familie had verwezenlijkt. Wanneer hij binnenkwam, dwong hij respect af door zijn aristocratisch voorkomen. Je kunt hem vergelijken met figuren als Davignon en Lippens. Een echte patron. Maar hij stond niet graag *in the picture* en leefde bescheiden op zijn landgoed. Als je bij hem werd uitgenodigd, kreeg je geen oesters of kreeft, maar boerenkost, gemaakt van aardappelen en groenten die zijn vrouw zelf kweekte.’

De multinational is ondertussen in handen van om en bij honderd aandeelhouders. De meerderheid is nog in handen van de familie Emsens al kent niemand de echte krachtsverhoudingen binnen de aandeelhouders.

FAMILIE DE PAUW

Zo fier als een pauw

Geschat vermogen:
1.100.432.000 euro

Woonplaats:
Wolvertem (Vlaams-Brabant)

Midden vorige eeuw was Tony De Pauw in Vlaams-Brabant actief als azijnbrouwer. Vanaf de jaren 60 kocht en verhuurde hij samen met zijn twee zonen Jos en Pierre verschillende magazijnen. In 1977 gingen de zonen Jos en Pierre elk hun eigen weg. Uit de logistieke vastgoedportefeuille ontstonden later twee beursgenoteerde bedrijven, allebei actief in logistiek vastgoed: Warehouses De Pauw (WDP) in handen van Jos en de eeuwige rivaal Montea in handen van Pierre. In 1999 trok Jos De Pauw met WDP naar de beurs. Toen was het bedrijf 100 miljoen euro waard. Nu 25 jaar later is dat bedrag aangegroeid tot 5,6 miljard euro. 21 procent daarvan is in handen van de vier familieleden van Jos De Pauw.

Op het moment van de beursintroductie was Jos De Pauw al zwaar ziek. Hij gaf toen het beleid van het bedrijf in handen van

zijn zoon Tony. Die zal CEO van WDP blijven tot de zomer van 2024 wanneer hij op 69-jarige leeftijd op zijn beurt het roer in handen laat van rechterhand Joost Uwents.

De hoofdzetel van WDP in Wolvertem staat logischerwijs in het teken van de pauw. Het hoofdkwartier van de familie De Pauw is gehuisvest in de vierkantshoeve ‘Het Pauwenhof’. Als tiener hielp Tony De Pauw zijn vader Jos bij de renovatie van de hoeve. Tot in de jaren 90 graasden er koeien nabij de hoeve, vandaag lopen nog altijd enkele pauwen rond op het erf. En in het auditorium staat een groot kunstwerk van een pauw, een geschenk dat de zakenman Joris Ide ooit meebracht uit Azië. ‘Als dank voor mijn mentor Jos De Pauw,’ zei Ide daarover.

De koers van het WDP-aandeel op de beurs is sinds de beursintroductie 700 procent gestegen. Het totale rendement, inclusief dividend, loopt op tot 15 procent per jaar. Nochtans was die beursintroductie geen sinecure. Joost Uwents: ‘Het was een zeer moeilijke beursintroductie. In die periode vonden veel succesvolle beursgangen plaats, waaronder veel vastgoedbedrijven. Begin juni dat jaar haalde Agfa-Gevaert enorm veel geld op. Dat heeft de markt leeggezogen. Een week later kwamen wij en was er geen geld meer. Onze aandelen waren niet volledig geplaatst en bleven voor een deel bij de banken. Het heeft een paar jaar geduurd om alle aandelen kwijt te raken.’

Tony De Pauw bleef als CEO altijd buiten de schijnwerpers en gaf amper interviews. Waarom eigenlijk, zo vroeg een journalist van *De Tijd*: ‘Ik herinner me nog onze eerste investeerdersdag bij de investeringsgroep Kempen in Amsterdam, begin jaren 2000,’ aldus De Pauw. ‘André Hazes was net overleden. Ik zat bij Kempen aan tafel met Canadezen en Amerikanen en was al fier dat ik kon uitleggen wat WDP precies deed. Maar een Amerikaan had ons jaarverslag helemaal gelezen en stelde een hoop vragen. ’s Avonds aan de toog heb ik Joost gezegd: “Dit is goed voor een

keer, maar voortaan doe jij dit”. Ik denk dat ik weet wat ik kan, dat durf ik u eerlijk te bekennen. Gebouwen, bouwtechniek, daar heb ik ervaring mee. En ik ben zeer nieuwsgierig. Maar het superfinanciële kunnen Joost en zijn team veel beter. Joost haalt daar 10 op 10, ik misschien 7 op 10. We hebben de rollen van in het begin verdeeld. En het heeft altijd enorm goed geklikt.’

Volgens Tony De Pauw beschouwt iedereen Joost Uwents als een deel van de familie. Ook zijn drie kinderen bellen hem voor advies. ‘De beurs houdt ons scherp voor de korte termijn,’ zegt Uwents. ‘En de familie kijkt naar de lange termijn. Die combinatie is heel mooi. Nu bereidt de volgende generatie zich voor om in de toekomst een rol op te nemen in de raad van bestuur. Zo kan zij erop toezien dat WDP de komende 25 jaar nog groeit.’ Al zal het familiaal aandeel van 21 procent wellicht niet behouden kunnen worden. Uwents: ‘Als je elk jaar 500 miljoen euro investeert, waarvan de helft met eigen vermogen, dan zou de familie elk jaar 50 miljoen euro moeten bijleggen. De familie zegt dat haar geld in WDP mag blijven omdat ze het niet nodig heeft. Als er kapitaal opgehaald moet worden, bekijkt de familie dat in functie van de mogelijkheden en het patrimonium. Maar die 20 procent is niet houdbaar.’ Komt daarbij dat de tijd van het gemakkelijke geld voorbij is. Opnieuw Joost Uwents: ‘Vandaag bebouwen we 50 procent van de grond, en gebruiken we de helft van een gebouw. We benutten dus maar 25 procent van de oppervlakte. We moeten beter omgaan met de gronden. Door automatisering kunnen er twee keer zoveel palletten in een magazijn. We kunnen twee verdiepingen hoog bouwen, en efficiënter. “Ik heb zoveel geld en zet hier een grote doos”: dat gaat niet meer. De gemakkelijke groei is voorbij.’

40

JONAS DHAENENS

De *selfmade* miljardair uit Oostakker

Geschat vermogen:
1.100.000.000 euro

Woonplaats:
Oostakker (Oost-Vlaanderen)

In 1999 wou de toen zestienjarige Jonas Dhaenens een .be-web-site bouwen voor het verzekeringskantoor van zijn vader. 'Ik vond dat toen moeilijk om een domeinnaam aan te vragen. Een heleboel paparassen, je moest dingen doorfaxen... Echt omslachtig. Belgacom was toen het enige bedrijf waar je terecht kon. Ik wou de aanvraag van zo'n extensie veel makkelijker maken. En ik bedacht dat veel andere zelfstandigen dat wellicht ook wilden. Dat bleek inderdaad zo te zijn. Ik heb toen voor de zaak gekozen. Ik had weinig te verliezen. Ik kon sowieso opnieuw studeren, als het fout zou lopen. Als je jong bent, kan je je zo'n avontuur permitteren. Je hebt nog geen gezin om zorg voor te dragen. Ik verdiende toen wel al 8.000 euro bruto per maand. Dat vonden mijn ouders ook wel overtuigend.'

Combella was de naam van het jonge bedrijfje dat zich al snel een plaats wist te veroveren op de Belgische internetmarkt. Combella groeide jaar na jaar. 'In het begin deed ik alles zelf,' zegt Dhaenens, 'de verkoop, de administratie, noem maar op. Allemaal in mijn slaapkamer. Ik wou dat de uitstraling van Combella zo professioneel mogelijk was. Ik wou mijn klanten ook een service van 24 uur op 24 bieden. Dat betekende dat ik soms 's nachts telefoontjes kreeg. Het zorgde er wel voor dat mijn bedrijf groeide. Pas na zes jaar heb ik de klantenservice uit handen gegeven.'

In 2015 investeerde het durfkapitaalfonds Waterland 10 miljoen euro in Combella dat op dat moment was uitgegroeid tot de groep Intelligent. Tussen de oprichting van Combella in 1999 en de instap van Waterland in 2015 realiseerde Dhaenens 25 kleinere overnames. Vanaf 2015, met Waterland erbij, volgden nog eens twintig grotere overnames. 'Het doel was om tegen 2020 naar 100 miljoen euro omzet te groeien. Vandaag zitten we al aan 140 miljoen. Ik heb de toekomst dus onderschat,' zo zei Dhaenens in 2017, twee jaar na de instap van Waterland.

Een deel van die groei kwam voort uit de overname in de zomer van 2017 van het Deense Zitcom. Daarmee stootte Intelligent door tot de top drie in Europa. Zitcom was dan het 45e bedrijf in de Intelligent-groep. Die overkoepelt bedrijven en merken in de hosting van websites en e-mailaccounts, waarbij Combella zich alleen nog richt op KMO's in België. Door de overname werd Intelligent, dat door de overname van het Nederlandse Sentia al sinds 2015 marktleider was in de Benelux, ook nummer één in Denemarken.

'In Europa wedijveren twee mastodonten voortdurend om de eerste plaats: het Duitse United Internet en het Amerikaanse GoDaddy,' zei Dhaenens in 2017. 'Doordat de rest van de Europese markt zo versnipperd is, komen wij – zij het op grote afstand – op de derde plaats. Terwijl de twee grote heer en meester zijn in de grote Europese landen, willen wij de koning worden in de

kleinere landen. En dan spreek je naast de Benelux automatisch over Scandinavië – onze ambities reiken zeker tot in Zweden – en, wie weet, ooit nog tot in de Centraal-Europese landen.’

In 2016 werd Dhaenens door het IT-magazine *Data News* uitgeroepen tot de jongste Persoonlijkheid van het Jaar ooit. Hij liet daarbij namen achter zich zoals Dominique Leroy van Proximus, John Porter van Telenet en Pieterjan Bouten van Showpad. In de daaropvolgende jaren bouwde Dhaenens zijn bedrijf uit tot een speler van Europees niveau, onder meer via de fusie in juni 2019 met het Nederlandse TransIP. De nieuwe groep ging verder onder de naam team.blue met Dhaenens eerst als CEO, daarna als voorzitter. Team.blue kreeg toen een waardering van meer dan een miljard dollar opgekleefd. In september van datzelfde jaar volgde de overname van het Italiaanse Register Group, waarbij het bedrijf een sterke positie opbouwde in Zuid-Europa. Later volgde de overname van de Turkse collega Natro.

In 2019 nam het investeringsfonds Hg de participatie van Waterland over. Vijf jaar later in 2024 was die investering voor Hg in waarde verachtvoudigd. En de waarde van Jonas Dhaenens meteen ook. Team.blue is nu een van de grootste technologiebedrijven in privébezit in Europa, dat 3,3 miljoen klanten bedient in 22 Europese landen en een ononderbroken groeicijfer van meer dan 20 jaar kan voorleggen. Het bedrijf telt meer dan 2.500 voltijdse werknemers, waaronder veel techondernemers die zich de afgelopen vijf jaar bij het bedrijf hebben aangesloten. Nog in 2024 legde het Canadese pensioenfonds CPP Investments 550 miljoen euro op tafel om een belang te verwerven van om en bij 20 procent in het techplatform team.blue. Het Gentse bedrijf werd daarbij gewaardeerd op 4,8 miljard euro. De instap van de Canadezen bracht het vermogen van Dhaenens op 1,1 miljard euro.

PAUL GHEYSENS

De schrik van vriend en vijand

Geschat vermogen:
1.061.670.000 euro

Woonplaats:
Ieper (West-Vlaanderen)

‘Je hebt altijd mensen die voor en tegen je zijn, maar in dit land is er zoveel jaloezie. In Polen dragen zij mij op handen, in Londen dragen ze mij op handen. Als ik in Amerika zou doen wat ik hier doe, ze dragen mij daar op handen. En hier...’ Dat is de reactie van de 71-jarige projectontwikkelaar Paul Gheysens nadat de openbare omroep een vernietigend beeld had uitgezonden van de West-Vlaamse ondernemer. Gheysens is een man die gemengde gevoelens oproept, zoveel is zeker. ‘Hij is een briljante, enthousiaste en bij momenten zelfs ontzettend aangename zakenman, maar op een fractie van een seconde kan dat helemaal kantelen. Van het ene moment op het andere gaat hij van een rationele strateeg naar een razende driftkikker die je al roepend en tierend uitkaffert en bedreigt. Om een voorbeeld te geven: iemand die hij enkele weken daarvoor aanstelt met veel bombarie, als “dé

man voor dié positie”, kan het na één fout helemaal verkorven hebben en op staande voet ontslagen worden. En dit is geen fictief voorbeeld, dit is echt gebeurd,’ zo vertelt een anonieme bron aan *Het Nieuwsblad*. Wat er ook van zij, bij momenten is Paul Gheysens niet weg te branden uit de media waarbij doorgaans meer vragen worden gesteld dan antwoorden worden gegeven.

Paul Gheysens groeide op in een Iepers landbouwersgezin. Hij startte zijn carrière in de tuinaanleg, maar al snel schakelde hij over naar de vastgoedsector. Hij begon als aannemer in de industriebouw voor agrarische projecten. In 1991 trok Gheysens als een van de eersten naar Polen. In 2005 volgden Rusland en Oekraïne. In België maakt hij naam als bouwheer van de Gentse Ghelamco Arena. In Polen wordt hij een van de belangrijkste projectontwikkelaars van kantoorgebouwen.

De snelle financiële groei van Paul Gheysens riep ook vragen op. In 2020 werd bekend dat de belastingdiensten een extra aanslag hadden gelegd van 153 miljoen euro op Ghelamco. Die aanslag had betrekking op het inkomstenjaar 2016. In dat jaar ontving Ghelamco een dividend van 430 miljoen euro van de Cypriotische holding Granbero. Volgens het bedrijf werd in Cyprus belasting betaald op dat bedrag, maar de belastingdiensten verwierpen deze stelling. Binnen het bedrijf beheert het Cypriotische Granbero de Poolse vastgoedprojecten. Belangrijkste project daarvan was lange tijd The Spire in de Poolse hoofdstad Warschau, met 220 meter op dat moment de hoogste kantoortoren van Oost-Europa, waar ook al koning Filip op bezoek kwam. Ultiem wordt de claim van de belastingen omgezet in een betaling van 10 miljoen euro.

De stijl van Paul Gheysens is er één waarmee hij snel vijanden maakt. Toen zijn concurrent Bart Verhaeghe in Brugge een nieuw voetbalstadion wou bouwen, bleek dat Gheysens een oude boerderij op de site had gekocht en daarmee het project blokkeerde.

Wanneer zijn concurrent Bart Versluys in Knokke een appartementsgebouw wou renoveren, bleek dat Gheysens eigenaar is van één verdieping en zo binnendrong in de vennootschapsstructuur van Versluys.

Veel vrije tijd heeft Paul Gheysens niet, maar de meeste van die tijd gaat naar paarden. En ook dat brengt hem naar Polen. Hij onderhoudt nauwe contacten met de paardenstoeterij van Michałow. Die zou de beste Arabische volbloeden ter wereld kweken.

Een van zijn andere bezigheden is het beheer van voetbalclub Antwerp FC. De bouwheer kocht de club anoniem over via een stroman. Later wou hij hetzelfde doen met Anderlecht, maar daar moest hij het onderspit delven tegen Marc Coucke. Gheysens pompte al bijna 120 miljoen euro in Antwerp, geld dat hij onder meer terugverdient via de verhuur van de nieuwgebouwde tribunes aan de club.

Paul Gheysens benadrukt dat zijn gezin voor hem het belangrijkste is. Zo staat hij erop dat hij elke avond samen kan eten met zijn echtgenote Rita. Van zijn drie zonen zijn er twee actief bij Ghelamco. Zijn dochter Marie-Julie, de jongste van zijn kinderen, profileerde zich als bouwheer van het eerste project dat Ghelamco afwerkte in Londen en is de oogappel van vader Gheysens.

In 2024 kwam Paul Gheysens in zwaar weer terecht. De stijgende rente duwde zijn bedrijf in de rode cijfers en zorgde voor een verlies van 200 miljoen euro in de eerste zes maanden van dat jaar. Zijn bedrijf Ghelamco werd daarna nog kritischer gevolgd door de kranten, die zich steeds meer vragen stelden bij de stabiliteit van de West-Vlaamse projectontwikkelaar.

42

VIC SWERTS

'Als je zoveel geld hebt, moet je ook
niet over een miljoen lullen'

Geschat vermogen:
1.060.729.000 euro

Woonplaats:
Oud-Turnhout (Antwerpen)

De nu 84-jarige Vic Swerts ging als 26-jarige van start met de productie van siliconen in zijn garage, als een alternatief voor klasieke mastiek of stopverf. Zijn groep Soudal is daarbij in 58 jaar een grootmacht geworden in zijn domein. 'Stopverf kostte 5 frank per kilo, siliconen 250 frank. Niemand was geneigd te geloven dat er toekomst in zat. Belgische stopverffabrikanten hebben er snel spijt van gekregen. Die kwamen dan bij mij aankloppen om onder private labels te produceren, maar ik had toen al vijf jaar voorsprong', zo vertelde hij daarover. Vic Swerts ontpopte zich daarbij als een Kempense no-nonsense ondernemer. De koning beloonde de ondernemer door hem de titel van baron te verlenen.

Soudal is nu een van de grootste Europese producenten van silicone en mastiek op basis van onder meer polyurethaan. Ook lijmen, schuimen, autoreparatieproducten en waterwerende producten rollen bij Soudal van de band in de thuisbasis Turnhout. In 1994 werd daarbij een tweede fabriek in Turnhout in gebruik genomen. De export bleef de motor achter het bedrijf. In 1996 werd een eigen filiaal in Polen opgestart. Duitsland was dan weer de grootste afzetmarkt voor voegkitten en PU-schuimen. In 1999 opende Soudal een verkoopkantoor annex opslagruimte in Shanghai. Momenteel is het bedrijf Soudal actief in 140 landen met 78 filialen wereldwijd en 27 productievestigingen.

Soudal is al lange tijd actief als wielersponsor met grote namen als Julian Alaphilippe, Kasper Asgreen en Remco Evenepoel onder contract. 'Dat brengt altijd op,' zo zei Swerts daarover. 'We moeten dat niet precies weten, want het kost ook weer geld om dat te meten. Dat is net zo met het Soudal Open golftornooi. Dat kost me een miljoen euro, maar dat levert naamsbekendheid op bij een ander segment van de bevolking. Er waren bij de eerste editie 18.000 mensen in drie dagen en 60 miljoen kijkers wereldwijd.' Even zag het ernaar uit dat Vic Swerts ook de eigenaar ging worden van de voetbalploeg Westerlo maar die plannen gingen niet door. De Kempense ondernemer houdt er ook een grote kunstcollectie op na.

In februari 2020 werd Vic Swerts tachtig jaar. Hij vierde dat onder meer met een concert in het Soudal-auditorium, een onderdeel van het siliconenimperium dat hij uitbouwde. Hij kwam er binnen onder applaus van de 130 gasten. En op de muziek van *Samson-rock*. Dat was een fijne verwijzing van wat later die dag bekend werd: Swerts legde om en bij 85 miljoen euro op tafel om 17 procent te verwerven van het entertainmentbedrijf Studio 100. Frank Donck legde daar 40 miljoen euro bij om op zijn beurt 8 procent binnen te halen. Hans Bourlon en Gert Verhulst, de oprichters van het bedrijf, werden daardoor elk minstens 40 miljoen euro

rijker. Voor Swerts kwam de investering echter op het meest ongelukkige moment. Onmiddellijk na zijn intrede in het kapitaal van Studio 100 legde corona alle activiteiten van het bedrijf stil. Dat zorgde voor een serieuze *cashdrain* die niet in de plannen was voorzien. In datzelfde jaar keerde zijn bedrijf voor het eerst een dividend uit en wel van 50 miljoen euro. Ondertussen loopt dat gecumuleerd uitgekeerd dividend op tot 110 miljoen euro.

De voorbije jaren kreeg Swerts verschillende voorstellen om zijn bedrijf te verkopen. ‘Mensen zeggen dan: “Verkoop dat toch, dan ben je daar allemaal van af.” Maar ik wil er niet van af,’ zo zei hij daarover in 2023. ‘Wie gaat al dat geld dan beheren? Dan moet je daar tien man voor aannemen, en ik ken daar weinig van. Ik leef nog altijd mee. We gaan nu naar het Midden-Oosten om een kleine overname te bespreken. Dat is plezant.’ Swerts is intussen 84. Zijn zoon en schoonzoon lopen zich warm in de coulissen. Dat verhaal relativeert Swerts: ‘Het is simpel, ik volg mezelf op. Nee, serieus, de opvolging is gegarandeerd. Maar wie, dat weet ik nog niet. Dat is niet zo evident. En mijn CEO Dirk Coorevits zit hier eerst nog een paar jaar. Mijn zoon is nu 35, mijn schoonzoon tegen de vijftig. Iemand van vijftig weet meer dan iemand van 35, maar ik zie ook een verschil in emotionele intelligentie. Ik weet nog niet hoe het afloopt. *On verra bien*, we zullen zien. Het is niet onlogisch dat ik mijn zoon een ideale opvolger zou vinden, maar ik wil dat niet ten koste van alles. Zo zit ik niet in elkaar.’

Ook over investeringen in andere bedrijven heeft hij zijn mening. ‘Ik investeer weleens in biotechfondsen, of een paar miljoen in bedrijven van vrienden. Dat is veelal spelerei. Als je zoveel geld hebt, moet je ook niet over een miljoen lullen. Studio 100, dat was veel geld. Ik had beter de hele 25 procent gepakt. Ik weet zeker dat het intussen meer waard is.’

PRINS HENRI D'ARENBERG & DAÏNÉ DE SPOELBERGH

Miljardairs verankerd in de conservatieve adel

Geschat vermogen:
1.053.725.000 euro

Woonplaats:
Watermaal-Bosvoorde (Brus-
sels Hoofdstedelijk Gewest)

Son Altesse Sérénissimé le Prince Henri d'Arenberg et la Vicomtesse Marie-Thérèse (dite Daïné) de Spoelberch. Dat is de protocollaire aanspreektitel van dit echtpaar. De adellijke familie d'Arenberg behoort tot een van de oudste en grootste geslachten binnen Europa. De van oorsprong Duitse familie incasseerde aanzienlijk vermogensverlies tijdens de twee wereldoorlogen. Maar al bij al staat ze bekend als een van de sterkste onderdelen van het

oude Habsburgse rijk. De prins Henri d'Arenberg huwde met Marie-Thérèse – Dainé – de Spoelberch, telg van de gelijknamige miljardairsfamilie die mee een van de grootste aandeelhouders is van de Leuvense biergigant AB Inbev.

Het Huis van Arenberg is een aristocratisch geslacht dat wordt gevormd door drie opeenvolgende families die hun naam ontleenden aan Arenberg, een klein grondgebied van het Heilige Roomse Rijk in de Eifel. De erfenis via huwelijk van het Huis van Croÿ-Aarschot maakte de Arenbergs tot de rijkste en invloedrijkste adellijke familie van de Habsburgse Nederlanden. De Arenbergs behoren nu tot de kleine groep families die samen de zogenaamde 'Hochadel' vormen, de hoogste rang van adellijke families in het Habsburgse rijk. Het huidige hoofd van het huis draagt de titel van hertog van Arenberg, terwijl alle andere leden prinsen of prinsessen zijn. Ze genieten allemaal de stijl van Serene Hoogheid of *Altesse Sérénissime*.

De Duitse familie Arenberg is getekend door het sekwesteren na Wereldoorlog I waarin ze belangrijke bezittingen verloor. Veel aandacht ging daarbij naar het kasteel van Heverlee nabij Leuven, een belangrijke residentie van de familie die in haar bezit kwam begin zeventiende eeuw via een kinderloos gebleven huwelijk van Karel van Arenberg met Anna de Croÿ. Daardoor kwamen delen van de bezittingen van de prinselijke familie de Croÿ bij de Arenbergs terecht. Maar tijdens Wereldoorlog I kwam de familie in de mangel van de wereldpolitiek terecht. Na de Duitse nederlaag in 1918 eiste de Belgische bevolking gerechtigheid voor de oorlogswreedheden. Vele Duitse bezittingen werden in beslag genomen. Zo ook het kasteel van Heverlee. Maar misschien nog belangrijker, ook het kasteel Arenberg in het centrum van Brussel, nu omgevormd tot het Egmontpaleis, onderging dat lot. De familie heeft zich altijd verzet tegen die inbeslagnames maar moest zich bij de feiten neerleggen. Het Brusselse kasteel Arenberg kwam uiteindelijk terecht bij de Belgische staat die het herdoopte in Egmont-

paleis en er een protocollair paleis van maakte voor de ontvangst van buitenlandse hoge gasten.

Het fysiek verlies van de familie werd gecounterd door het huwelijk van prins Henri d'Arenberg met Dainé de Spoelberch, een van de rijkste families van België. Waardoor de familie Arenberg opnieuw bij het selecte clubje van Belgische miljardairs hoort. Tot op vandaag zijn de Arenbergs verankerd in Duitsland, Zwitserland en België. Net zoals in de vorige eeuw bekennen ze zich niet tot een nationaliteit maar enkel tot hun adellijke titels in Europa. De familie onderhoudt ook nog steeds belangrijke politieke contacten, in eerste instantie met christendemocraten. In België gaat het dan onder meer om de gewezen premier Mark Eyskens en gewezen kabinetschef van de koning Frans van Daele.

Beide laatstgenoemden zijn ook terug te vinden in de Arenbergstichting. Officieel doel van de stichting is 'het aanmoedigen van de studie van de Europese geschiedenis en cultuur, zodat de inwoners van het moderne Europa, en in het bijzonder de inwoners van wat bekendstond als de Lage Landen en het Heilige Roomse Rijk van de Duitse Natie, een gezond vertrouwen in zichzelf kunnen ontwikkelen en de ontwikkeling van de Europese Unie kunnen versnellen'.

'De stichting heeft mee tot doel de toekomst van onze familie te vrijwaren,' zo zegt de voorzitter hertog Leopold d'Arenberg, broer van Henri, in een video op de website van de stichting. 'We hebben geen kastelen meer in België, maar dat is niet erg. Kastelen zijn een erg belangrijk onderdeel van ons verleden maar vandaag zijn ze een last geworden,' zo gaat hij verder. In de video wijst de hertog erop dat het koninkrijk België nog 1.200 adellijke families telt, goed voor dertigduizend personen. Voor hem is de adel de *gatekeeper* voor het collectieve historische geheugen.

44

FAMILIE JOZEF – JOS – DELCROIX

De discrete bandencentrale die niemand kent

Geschat vermogen:
1.038.534.000

Woonplaats:
Brasschaat (Antwerpen)

Jozef, Jos voor de vrienden, Delcroix, broer van gewezen CVP-minister van defensie en politiek kopstuk Leo Delcroix, huwde een dochter van de Antwerpse autobandenhandelaar Donkers en bouwde samen met haar zijn eigen autobandenbedrijf Deldo (DELCROIX-DONCKERS) uit. Deldo is de grootste bandengroothandel in België en is ook op Europees niveau een belangrijke speler, die bijvoorbeeld in Centraal-Europa sterk staat. Toch leeft de familie in de schaduw en is ze bij het brede publiek weinig bekend. De ondernemersfamilie Delcroix bestaat uit de vijftigjarige Philip, zijn twee jaar jongere zus Katleen en hun ouders en oprichters Jos Delcroix (78) en Paula Donckers (76).

De familie loopt niet echt te koop met haar succes: ‘Sommige Vlaamse ondernemers staan graag in de kijker. Maar wij helemaal niet. We hebben ook niet meteen de behoefte om bekend te zijn bij het grote publiek, omdat we niet verkopen aan particulieren. Hard werken en onder de radar blijven, dat is ons motto,’ zo zegt Katleen Delcroix.

Hoe het begon? Op een beurs in het toenmalige Oost-Duitsland noteerde Jos Delcroix dat de prijs van autobanden in elk Europees land verschillend was. Een merk dat in Duitsland duur werd betaald, ging tegen veel lagere prijs over de toonbank in Frankrijk en omgekeerd. Delcroix begon in 1973 over heel Europa goedkope banden op te kopen, om die vervolgens op duurdere markten aan te bieden. Stelselmatig legden hij en zijn echtgenote steeds grotere stocks aan. Om nu te komen tot een voorraad van om en bij 1,2 miljoen banden en een jaarlijkse verkoop van 1 miljoen banden. Dat alles in hun twee loodsen in de Antwerpse haven, goed voor achtduizend verschillende formaten. Naast topmerken als Pirelli of Michelin ook goedkopere namen. Einddoel: elke klant zo snel mogelijk bedienen.

De familie heeft daarbij zes eigen bandenmerken die ze goedkoop in China laat produceren. Meest opmerkelijke naam daarbij: Minerva. Een legendarisch automeerk, de Rolls Royce van zijn tijd. In 1897 opgericht in Antwerpen en op zijn hoogtepunt met 6.500 personeelsleden de grootste Belgische autofabriek. De exclusieve Minerva's werden over de hele wereld verkocht aan filmsterren, koningen en keizers, grote ondernemers en pausen. De economische recessie in de jaren dertig betekende het einde van Minerva nadat het bedrijf om en bij vijftigduizend wagens had geproduceerd. In 1990 slaagde de familie Delcroix erin om de merknaam over te nemen van Ford en Minerva nieuw leven in te blazen, deze keer als autoband.

Deldo is nog steeds een echt familiebedrijf. ‘Onze ouders zijn hier elke dag aanwezig. Deldo is hun lang leven, dit is wat ze echt graag doen. Ik denk dat Deldo hun volwaardige derde kind is,’ vertelde Katleen twee jaar geleden aan *Gazet van Antwerpen*. ‘Philip is het grootste deel van zijn tijd bezig met Deldo, voornamelijk met de aan- en verkopen. Ik besteed het meeste tijd aan Delcrinvest, onze familiale controleholding, en aan ons vastgoed.’ De valkuilen in een familiebedrijf zijn talrijk, maar broer en zus Delcroix zijn daar niet bang van: ‘Onze ouders kwamen vroeger redelijk laat naar huis. Dat maakt dat Philip en ik vaak met ons tweeën waren en onze band hierdoor heel sterk is,’ zegt Katleen. ‘We denken voor zeker 90 procent hetzelfde over de meeste zaken. De hele familieband is trouwens goed: onze kinderen zijn beste vrienden en we gaan jaarlijks twee keer samen op vakantie.’ Of die volgende generatie ook in het bedrijf zal stappen? ‘Zij zitten nog allemaal op school. We weten niet of ze ooit in de groep zullen komen. Dat mag, maar moet niet. Daar zullen we nooit druk voor uitoefenen. We zien wel of ze het uit zichzelf willen doen.’

De familie Delcroix heeft altijd in Brasschaat gewoond. ‘Wij voelen ons echte Brasschatenaren. We zijn hier naar school geweest, de kinderen zitten hier in sportclubs en we hebben een ruime vriendenkring in de buurt. Maar we zijn ook heel erg trots op Antwerpen. Voor ons is het nog altijd een van de mooiste steden die er is.’

45

MARC SAVERYS

De oude vos die zijn streken niet verliest

Geschat vermogen:

1.020.000.000 euro

Woonplaats:

Destelbergen (Oost-Vlaanderen)

Marc, Nicolas en zus Virginie Saverys zijn de nazaten van Bernard Boel, de stichter van de scheepswerf in Temse. Met de familie Cigrang richtten de Boels de drogebultrederij Bocimar (BOel, CIGrang, MARitime) en Exmar (zeevervoer van vloeibaar gas) op. De familie Cigrang stapte eruit. Marc Saverys werd gedelegeerd bestuurder van de rederij CMB, de eigenaar van Bocimar. Zijn broer Nicolas Saverys van het in 2003 afgesplitste Exmar. Marc Saverys was als netwerker ook lange tijd bestuurder bij de mineralenmultinational Sibelco van de familie Emsens en bij Mediafin, de holding van Christian Van Thillo die op dat moment nog de financiële kranten *De Tijd* en *L'Echo* overkoepelde. Verder is Saverys een van de eerste sponsors van de denktank Itinera.

Enkele jaren geleden riep hij ook de stichting Durabilis in het leven, maar inmiddels heeft zijn vierde zoon Sebastiaan de touwtjes in handen. ‘Ik vroeg me af wat ik kon doen om de wereld een beetje beter te maken en het jeugdige enthousiasme van mijn zoon overtuigde me om Durabilis uit de grond te stampen,’ aldus Marc Saverys. De kern van het Durabilis-verhaal is het geloof in duurzame economie als motor achter duurzame ontwikkeling. Sebastiaan Saverys, ingenieur van opleiding, werd gewonnen voor het idee na persoonlijke ervaringen in het Zuiden. ‘Ik heb veel gereisd,’ verklaart hij. ‘In een klein Guatemalteeks dorpje ontstond het idee om lokale bedrijfjes op te starten. Dankzij de steun van mijn vader is het idee ook werkelijkheid geworden.’ De familie Saverys investeerde er een totaalbedrag van 10 miljoen euro in. Sebastiaan Saverys woont in Peru en is niet betrokken bij de rederijen van de familie.

Het mag duidelijk zijn dat Marc Saverys een belangrijke rol opeist in industrieel Vlaanderen. Soms laat hij zijn stem ook publiek horen. Dat deed hij over de regering van de Waalse socialistische premier Elio Di Rupo. ‘Als Vlaanderen vandaag is wat het is, dan is dat toch grotendeels omdat ondernemers er ruimte kregen,’ aldus Saverys. ‘Het sociaaleconomische model van Wallonië wordt best niet naar Vlaanderen geëxporteerd. Ik houd mijn hart vast voor de positie van de rechtse partijen in de coalitie in wording. Ik stem niet op de partij van Bart De Wever, maar ik sta sociaaleconomisch wel dicht bij hem dan bij Di Rupo.’

In 2014 ruilde Marc Saverys zijn positie als gedelegeerd bestuurder van CMB in voor die van voorzitter. Zijn zoon Alexander volgde hem op. ‘Ik geloof dat het tijd was om de day-to-dayoperaties over te laten aan de jongere generatie, eerder dan aan een zestiger. Scheepvaart zit in hun genen en ze hebben de jongste jaren al veel ervaring opgedaan. Maar ik blijf heel present als voorzitter. Door de wissel wordt de continuïteit in de familie voortgezet,’ relativeerde Marc Saverys in *De Tijd*. Eén jaar later lanceerde hij een overnamebod om CMB van de beurs weg te halen. Een participatie

van 9 procent in de rederij Euronav, specialist in olietransport met tankers, moest Saverys geleidelijk aan afbouwen onder meer om CMB in 2020 doorheen de coronacrisis te leiden. In 2022 werd duidelijk dat Marc Saverys zijn familiaal vermogen had opgesplitst onder zijn kinderen. Drie van zijn zonen, behalve Sebastiaan dus, kregen daarbij elk 242 miljoen euro toebedeeld.

In 2023 ging Marc Saverys een harde strijd aan om de controle over Euronav met zijn Noorse concurrent, de reder John Fredriksen. Inzet van die strijd is de indrukwekkende winstgevendheid van de tankerrederei Euronav in het licht van de energiecrisis en de oorlog in Oekraïne. Marc Saverys en John Fredriksen bouwden daarbij via hun respectievelijke bedrijven CMB en Famatown een belang op in Euronav van elk om en bij 25 procent. Saverys leende daarbij 500 miljoen dollar om Euronav-aandelen te kopen. Ultiem kon hij de controle over Euronav verwerven maar daarvoor moest hij in ruil een deel van zijn vloot verkopen aan Frederiksen. Alexander Saverys koos er daarbij voor de vloot van Euronav te vernieuwen en te vergroenen. De oude oliegestuurde tankers werden ingeruild voor nieuwe vaartuigen die worden aangedreven door waterstof. De toekomst moet uitwijzen of dit een verstandige keuze is geweest.

De zoon van Marc Saverys heeft alvast de conjunctuur aan zijn kant staan. In het tweede kwartaal van 2024 kon Euronav zijn winst optrekken tot 184,4 miljoen dollar, tegenover 161,8 miljoen dollar een jaar eerder. ‘De transformatie van Euronav is in volle gang,’ reageerde CEO Alexander Saverys. ‘We hebben de verkoop van oude tankers afgerond en hebben nieuwe vaartuigen in ontvangst genomen en besteld.’ Eind 2023 nam Euronav daarbij ook CMB.Tech over, de groene-energiepoot van de scheepvaartholding CMB. Als deel van de strategische heroriëntatie verandert Euronav zijn naam in CMB.Tech, zodat de focus volledig verschuift naar vergroening. ‘Het is al even geleden dat alle scheepvaartmarkten positief waren. De vraag blijft sneller groeien dan het aanbod van schepen, en we breiden onze vloot voortdurend uit. *We are enjoying the ride*,’ aldus Saverys.

46

JEAN VANDEMOORTELE

‘Rijkdom is een relatief begrip’

Geschat vermogen:
1.009.000.500 euro

Woonplaats:
Brussel

Jean Vandemoortele begon in 1982 als verkoper bij het gelijknamige familiaal bedrijf met wortels in het West-Vlaamse Izegem. Hij doorliep de diverse stadia in marketing, logistiek en voedselveiligheid. ‘Ik heb geluk gehad. Omdat ik Vandemoortele heet, heeft men bijzondere zorg besteed aan mijn parcours. Mijn grootste opleiding is twintig jaar werk in het bedrijf,’ aldus de man die later CEO werd van het bedrijf en nog later voorzitter van het directiecomité. In een van de weinige interviews die hij toestond, werd Jean Vandemoortele ook gevraagd wat hij ervan vond om tot de rijkste families van het land te behoren. ‘Rijkdom is een relatief begrip,’ was zijn antwoord. ‘Wij leiden een normaal leven. Mensen die een beetje in de kijker staan, worden automatisch wat vaker aangesproken. Dat is normaal, dat is bij mij niet extreem anders.’

Het is het jaar 1881. De jonge Constant Vandemoortele trekt van zijn geboortedorp Dentergem naar de ontluikende industriestad Izegem. Als molenaarszoon trekt hij van deur tot deur om meel te verkopen, tot hij bij de oliemolen van de broers Lowie en August Vandemoortele aanklopt. Ze dragen dezelfde achternaam, maar zijn geen familie. Constant start er als ploegbaas, maar is ambitieus. Samen met zijn vijftienjarige zoon Adhémair start hij in 1891 zijn eigen oliefabriek op. En hij wisselt windmolens in voor mechanisch persen met stoommachines. Dat wordt de succesvolle basis van wat nu een voedingsmultinational is geworden.

Oorspronkelijk richtte de familie zich uitsluitend op het verwerken van lijnzaad en koolzaad tot veevoeder. Kort voor de Tweede Wereldoorlog vertegenwoordigt N.V. ‘Huileries Vandemoortele’ al meer dan 20 procent van de totale productie van tafeloliën in België. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd de productie onder dwang van de Duitse bezetter verdergezet. Daarover doen allerlei verhalen de ronde. Zeker is wel dat Vandemoortele gratis flessen tafelolie uitdeelde aan de hongerende Izegemse gezinnen om te vermijden dat ze tijdens de repressie vernielingen zouden aanrichten aan de olieslagerij.

Na de oorlog kende het bedrijf bijna een constante groei, eerst op de thuismarkt, later ook in Europa. Maar bij de overname van het Franse Panavi in 2007 liep het verkeerd. Vandemoortele betaalde 300 miljoen euro inclusief de schulden voor de overname. Panavi is de Franse marktleider in diepvriesbakkerijproducten. Op papier klonk de deal mooi: ‘Vandemoortele gaat door de overname van 3.600 naar 5.000 werknemers. De omzet uit diepvriesbakkerijproducten zal verdubbelen tot 600 miljoen euro. De bakkerijdivisie wordt de belangrijkste van het bedrijf. De afdeling wordt door de overname 1,5 keer groter dan de divisie vetten en margarines, die tot nu de belangrijkste was.’ Maar in de praktijk liep het slecht af. Vandemoortele verslikte zich in zijn schulden. Tijdens de bankencrisis van 2008 stond het bedrijf financieel onder zware druk. Als

enige reddingsmiddel werd de sojagroep Alpro verkocht. Alpro ging door als de kroon op het werk van de groep. Twee jaar later hees Vandemoortele zich opnieuw in de winstcijfers. Maar het bedrijf had wel een ferme knauw gekregen.

Vandemoorteles hoofdzetel is vandaag in Gent. Onder de leiding van Adhémars kinderen – Jean (senior) en Raymond – en hun schoonbroer Joseph Casier kende Vandemoortele een sterke groei. De drie zussen van Jean en Raymond waren niet actief in het bedrijf, maar via hen stapten wel de families De Ruyttere en Swenden in. Toen het de beurt was aan de vierde generatie namen Philippe Vandemoortele, de zoon van Raymond, en zijn neef Eric Swenden samen met Jean Vandemoortele (junior) een leidinggevende functie op. Maar familiaal boterde het niet altijd. Na een twistpunt worden de familie Swenden en Philippe Vandemoortele, die Alpro oprichtte, uitgekocht door Jean Vandemoortele die aanbleef als voorzitter van het directiecomité.

In 2023 realiseerde Vandemoortele een groei van bijna 11 procent tot 1,925 miljard euro. De bakkerijafdeling staat voor een gamma diepvriesproducten, zoals brood, croissants, chocoladekoeken, donuts en focaccia. Het levert die aan supermarkten, tankstations en horecazaken, waar ze worden afgebakken. De tweede, kleinere afdeling is onder meer bekend voor haar margarinemerken Vitelma en Fama, maar verkoopt ook sla- en frituurolie, mayonaise en vinaigrettes. Over de toekomst van het familiale bedrijf is weinig gekend. Zelf zegt Jean Vandemoortele vast te houden aan zijn traditionele waarden.

47

NICOLAS SAVERYS

Succes in de schaduw van de oorlog in Oekraïne

Geschat vermogen:
1.008.160.000 euro

Woonplaats:
Waasmunster (Oost-
Vlaanderen)

Marc, Nicolas en zus Virginie Saverys zijn de nazaten van Bernard Boel, de stichter van de scheepswerf in Temse. Alle drie staan ze in dit boek vermeld met hun eigen vermogen. Marc Saverys was tot voor kort de gedelegeerd bestuurder van de rederij CMB. Zijn broer Nicolas Saverys werd topman van de in 2003 afgesplitste rederij Exmar. Als scheepsgroep is Exmar gespecialiseerd in alles wat met olie of gas heeft te maken. Zus Virginie trok zich terug uit de door mannen overheerste rederswereld.

De redersfamilie Saverys kan nimmer worden verweten dat ze niet snel reageren op wat er zich afspeelt op de wereldmarkt. Dat is ook zo in deze oorlogstijden. Wanneer Poetin de Russische

gaskraan dichtdraaide, steeg de vraag naar gas in Europa in één klap met 25 procent. De gasttankerredrijf Exmar van Nicolas Saverys kampeerde al jaren met de Tango FLNG, een drijvende installatie die aardgas vloeibaar en dus transporteerbaar maakt, op zee. In 2022 kwam er abrupt een eind aan de werkloosheid van de Tango FLNG. Hij werd verkocht aan de Italiaanse groep ENI voor een bedrag tussen 572 en 694 miljoen euro, afhankelijk van zijn prestaties. Een bedrag dat veel hoger ligt dan werd verwacht. Nicolas Saverys heeft niet gewacht op de vaststelling van die definitieve prijs. Exmar besliste op dat moment al een tussentijds dividend uit te keren van 0,95 euro per aandeel. 24,5 miljoen daarvan kwam terecht bij Nicolas Saverys. Enkele maanden later lanceerde Saverys een uitkoopbod op Exmar met de intentie de tankerredrijf van de beurs te halen. Het bedrijf werd daarbij gewaardeerd op 732 miljoen euro. Toch zijn de kleine aandeelhouders niet overtuigd van de prijs die Saverys aanbiedt. Zijn overnamebod stukt op 83 procent van de aandelen.

Heeft de oorlog in Oekraïne dan geen belangrijke rol gespeeld in dit verhaal, is de vraag die een journalist van *De Tijd* stelt. ‘Nee,’ zegt Nicolas Saverys, ‘je zag die opstoot van de energieprijzen, maar die was tijdelijk. Dat wijst erop dat er zo veel olie en gas is op deze planeet. Die markt herstelt snel. Alle analyses van zagezegde experts sinds begin jaren 80 zijn verkeerd. Ik ben dit weekend begonnen in een nieuw boek, *Unsettled* van Steven Koonin, een wetenschapper. Dat maakt heel duidelijk hoe men de wetenschap gebruikt. “Hier is een conclusie, kan je mij eens een rapport schrijven van 300 pagina’s ter bewijs?” Zoiets heeft niets te maken met Exmar. Of een beetje misschien: wij moeten in onze economische bedrijvigheid de flexibiliteit hebben om te mogen en kunnen ingaan tegen het gemeenschappelijk denken, de mainstream.’

Nicolas Saverys was een van de financiers van de denkgroep Itinera. Ooit was hij samen met Guy Verhofstadt, die ook enkele

jaren bestuurder was van Exmar, actief in de liberale partij Open VLD, toen nog gewoon VLD. ‘Ik ben zeer geïnteresseerd in de politiek. Maar de combinatie bedrijfsleider-politicus is niet gezond.’ Saverys aanschouwt de communautaire twisten in ons land met argusogen. Hij pleit voor een staatsconstructie in lijn met de ideeën van Frans Van Cauwelaert en Lode Claes: ‘Een federale kieskring waarbij de politici verantwoording moeten afleggen aan alle burgers van het land. De meerderheid regeert, zonder dubbele meerderheden, grendels en paritaire structuren. Vlaamse politici kunnen dan samen met Waalse collega’s die rijp zijn voor een efficiënt staatsbestel grondige hervormingen uitvoeren. De meerderheid in België zal rechts zijn. *There is no alternative.*’ Saverys haalt ook uit naar de politici die hem willen dwingen om vrouwen op te nemen in zijn raad van bestuur. ‘Ik heb op het vlak van *corporate governance* geen lessen te ontvangen van mislukte advocaten en slechte leraars, die er zelf niet in slagen orde in hun politieke huishouden te brengen.’

Het mag duidelijk zijn dat Nicolas Saverys geen klare taal schuwt. Wanneer hij in 2024 in botsing kwam met Natuurpunt Vlaanderen over het beheer van zijn jachtgebied, liet hij de Europese Commissie een ‘diepgaand onderzoek’ opstarten naar eventuele illegale staatssteun van de Vlaamse regering aan verschillende natuurverenigingen waarbij Natuurpunt Vlaanderen de belangrijkste is. De beslissing van de Commissie kwam er na klachten van de Vlaamse Vereniging Gelijkberechting Natuurbeheer (VVG), een groep van grootgrondbezitters en jagersverenigingen waarvan Saverys voorzitter is. Aan de kranten van Mediahuis zei Saverys erg opgetogen te zijn met het aangekondigde Europese onderzoek, ‘dat ook in het belang van de burger is’, beklemtoont hij. ‘Want die zijn belastinggeld stroomt nu al decennia naar linkse, ecoterroristische verenigingen zoals Natuurpunt die op een oneerlijke manier bijvoorbeeld landbouwfamilies gronden afhandig maken.’ Hij is verder 100 procent zeker dat hij deze juridische procedure wint. ‘Maar ik ben een redelijk man. Wanneer

we winnen, zullen we met de overheid en met Natuurpunt tot een redelijke oplossing trachten te komen.' Zijn ze daartoe niet bereid? 'Tja, dan wacht Natuurpunt enkel nog het faillissement.'

Nicolas Saverys heeft zeven kinderen waarvan zes dochters en een zoon. Hij is niet van plan het beheer van Exmar op korte termijn uit handen te geven.

48

FAMILIE BEKAERT

Het einde van het 'geduldig kapitaal'

Geschat vermogen:
914.383.000 euro

Woonplaats:
Brussel

Het bedrijf Bekaert, opgericht in 1880 in Zwevegem door Léon Bekaert, is gespecialiseerd in het trekken van staaldraad en het toepassen van coatingtechnologie. Het genoot lange tijd de reputatie Vlaanderens laatste industriële multinational te zijn. De multinational Bekaert telt wereldwijd 27.000 werknemers en staat voor een omzet van 7 miljard euro.

De familiale aandeelhouders van het bedrijf zijn verenigd in een Stichting Administratiekantoor naar Nederlands recht. De meesten onder hen dragen adellijke titels en blijven onder de radar van deze lijst. De aandeelhouders zijn van oudsher verbonden met de christendemocraten en zijn bij uitstek belgicistisch. Bekaerts stichter Léon was drie jaar burgemeester van Zwevegem. Zijn zoon Léon-Antoine lag mee aan de basis van het VKW, het

Verbond van Kristelijke Werkgevers. Na de Tweede Wereldoorlog lag de familie mee aan de basis van de oprichting van de CVP. De familie Bekaert is nauw verstrengeld met de Antwerpse familie Velge waarvan één telg gehuwd was met de dochter van voormalig CVP-premier baron Jean van Houtte. Allen samen staan ze voor 34 procent van de Bekaert-aandelen.

Bekaert heeft het als industrieel bedrijf niet altijd even gemakkelijk. De beurswaarde van het bedrijf boert langzaam achteruit. De familiale aandeelhouders zijn dan ook weinig tevreden met de financiële gang van zaken. In 2021 beslisten ze gebruik te maken van hun dubbel stemrecht waardoor hun controle op het bedrijf in één klap van 34 naar 55 procent ging. Daarmee leek een einde te komen aan wat wordt omschreven als het ‘geduldig kapitaal’ een term die staat voor passieve aandeelhouders. Maar wie zijn ze, die geduldige rijke mensen?

Het vermogen binnen de familie houden, zo luidde het devies van Léon Bekaert begin twintigste eeuw. En hij trad in 1918 in het huwelijk met de zus van zijn goede vriend Jules Velge, Antwerps havenondernemer. Jules Velge huwde op zijn beurt een zus van Léon Bekaert. En om het geheel af te ronden huwde Max Velge, broer van Jules, een ander zus van Léon Bekaert. Op familiefeesten wisten die dus waarover te praten. Even geconcentreerd als die familiale belangen waren in 1918 zijn ze nu, vier generaties verder, verspreid over een kleine honderd aandeelhouders. Die belangen vinden elkaar terug in de Stichting Administratiekantoor (STAK) Bekaert. De Stichting telt vijftien bestuurders. Die worden op hun beurt in de statuten van de STAK gemakkelijkheidshalve aangeduid met hoofdletters. Zo leren we wie wie kent en welke familie vertegenwoordigt. Blijkt dat bijna alle Bekært-telgen huwden met adellijke en rijke Belgen.

Beginnen doen we met de categorie A, waar we Léon Bekaert junior, 65 jaar, zien opduiken samen met Amélie de Mévius, 45

jaar, beiden Bekaert-aandeelhouders dus. Marie-Claire Bekaert, zus van Leon junior, is gehuwd met baron Frédéric de Mévius, vader van Amélie. De familie de Mévius is de derde belangrijkste Belgische aandeelhouder van de bierreus AB Inbev en behoort daarmee tot de top van de rijkste Belgen.

Categorie B heeft maar één vertegenwoordiger: Alexandre Cardon de Lichtbuer, 43 jaar. De familie leverde invloedrijke telgen af zoals wijlen Daniel baron Cardon de Lichtbuer, vroegere sterke man van de Belgische bank BBL, nu ING, Dorothee Cardon de Lichtbuer gewezen burgemeester van Kraainem en Benoît Cardon de Lichtbuer, vroeger ambassadeur en oud-secretaris van koningin Paola. Alexandre Cardon de Lichtbuer gaat door als opvolger van de *chef de famille*. Hij trouwde in 2012 met Barbara Vlerick, telg uit het geslacht Vlerick en dochter van ondernemer en baron Philippe Vlerick.

In categorie C vinden we Jean-Charles de T'Serclaes de Wommersom, zoon van Wenceslas de T'Serclaes de Wommersom en Geneviève Bekaert. Categorie D weegt dan weer zwaarder in gewicht en telt drie vertegenwoordigers in de STAK. Ze wordt geleid door Jean-Marc Dalle, 67 jaar, een kleinzoon van Marie-Louise Bekaert, een van de vijf kinderen van Léon Bekaert. Een van de drie D-vertegenwoordigers is John Nieuwenhuys, 38 jaar, wiens familie gelieerd is met de families van der Straeten, Solvay en Emsens (SCR-Sibelco).

De categorie E staat voor twee vertegenwoordigers van de families della Faille de Leverghem en de Liedekerke. Charles de Liedekerke was eind vorige eeuw tien jaar lang CEO van Bekaert. Categorie F staat voor de 34-jarige Victoria-Marie Jadot, dochter van Max Jadot, CEO van de bankreus BNP Paribas Fortis en achterkleinzoon van Léon Bekaert.

De categorieën G en H brengen ons terug naar het begin, naar de familie Velge, met Sophie Lammerant-Velge, 67 jaar, Guy Velge, 56 jaar, en Astrid De Visscher, 47 jaar. Die laatste is de dochter van François M. de Visscher, een Amerikaanse Belg bekend als aandeelhouder van Bekaert en tevens familiebedrijvengoeroe. De Visscher introduceerde bij familiebedrijven het begrip ‘geduldig kapitaal’. Zijn stelling is dat familiale aandeelhouders geen onmiddellijk rendement eisen op hun geïnvesteerde vermogen. Ze geven de voorkeur aan een langetermijnstrategie en streven bovendien naar het behoud van familiale tradities en van het erfgoed. Bij de groep Bekaert blijkt dat ‘geduldig kapitaal’ langzaam op zijn eind te lopen.

49

BART VAN MALDEREN

Gepokt, gemazeld en rijk geworden in luiers

Geschat vermogen:

898.856.118 euro

Woonplaats:

Buggenhout (Oost-Vlaanderen)

De 58-jarige ondernemer Bart Van Malderen is geobsedeerd door luiers. Dat is geen afwijking maar een doorgedreven ambitie. ‘Vroeger wogen babyluiers 70 gram; nu zitten we op 25 gram, en een luier is maar 3 millimeter dik. Luiers absorberen meer, zijn goedkoper en dunner,’ zo zegt hij. De eigenaar van de luiierproducent Drylock gaat er prat op dat zijn luiers voor volwassenen onzichtbaar dun zijn. Het verhaal wil dat hij zelf af en toe een luier draagt bij belangrijke gesprekken om de facto aan te tonen dat luiers geen sociale obstructie meer zijn.

Het verhaal van Bart Van Malderen begint bij zijn vader Paul Van Malderen. Als ingenieur bij de Nederlandse groep Utermöhlen knutselde hij in 1979 in zijn garage in Buggenhout een eigen

machine in elkaar voor de productie van onderleggers voor ziekenhuisbedden. In 1980, na twaalf jaar, was zijn eigen bedrijf Ontex geboren. Zoon Bart trad in 1996 aan als gedelegeerd bestuurder van de groep. Onder zijn leiding groeide Ontex uit tot de grootste Europese producent van luiers en maandverband onder huismerk, het zogenaamde *private label*. Eind 1998 trok het bedrijf naar de Brusselse beurs. Vier jaar later kocht het Britse investeringsfonds Candover de Vlaamse groep uit, goed voor een bedrag van 1,1 miljard euro. Bart Van Malderen bleef nog enkele jaren aan het roer.

Ondertussen profileert de Oost-Vlaamse ondernemer zich als partner van Jan Van Geet en de groep VGP, een bedrijf dat zich heeft gespecialiseerd in de bouw van semi-industrieel vastgoed in Tsjechië en andere Oost-Europese landen. Het bedrijf koopt grond, zet daar gebouwen op, zoekt huurders en ontvangt de huurinkomsten. Van Malderen controleert bijna 50 procent van de groep die geleidelijk zijn aandacht verlegt naar Duitsland en Spanje. In 2017 bouwde Van Malderen zijn belang in VPG af om de opbrengst daarvan te herinvesteren in Drylock, de nieuwe luiersproducent die hij zelf opstart. In de zomer van 2019 werd bekend dat de familie Boël via haar investeringsholding Sofina een kwart nieuwe aandelen in de groep Drylock onderschreef. Sofina legde voor de operatie 150 miljoen euro op tafel. Drylock werd daarmee gewaardeerd op 600 miljoen euro. In 2024 exploiteerde Van Malderen met Drylock elf fabrieken waarvan geen enkele meer in België is gevestigd.

Vader Van Malderen was naast ondernemer ook politiker en werd burgemeester van Buggenhout. Zes maand na de verkoop van het familiebedrijf Ontex aan Candover overleed hij onverwachts aan een hartaanval. Een journalist wou weten of er een verband was tussen beide feiten: ‘Neen,’ zei Bart Van Malderen, ‘je moet het niet te ver zoeken. Zijn hartaanval kwam onverwacht en natuurlijk ga je dan op zoek naar een verklaring. Ik ben daar

maanden mee bezig geweest, nu soms nog. Dat is menselijk. Maar het een heeft niets met het ander te maken. Mijn vader heeft, als burgemeester van Buggenhout en bedrijfsleider van Ontex, veel moeilijke momenten gekend. Hij heeft zich veel opofferingen getroost, en dat vreet aan een mens. Maar het is des levens. Het heeft geen zin daar lang over te piekeren.’

De zus van Bart Van Malderen, Griet, is niet actief in het bedrijf. Zij is wijnbouwer geworden in het Franse Saint-Emilion, waar ze het gerenommeerde Château de Lussac opkocht. Van Malderen: ‘Mijn zus is nooit operationeel betrokken geweest bij Ontex. Er was al heel vroeg afgesproken met mijn vader dat ik het familiebedrijf zou leiden. En ik heb dat altijd graag gedaan. En voor alle duidelijkheid: mijn zus bezit een wijndomein in Lussac, in de Bordeaux-streek. Daar wordt te gemakkelijk over gezegd: uw zus renteniert. Ik zie dat zo niet. Zij is evenzeer een ondernemer: zij heeft dertig mensen in dienst. De wijnsector is een business als elke andere, waar je elke dag moet knokken om je plaats op de markt waard te zijn.’ In 2023 verkocht Griet Van Malderen haar belangen in de Franse wijnindustrie. Het ging dan om de Château Vieux Maillet, 8,5 hectare in AOC Pomerol en 1 hectare in AOC Lalande de Pomerol, en Château de Lussac, 32,5 hectare in AOC Lussac Saint Emilion. Dat alles was goed voor een opbrengst van 25 miljoen euro.

Griet Van Malderen legde zich daarna toe op haar belangrijkste hobby, natuurfotografie. Ondertussen introduceerde Bart Van Malderen zijn zoon Jules aan het hoofd van het bedrijf. Zelf heeft hij geen ambities om in de politieke voetsporen van zijn vader te stappen: ‘Ik kom uit Buggenhout. Daar zijn zo’n honderd organisaties actief. Brassband, basketbal, kaartclub,’ zo zegt hij. ‘Elk weekend hadden we het verplichte liefdadigheidssteakdiner. We gingen bijna nooit op vakantie. Mijn vader genoot daarvan. Hij had een politiek virus, maar dat kan ik niet.’ Van Malderen was een van de financiers achter *Doorbraak*, een Vlaamsgezinde

nieuwssite. 'Dat heb ik gesteund, ja. Is dat verkeerd? Ik vind hun artikels goed. Die kijk op de wereld verdient ook aandacht. Ik heb hier net buiten een Vlaamse leeuwenvlag, en dat is bij al mijn fabrieken zo. Is dat verkeerd? Ik ben niet tegen België, maar ik ben een bewuste Vlaming. Ik zie partijen die federaal willen deelnemen zonder Vlaamse meerderheid. Ik heb daar vragen bij. Ik lees in de pers dat de Vlamingen zich vooral zorgen maken over migratie. Zonder gekheid. En ik zie veel inefficiëntie, die je je in een bedrijf niet kan veroorloven. Ik zeg niet wat er moet gebeuren, ik observeer gewoon. Maar ondanks alles kunnen we toch trots zijn op België en Vlaanderen als belangrijke exportregio's.'

50

MARC COUCKE

Publiek met de glimlach, operationeel hard

Geschat vermogen:
892.522.000 euro

Woonplaats:
Merelbeke (Oost-Vlaanderen)

Mocht Marc Coucke niet bestaan, we moesten hem uitvinden, zo zeggen we wel eens op de redactie van *De Rijkste Belgen*. Het verhaal van Marc Coucke leest effectief als een sprookje. *From zero to hero*, zo klinkt het in de media. In 1987 begon hij als student-apotheker met de deur-aan-deur-verkoop van zelfgemaakte shampoo in flessen van vijf liter. Flessen die hij vulde in zijn garage. De start van wat uiteindelijk het succesvolle en internationale farmabedrijf Omega Pharma zou worden. Een kwarteeuw later, begin november 2014, verkochten Marc Coucke en mede-eigenaar Waterland, een financieel fonds, Omega Pharma aan het Amerikaanse Perrigo. De Amerikanen legden 3,8 miljard euro op tafel voor het bedrijf dat door Coucke was grootgemaakt: 2,5 miljard voor de aandelen, 1,3 miljard om de schulden van Omega Pharma over te nemen.

Daaraan verdiende Coucke zelf 625 miljoen euro cash en nog eens hetzelfde bedrag in Perrigo-aandelen. Meteen was dat de basis van zijn vermogen. Mede-eigenaar Waterland ontving zijn deel van 1,25 miljard volledig in cash.

‘Historisch moment. Fier en gelukkig,’ tweette Coucke toen de verkoop rond was. Even kwam hij op slag de top 10 van rijkste Belgen binnen. ‘Ik ben er echt van overtuigd dat die 600 miljoen die ik ga binnenrijven veel meer zullen opbrengen aan de overheid door dat ik die investeer in nieuwe Belgische bedrijven, dan dat ik een stuk ervan eenmalig in de bodemloze Belgische put zou steken,’ reageerde hij op de kritiek dat hij geen belastingen moest betalen op de verkoop.

Omega Pharma werd voor 2,5 tot drie keer de omzet verkocht. Kort daarvoor was één tot 1,5 keer nog de gangbare overnameprijs in de farmasector. Maar de vreugde bij de verkopers sloeg al snel om. Perrigo diende in 2016 een claim van liefst 1,9 miljard euro in tegen Coucke en Waterland. Ze beschuldigden de voormalige eigenaars van Omega Pharma ervan dat ze de financiële cijfers op een frauduleuze manier opgewaardeerd hadden. Onder meer door geleverde producten aan apotheken die mogelijk nog teruggestuurd moesten worden, toch als omzet te boeken of door kosten op een andere manier in te boeken. Nog volgens de Amerikanen was de informatie die ze voor de verkoop ontvingen niet accuraat en onvolledig. ‘Amerikaanse toestanden in België,’ ventileerde Coucke op Twitter. ‘Iedereen mag hoge bedragen eisen van iedereen in onze rechtsstaat, zeer vervelend natuurlijk, maar contract is volgens Belgisch recht, en verdediging/tegenclaim worden minutieus uitgewerkt. Alle vertrouwen in uitkomst,’ zo klonk het nog. Perrigo diende de claim in bij Cepani, het Belgisch Centrum voor Arbitrage en Mediatie. Drie topadvocaten moesten oordelen in het dossier. En dat oordeel was zwaar voor Coucke. De apotheker-investeerder werd veroordeeld tot de betaling van 125 miljoen euro. Meteen verdween zijn statuut van miljardair voor enige tijd in de koelkast.

In de publieke opinie was men de pijnlijke veroordeling van Coucke al snel vergeten. De ondernemer ruilde eind 2017 zijn voetbalploeg Oostende in voor de topploeg Anderlecht. Maar die aankoop zou hem zuur opbreken. Coucke slaagde er niet in de ploeg financieel op peil te krijgen. Eind 2021 keek Anderlecht aan tegen een negatief eigen vermogen van 52 miljoen euro. Op dat moment zette Coucke een deel schulden om in kapitaal. Wouter Vandenhoute en financieel specialist Geert Duyck kochten 26 procent van Anderlecht voor 24 miljoen euro. Het zou duren tot 2023 vooraleer de Brusselse ploeg sportief weer vlot raakte.

Ondertussen profileerde Coucke zich tot een serieondernemer die de media niet schuwt. Zijn koepelholding Alychlo, zo genoemd naar zijn dochters Alysée en Chloé, stond eind 2022 voor participaties in 38 bedrijven. Zo bezat hij onder meer 13 procent van de beursgenoteerde groente- en fruitverdelers Greenyard, en net geen 16 procent van het ook al beursgenoteerde fotoprintbedrijf Smartphoto. In Knokke renoveerde hij het iconische vijfsterrenhotel La Réserve dat hij samen met Bart Versluys kocht. Coucke controleerde ook 50 procent van het bouwbedrijf van Versluys. Aan de Spaanse Costa del Sol, meer bepaald in het exclusieve Sotogrande, plande hij de opening van een OKU-hotel, na het Spaanse eiland Ibiza en het Griekse Kos al het derde van de gelijknamige keten die voor 50 procent in handen is van Coucke. Meest opvallend echter waren de investeringen in het kleine Ardense stadje Durbuy dat hij uitbouwt tot een heus hoogtepunt van toerisme in de Ardennen.

Marc Coucke mag dan wel graag publiek met zijn zakelijke veroveringen naar buiten komen, achter de schermen houdt de 44-jarige Pieter Bourgeois discreet de touwtjes strak in handen. De man is de zoon van voormalig N-VA Vlaams minister-president Geert Bourgeois en heeft de operationele leiding over de investeringen van Coucke.

51

JAN DE CLERCK

Succes in de schaduw van zijn vader

Geschat vermogen:
875.960.000 euro

Woonplaats:
Knokke-Heist (West-Vlaanderen)

De nu 72-jarige Jan De Clerck is de eigenaar van de Domo Group en de oudste zoon van de in 2015 overleden Beaulieu-stichter Roger De Clerck. Wanneer die laatste in 1991 zijn tapijtgroep verdeelde onder zijn kinderen, kreeg Jan De Clerck de producent van polyamide garens Domo Chemicals toegewezen. Naar verluidt was dat het beste stuk van de groep Beaulieu. Toch eindigde dit verhaal niet in schoonheid. In 1999 betaalde Jan tot ergernis van zijn vader 55 miljoen euro boete aan de Belgische belastingdiensten. De oorzaak van die boete luisterde naar de naam Ronny Verhoeven. Deze bankier van de Generale Bank was jarenlang de zwartgeldkoerier van zowel Jan De Clerck als de familie De Clerck. Wanneer Verhoeven eind 1997 werd opgepakt, legde hij bezwarende verklaringen af tegen Jan De Clerck. Zo bleek onder

meer dat Verhoeven in Cyprus rekeningen had geopend waarop 1,6 miljard Belgische frank van Jan De Clerck was weggemoffeld. Met de verklaring van Verhoeven ging de eerste dominosteen aan het wankelen in het dossier van de tapijtfamilie De Clerck. Daarop legde Jan De Clerck zelf belastende verklaringen af ten nadele van zijn andere familieleden. Het verhaal wil dat Jan De Clerck in 1997, nadat hij samen met zijn echtgenote twee weken in de gevangenis had verbleven, voor zijn villa werd opgewacht door zijn vader Roger De Clerck. Die kwam hem niet zijn steun betuigen maar wel de levieten lezen omdat hij te veel negatieve verklaringen had afgelegd.

De hele affaire zorgde ervoor dat de familiale relaties definitief vertroebeld werden. De familie was op dat moment vooral bekend bij het brede publiek door de ontvoering in 1992 van de elfjarige Anthony De Clerck, zoon van Jan De Clerck en zijn vrouw Martine Van de Weghe. Die laatste deed daarbij een dramatische oproep op televisie: 'Anthonyke, je bent een toffe jongen, iedereen bidt voor u,' aldus Martine Van de Weghe. Anthony zou in totaal 32 dagen opgesloten zitten in een bungalow in het Waalse dorp Engreux vooraleer hij werd vrijgelaten. De familie betaalde 6,2 miljoen euro losgeld. De ontvoerders werden kort daarna opgepakt en veroordeeld tot gevangenisstraffen. In mei 2008 kwam de familie opnieuw in het nieuws, dit keer met het huwelijksfeest van zoon Anthony. Die gaf toen het jawoord aan de Peruviaanse schone Cynthia Botton Jiménez, een dochter van een kinderarts. Anthony leerde zijn aanstaande kennen in het zuiden van Frankrijk. Dat gebeurde in het jaar dat Anthony als Erasmusstudent aan de Ecole Supérieure de Commerce van Montpellier studeerde in het kader van zijn opleiding Handelswetenschappen.

Al de perikelen zijn ondertussen definitief verleden tijd. Jan De Clerck bouwde Domo Investment Group uit tot een bedrijf actief in de chemie (Domo Chemicals), vastgoedontwikkeling en het beheer van bedrijvensparken (onder de naam Alinso) en investe-

ringen (via het vehikel Dovesco). Daarbij liet hij de operationele leiding over aan zijn drie zonen. Jan junior De Clerck staat aan het hoofd van de vastgoedpoot Alinso. Zijn twee broers, Gregory en Anthony, leiden Dovesco. Alleen dochter Nathalie heeft een carrière buiten de familiale kring uitgebouwd. Ze is actief in de kunstwereld na opleidingen in Parijs en Londen. Het investeringsvehikel Dovesco heeft belangen in een tiental bedrijven. Alhoewel de kinderen De Clerck volop investeren in diversificatie, weg van textiel en chemie, maakte de chemiemultinational Solvay, met de familie Janssen als referentie-aandeelhouder, en de Duitse groep BASF in 2019 bekend dat ze een akkoord hadden bereikt met Domo Chemicals. Die laatste nam daarbij de polyamide-activiteiten van Solvay over. Met de overname stijgt de omzet van Domo Chemicals van 900 naar 1,6 miljard euro. Jan De Clerck legde daarbij 300 miljoen euro op tafel om de overname te betalen.

Jan De Clerck en zijn gezin woonden lange tijd in een villa met stoeterij die ze bouwden op een vroeger vliegveld in Waasmunster. De ondernemer hield van jagen en van witte Lipizzaner paarden. In 2024 werd bekend dat het villadomein was verkocht en zou worden verkaveld in veertien appartementen.

52

RUDI DE WINTER EN FRANÇOISE CHOMBAR

De succesvolle vrouwelijke manager
die eigenlijk altijd al een rebel was

Geschat vermogen:
869.250.000 euro

Woonplaats:
Heusden-Zolder (Limburg)

Het echtpaar Rudi De Winter en Françoise Chombar ligt mee aan de basis van het bedrijfsimperium dat werd uitgebouwd door Roland Duchâtelet. Samen controleren ze 50 procent van de groep Xtrion. Die controleert de beursgenoteerde bedrijven Melexis en X-Fab. Françoise Chombar was tot 2021 CEO van Melexis. Ze was toen 58 jaar. Melexis maakt micro-elektronica voor de autoassemblage. Elke auto die ergens ter wereld van de band rolt, heeft gemiddeld elf Melexis-chips aan boord. Haar echtgenoot is de sterke man bij X-Fab. Maar hij komt nooit in beeld. Chombar wel. En dat dikwijls wanneer het over de plaats van de

vrouw gaat. ‘Ik herinner mij nog een situatie in het begin van mijn carrière. Als jonge vrouw moest ik gaan onderhandelen met een belangrijke leverancier. In mijn eentje, want we waren nog geen groot team. Daar zat ik, tegenover een team van tien mannen. Mijn hele lijf daverde. Maar dat hebben die mannen niet gezien. Die onderhandeling is goed afgelopen en na zo’n succeservaring weet je dat je het kunt. Ik wil altijd tot in de puntjes voorbereid zijn. Zodat ik weet dat ik alles heb gedaan wat ik kon. Als ik het daarmee niet kan halen, *so be it. There is no such thing as failure: either you succeed or you learn.* Dat is mijn devies,’ zo vertelde ze in een gesprek met de krant *De Morgen*.

De Winter en Chombar ontmoetten elkaar aan de universiteit en staan al heel hun carrière dicht bij Duchâtelet. De Winter leerde Duchâtelet kennen bij het chipbedrijf Mietec uit Oudenaarde. Toen Duchâtelet overstapte naar de chip-start-up Elmos in Dortmund, volgde De Winter hem. Ook Chombar ging er aan de slag. Sedertdien kenden hun carrières een gelijklopende evolutie. Maar waar Duchâtelet in de publieke kijker liep als politicus met zijn partij Vivant en als voetbalinvesteerder bleef het echtpaar De Winter-Chombar in de luwte.

‘Mijn ouders hebben me altijd gezegd dat ik moest proberen om de beste te zijn, wat ik ook zou studeren of welk werk ik ook zou doen,’ aldus Chombar. ‘Het is belangrijk om niet enkel te focussen op wat niet gelukt is, maar vooral op waar je wel in bent geslaagd. En om mild te zijn voor jezelf en voor anderen. Ik ben altijd heel nieuwsgierig geweest naar hoe de dingen werken. Als kind wilde ik al alles repareren wat kapot was. Maar op de middelbare school was ik niet zo goed in wiskunde. Nu ik erop terugkijk, kwam dat ook omdat het vak niet goed werd gegeven. Het was veel te theoretisch. Ook vandaag is dat nog vaak het geval, terwijl je een vak als wiskunde zo gemakkelijk kunt opentrekken. Toon kinderen bijvoorbeeld dat je de stelling van Pythagoras nodig hebt in het dagelijkse leven, zoals voor het

bouwen van een huis. Talen kon ik wel goed, en ik zat op een meisjesschool, dus werd ik zonder veel nadenken naar de richting vertaler-tolk geleid. Maar ik kan het mijn ouders niet kwalijk nemen. Ze waren kinderen van hun tijd. Weet je, ik ben altijd een feministe geweest. Als tiener al. Ik zat bij de nonnen op school, en daar was ik behoorlijk rebels. Niet dat ik stout was, maar ik rebelleerde tegen structuren. Ik argumenteerde ook graag. Wat bijvoorbeeld in de lessen godsdienst werd beweerd, vond ik er vaak met de haren bij getrokken. Ik zei altijd: zijn hier eigenlijk bewijzen voor?’

In de zomer van 2021 zette de toen 58-jarige Françoise Chombar een stap terug. Ze levert haar plaats van CEO van het succesvolle micro-elektronica bedrijf Melexis in voor dat van voorzitter van de raad van bestuur. Op die plaats verving ze de toen 74-jarige Roland Duchâtelet. Twee jaar later, in 2023, hebben beide ondernemers hun gezamenlijke belangen van elkaar gescheiden. Beide families werken aan hun opvolging, onder meer door verhoogde dividenduitkeringen en door het opzetten van nieuwe controlestructuren. Xtrion keerde het voorbije decennium gecumuleerd precies 400 miljoen euro bruto dividenden uit aan de twee familiale aandeelhouders.

CONNY VANDEN- DRIESSCHE

*We are Jane: een sisterhood
in een machowereld*

Geschat vermogen:
859.990.000 euro

Woonplaats:
Roeselare (West-Vlaanderen)

Conny Vandendriessche studeerde A2 toerisme. De eerste vier jaar van haar carrière was ze receptioniste op de camping Vakantiegenoegens in Nieuwpoort. In 1995 ging ze in zee met wijlen Philippe Cracco, ex-paracommando en verkoper bij onder meer Rank Xerox. Beiden begonnen ze met het uitzendbedrijf Accent Jobs nadat ze eerst een kantoor in Roeselare hadden geopend voor Adia, nu Adecco. Het startgeld haalden ze bij een drietal West-Vlaamse ondernemers. Accent groeide als kool. Het uitzendbureau onderscheidt zich van de klassieke interimbureaus omdat het zich toelegt op interimjobs die een aanloop vormen

naar een vast contract. Momenteel is de Franse groep Naxicap de meerderheidsaandeelhouder met 65 procent. Conny Vandendriessche heeft nog 35 procent van het bedrijf in handen, maar met de dagelijkse leiding van het bedrijf houdt ze zich niet meer bezig. In 2022 kocht het Amerikaanse Baine Capital 55 procent van House of HR zoals Accent werd herdoopt. Het bedrijf had op dat moment een omzet van 2,2 miljard en zevenhonderd kantoren in Europa. Baine waardeerde House of HR op 2,8 miljard euro. Het vermogen van Vandendriessche sprong naar 859 miljoen euro.

Conny Vandendriessche oversteeg als vrouwelijke manager de machowereld van haar mannelijke collega's. Ze bleef daarbij trouw aan haar eigen principes. Belangrijker dan haar fortuin is misschien wel haar initiatief om *We are Jane* op te richten, een investeringsfonds exclusief voor vrouwelijke ondernemers. 'De durfkapitaalsector is een echte mannenclub. 94 procent van de investeerders zijn mannen, vrouwelijke ondernemers trekken slechts 2 procent van het durfkapitaal aan. Dat betekent dat het 170 jaar duurt om gendergelijkheid in het investeringswereldje te bereiken,' zo zegt Conny Vandendriessche. Het vrouwelijke investeringsfonds *We are Jane* moet daar verandering in brengen. Een 'sisterhood', zo noemt Vandendriessche haar fonds. Françoise Chombar (Melexis), Mimi Lamote (ex-C&A, ex-E5 Mode, ex-Beaulieu) en Michelle Sioen (Sioen Industries) zijn *We are Jane* genegen.

De zestigjarige Conny Vandendriessche woont in Koksijde. Ze heeft één zoon en is grootmoeder. Op de vraag van een journalist in *De Tijd* welke waarden ze wil meegeven aan haar zoon, antwoordt ze: 'Nederigheid vind ik zeer belangrijk. En rechtvaardigheid, vriendelijkheid, enthousiasme... Als ik dat kan meegeven, beschouw ik mezelf een geslaagde moeder. Ik heb altijd heel veel gewerkt, en besef met de jaren dat mijn balans misschien niet helemaal in evenwicht was. Ben ik niet te egoïstisch geweest? Heb ik het wel goed gedaan voor mijn gezin? Dat vraag ik me vaak

af. En ja, misschien is dat ook typisch vrouwelijk en moeten we van dat schuldgevoel af.' Hoe kwetsbaar mag je je opstellen als bedrijfsleider? 'Als ondernemer moet je een deel van jezelf durven te tonen, anders krijg je nooit verbinding met de mensen rond je. Waarom zou je niet mogen toegeven dat je beslissing fout was? Maar je moet er wel niet over blijven janken. Beslissingen nemen is je job als ondernemer. Ook dat is mijn sterkte.'

Zelf houdt ze er ook nog ambities op na: 'Ik hoop alleen dat ik nog lang heel gezond ben en veel energie heb, want ik heb enkele dromen die ik wil verwezenlijken. Welke? Het is te vroeg om daarop te antwoorden. Nu ben ik nog volop bezig met *We are Jane*, dat nog maar net goed vertrokken is. Maar ik zou internationaal nog een en ander willen doen.'

54

JAN VAN GEET

Koning van de logistiek, kasteelheer en paardenliefhebber

Geschat vermogen:
835.985.034 euro

Woonplaats:
Tsjechië

Jan Van Geet is geboren in Dendermonde in 1971 als zoon van de bekende bedrijfsrevisor Hugo Van Geet. In 1993 ging hij van start bij luiierproducent Ontex van de familie Van Malderen in Buggenhout. Een jaar later verhuisde hij naar Tsjechië, waar Ontex een nieuwe fabriek opende. ‘Het was pionierswerk, want er was amper iets. Een goede leerschool. Toen Ontex eind 1999 centraliseerde, besloot ik het bedrijf te verlaten. Onafhankelijkheid is voor mij een must. In 2000 startte ik dan op eigen benen in het vastgoed. Het begin was moeilijk, maar het lukte. Zoals nu blijkt,’ zo vertelt Van Geet. Het beursgenoteerde vastgoedbedrijf VGP is de creatie van Van Geet.

Het bedrijf heeft zich gespecialiseerd in de bouw van semi-industrieel vastgoed in Tsjechië en andere Oost-Europese landen. Het bedrijf koopt grond, zet daar gebouwen op, zoekt huurders en ontvangt de huurinkomsten. Het succes van het bedrijf is grotendeels te danken aan de *boom* in e-commerce, een sector die een sterke opstoot kende tijdens corona. Om de vraag bij te houden zijn e-commercebedrijven continu op zoek naar geschikte plaatsen van waaruit ze hun producten kunnen verdelen. VGP, dat in Duitsland de huisbaas van Amazon is en multinationals zoals Zalando, MediaMarkt en Decathlon als klant heeft, is een geschikte partner. Het zoekt constant naar de meest geschikte locaties om logistieke terreinen te ontwikkelen en door te verkopen. In 2002 werd Bart Van Malderen een belangrijke vennoot van VGP. Van Malderen controleert nu 19 procent van de groep, Van Geet 32 procent. In 2007 werd VGP geïntroduceerd op de beurs van Brussel. ‘Veel beleggers denken dat VGP een vastgoedbevak is, maar we zijn in essentie een bouwbedrijf,’ zo vertelt Van Geet aan *Trends*.

De steun van de familie Van Malderen voor VGP is niet verwonderlijk. Beide families komen voort uit Buggenhoutse landbouwersfamilies. Vader Hugo Van Geet was ook de revisor van Ontex, opgericht door de vader van Bart Van Malderen. Jan Van Geet houdt net als zijn vader van het platteland. Hij houdt paarden op zijn vaders boerderij in Crevant in Frankrijk. Zelf woont hij in Tsjechië. Hij trouwde met een Tsjechische dierenarts en heeft twee dochters. In 2020 is Jan Van Geet gestart met de opbouw van de VGP Foundation. Jaarlijks gaat hij 2 procent van de winst van zijn beursgenoteerde industriële bouwpromotor VGP in de stichting pompen. De Foundation moet actief worden op een drietal terreinen: kinderarmoede, bedreigde biotopen en Europees cultureel erfgoed.

Van Geet ontpopte zich ook tot een bezitter van verschillende kasteeldomeinen. Hij kocht in 2017 Kasteel Gestelhof in Berlaar over van de Nederlander Petrus Zweegers. Later volgde het kasteel Kesselhof in Nijlen dat hij overkocht van modeontwerpster

Ann Demeulemeester. Beide partijen zijn geen onbekenden voor elkaar: Ann Demeulemeester werd begin dit jaar benoemd tot bestuurder van de VGP Foundation. Kasteel Gestelhof is omgeven door een dubbel slotgrachtenstelsel met twee grachtbruggen en een gerestaureerde ophaalbrug. Op het domein van 31 hectare staan behalve het kasteel nog tal van bijgebouwen waaronder een ingericht poortgebouw, een klein kasteeltje met zwembad, een bakkershuisje, een manège met paddocks, een boerderij en een grote feestzaal met gastenkamers. Het parkgebied is omgeven door weilanden en bossen. De bijgebouwen omvatten ook gastenverblijven. Alles samen zijn er twintig slaapkamers en vijftien badkamers. Van Geet is met zijn bedrijf VGP sinds 2021 ook eigenaar van het Kasteeldomein Tibur in Rumst, waar hij evenementen voor het goede doel wil organiseren.

Met de VGP Foundation investeerde Van Geet onder meer in de renovatie van de stoeterij van de Spaanse Rijschool in Wenen, wereldbekend van het Lipizzaner-paardenballet. De liefde is blijkbaar wederzijds. De Spaanse Rijschool, waar lang over mismanagement werd geklaagd, vroeg Van Geet een tweetal jaar geleden of hij het beleid van de instelling op zich wou nemen, iets waar de ondernemer voor bedankte. De stichting legde zich ook toe op de *Basses Danses*, een zeldzaam luxueus manuscript dat de muziek en de choreografie verzamelt van 58 dansen die vijfhonderd jaar geleden populair waren aan het Bourgondische hof van Margaretha van Oostenrijk in Mechelen. Het werk kende tot op dat moment een verborgen bestaan in de kluizen van de Koninklijke Bibliotheek in Brussel maar werd door de stichting bij een groot publiek bekendgemaakt. Vier jaar nadat de stichting van start is gegaan, is ze in zowat alle uithoeken van de wereld te vinden. Zo trokken medewerkers van de VGP Foundation nog door de besneeuwde bergen van Kirgizië om er sneeuwluipaarden te beschermen en de lokale bevolking te leren hoe ze hun vee kunnen beschermen zonder dat ze dat met uitsterven bedreigde dier hoeven te doden.

55

PHILIPPE VAN DE VYVERE

Even rijk als hij discreet is

Geschat vermogen:
788.076.000 euro

Woonplaats:
Vinderhoute (Oost-Vlaanderen)

Het havenbedrijf Sea-Invest van Philippe Van de Vyvere is in twintig jaar uitgegroeid tot de grootste Europese behandelaar van kolen, ertsen, meststoffen en fruit. De 70-jarige mediaschuwe Philippe Van de Vyvere is daarmee een van de belangrijkste havenbazen van België geworden. In 2011 boekte de Luxemburgse sleutelholding van de groep een opmerkelijke winst van maar liefst 383 miljoen euro. Maar daarover werd niet gecommuniceerd. In 2015 incasseerde de groep de gevolgen van de dalende olieprijs. Ze boekte bijna 40 miljoen euro verlies af op haar vloot van olietankers. In 2018 trok Van de Vyvere het kapitaal van zijn groep Sea-Invest dan weer op met 239 miljoen tot 269 miljoen euro. Ook daarover werd niet gecommuniceerd. Ultiem

ligt de controle van de groep bij de Luxemburgse holding Sea-Invest Corporation.

Van de Vyvere houdt er een zeer discrete levenswandel op na. Zo geeft hij nooit interviews. De ondernemer werd ooit gehomejacket onder bedreiging van een pistool. Dat veroorzaakte een trauma. De zeldzame keren dat hij toch voor de pers verschijnt, is bij de inhuldiging van een of andere grote haveninvestering.

Philippe Van de Vyvere mag dan mediaschuw zijn, hij is ook een netwerker die fors investeert in vastgoed. Zo is het kapitaal van de holding G & P Venture, goed voor 25 miljoen euro, voor gelijke delen in handen van de Gentse havenondernemer Van de Vyvere en voor de andere helft van het miljardairsechtpaar Gino De Raedt en Frederica Verheyden dat hun fortuin opbouwde met de labo-groep Medina. Het belangrijkste activum van G & P Venture is een participatie van 17,7 procent in Compagnie Het Zoute, de Knokse projectontwikkelaar in handen van de familie Lippens.

Beide investeerders, Van de Vyvere en De Raedt, zijn al langer goede bekenden van elkaar in Knokke. Zo zijn ze allebei lid van de vzw Zoute Automobile Club. Deze vzw verenigt een honderdtal rijke ondernemers en meteen ook liefhebbers van oldtimers. ‘Zoute Automobile Club wil de liefhebbers van exclusieve oldtimers en nieuwe auto’s in Knokke-Heist samenbrengen,’ zo leert de website. ‘Om het nationaal karakter ervan in de verf te zetten werd het Comité van de Club samengesteld uit autoliefhebbers, die bovendien een hechte band onderhouden met Knokke: Isabelle De Sadeleer, Michel Tilmant, Gino De Raedt, Erwin Van Osta en Graaf Christophe d’Ansembourg zetten hun schouders onder dit initiatief onder het voorzitterschap van Philippe Van de Vyvere.’ Hij was onder meer zeer goed bevriend met wijlen Leopold Lippens, de burgemeester van Knokke.

In 2023 bracht Van de Vyvere Sea-Invest onder bij de Stichting Petros. Daarin wordt de toekomst vastgelegd van zijn minderjarige zoon als opvolger en eigenaar van de hele groep. Met Petros kwam Van de Vyvere tot zijn eigen ongenoegen breed aan bod in de populaire media. De stichting legde immers in detail vast wat er moet gebeuren met zijn zoon: van de wagen waarmee hij moet rijden, een Volvo, tot zijn toekomstige carrièreplanning binnen het bedrijf.

Naast Sea-Invest overkoepelt Petros ook de holding Belfipar. In Belfipar zit onder meer het Franse wijnhuis Phélan Ségur in Saint Estèphe dat Van de Vyvere kocht in 2017. Van de Vyvere gaat door voor een levensgenieter die houdt van wijn, sigaren en kunst. In het Oost-Vlaamse Hansbeke kocht hij ooit de voormalige pastorie, het restaurant Onder de Toren, het restaurant het Oud Gemeentehuis, het Huis Philomena en het legendarische Café de Reisduif, bekend van het liedje van Johan Verminnen. Van de Vyvere was ook jaren vriend aan huis bij wijlen Albert Frère.

56

MARC DU BOIS

Een manager die het publieke debat niet schuwt

Geschat vermogen:
746.358.000 euro

Woonplaats:
Rosières (Waals-Brabant)

1923 is een belangrijk jaar in de geschiedenis van het watermerk Spa. In dat jaar stapte Ernest du Bois in het kapitaal van het bedrijf dat de exclusieve rechten had om het water uit de bronnen van de Ardense stad Spa te commercialiseren. De ingenieur du Bois is meteen ook een zakenman. Na de Eerste Wereldoorlog richtte hij samen met Brusselse brouwer Wielemans en de Doornikse brouwer Horlait het bedrijf Acide Carbonique Pur (ACP) op, een producent van koolzuur. Daarnaast namen ze ook participaties in Chaudfontaine, Spontin en dus ook in Spa Monopole. Nog later zou ook Bru zich bij de groep aansluiten. Koolzuur is alvast het centrale gegeven bij de creatie van Pierrot als symbool van het merk Spa. De clown springt immers op een fles barstensvol koolzuur.

Ernest du Bois overleed in 1947. Zijn zoon Guy-Jacques en zijn schoonzoon markies Francisco de Murga namen de leiding van het bedrijf over. In 1966 scheidden de wegen van beide families. Guy-Jacques du Bois nam Spa over. Het was zijn nu 61-jarige zoon Marc die aan het hoofd kwam van de watergroep nadat zijn oudste zoon Guy-Bernard in 2000 om het leven kwam in een auto-ongeval. Francisco de Murga nam ACP over.

Bij Spa werken een achthonderdtal mensen. De familie du Bois bezit ongeveer 90 procent van de aandelen van Spadel, de beursgenoteerde holding boven het waterbedrijf. Onder het beleid van Marc du Bois werd danig gesnoeid in de activa van de groep Spadel. ‘Water verkopen is niet moeilijk,’ zo zegt du Bois, ‘maar er geldt mee verdienen, dat is een andere zaak. In het verleden keken we te veel naar de hoeveelheid water die verkocht werd. Er werd te weinig gekeken naar de rendabiliteit. Vandaag is het andersom. We houden de financiële resultaten scherp in de gaten. Een verdere groei in volume moet rendabel zijn.’

Verschillende activiteiten werden stopgezet. Zo werd het merk Spontin verkocht, goed voor een productie van 12 miljoen liter water maar geen winst. Spa verkoopt ook geen water meer aan private labels. De kantoren in de Verenigde Staten en in Tokio werden gesloten. In de plaats werd gekozen voor productvernieuwing. Sinds 2000 zijn alle producten in een nieuw jasje gestoken. In 2006 werd Bru Plat gelanceerd. In de Benelux profileert Spadel zich als marktleider. In 2015 beslist Marc du Bois Spa weg te halen van de Brusselse beursvloer en het bedrijf weer exclusief in handen te brengen van hemzelf en zijn twee zonen. Maar hardnekkig verzet van een aantal minderheidsaandeelhouders trokken een streep door deze plannen. Voorlopig blijft Spadel een genoteerd bedrijf.

Marc du Bois schuwt ook het politieke debat niet. ‘Een resem factoren zet ons bedrijfsmodel onder druk,’ zo waarschuwt hij.

‘De belasting op water en frisdranken blijft maar toenemen. In België betalen producenten van niet-alcoholische dranken meer dan 800 miljoen euro bijdragen aan verschillende overheden en instellingen. Van dat bedrag is 200 miljoen accijnzen, de zogenaamde suikertaks. 350 miljoen euro komt van de verpakkingsheffing. 160 miljoen euro is de bijdrage voor het Groene Punt (FostPlus). De btw kost 100 miljoen euro. Alleen al de accijns op limonades is in enkele jaren meer dan verdrievoudigd. Voor gearomatiseerd water geldt sinds 2016 een gezondheidsbelasting. Bovendien betaal je daarvoor de suikertaks, terwijl ons gearomatiseerd water geen suiker bevat.’

‘Een vereenvoudiging van die belastinglasagne is essentieel’, zegt Marc du Bois in het magazine *Trends*. ‘Met de verpakkingsheffing wordt bijvoorbeeld de federale begroting gespijst, terwijl die geen initiatieven heeft rond bijvoorbeeld recyclage van verpakkingen. De vele belastingen maken de producten ook duurder voor de consument, wat dan weer leidt tot grensaankopen. Daardoor derft onze overheid jaarlijks 55 miljoen euro aan inkomsten.’ Ten slotte wijst de CEO van Spadel op de aanhoudende krapte op de arbeidsmarkt. ‘De vaardigheden van de werkzoekenden stemmen niet overeen met de steeds meer technische profielen die we zoeken voor onze productievestigingen in Wallonië. De Waalse overheid geeft te weinig steun aan bedrijven die investeren, innoveren, groeien en toegevoegde waarde creëren. De Waalse programma’s zijn vooral gericht op de zwakste regio’s in Wallonië en sectoren in reconversie.’

57

GUIDO DUMAREY

De man die zijn as wil laten uitstrooien op de parking van zijn bedrijf

Geschat vermogen:
705.390.000 euro

Woonplaats:
Deurle (Oost-Vlaanderen)

De van Oostende afkomstige 66-jarige Guido Dumarey staat bekend als een no-nonsense manager die niet van plan is onmiddellijk te stoppen met werken. Aangezien zijn drie kinderen niet geïnteresseerd zijn in zijn bedrijven, wil hij op zijn minst tot zijn 70ste aan het werk blijven. ‘Een grafschrift hoef ik niet,’ zo zei hij daarover. ‘Ze mogen mij cremeren. En mijn as mag je uitstrooien op de parking van mijn bedrijf. Maar ik hoop wel dat het de dag nadien regent. Zodat die parking weer snel proper is.’

Dumarey maakte jarenlang furore als opkoper van de meest uiteenlopende technologiebedrijven. Failliete of bijna failliete bedrijven voor een prikje opkopen werd zijn specialiteit. Het leverde hem soms de bijnaam op een lijkenpikker te zijn. Maar

dat soort commentaar raakt de man niet. Zijn vader overleed wanneer hij drie jaar was. Hij heeft alles alleen moeten doen. En hij deed dat met succes. Hij bouwde zijn bedrijf uit tot een hightechspecialist in de productie van versnellingsbakken voor personenwagens. Centraal staat zijn bedrijf in Straatsburg dat hij in 2016 uit de verliescijfers wist te trekken. Europa verbiedt vanaf 2035 de verkoop van auto's met een verbrandingsmotor. Grote constructeurs staan dus weigerachtig om verder te investeren in verbrandingsmotoren. Dumarey vult die leemte op.

De ondernemer wordt doorgaans omschreven als 'een flamboyante zakenman'. Soms blijkt dat een eufemisme te zijn. Begin 2011 stond hij terecht voor de Mechelse correctionele rechtbank omdat hij een vakbondsafgevaardigde had geslagen. Het incident gebeurde tijdens de sociale onrust in het bedrijf, in de zomer van 2009 toen Punch Graphix een aantal banen wou schrappen. Toen vakbondssecretaris Wim Penninckx aan de poort stond en geconfronteerd werd met de grote baas van het bedrijf, moest hij enkele vuistslagen incasseren. Dumarey gaf toe dat hij door het lint was gegaan.

Dat de man gedreven impulsief is, mag duidelijk zijn. In 2024 werd hij veroordeeld tot een celstraf van zes maanden, waarvan de helft met uitstel, en een geldboete van 160.000 euro voor bouw- en milieuovertredingen op zijn landgoed op de grens van Deinze en Sint-Martens-Latem. De ondernemer kocht in 2015 een voormalige hoeve met bijbehorende landerijen in het landelijk populaire Sint-Martens-Latem. Hij kocht het geheel over van een veeboer met 72 koeien die vanwege de stikstofproblematiek naar de Verenigde Staten verhuisde. 'Hij heeft daar nu een bedrijf met 2.700 koeien in Houston,' zei Dumarey daarover, waarmee hij aanduidt hoe onmogelijk het volgens hem is om hier nog te ondernemen. Hij renoveerde de hoeve en bouwde twee schapenstallen op een weiland. Volgens de rechtbank gebeurde dat laatste zonder vergunning in natuurgebied. In een reactie noemt

Dumarey het vonnis absurd: 'Ik ben zeer hard aangepakt,' zegt hij. 'Als ondernemer word je altijd wat gevisieerd. Dit gaat om twee schapenstallen van 15 vierkante meter.' De rechter verwees in de motivering naar zijn strafrechtelijk verleden met 27 eerdere veroordelingen, waarvan 22 voor verkeersinbreuken. De ondernemer rijdt met een Porsche 911 Turbo S, goed voor 120.000 kilometer per jaar. Zijn vorige exemplaar verkocht hij met 333.000 kilometer op de teller, de hoogste kilometerstand ooit voor een Porsche. 'En in de zetel naast mij had nog niemand gezeten,' vertelt hij daarbij. Dumarey doet bijna alles met de auto. 'Een privévliegtuig kost 15.000 euro per dag. Dat heb ik er niet voor over.'

Op het bureau van Guido Dumarey staat geen computer. 'Ik moet mezelf beschermen om niet begraven te worden onder de details,' vertelde hij ooit. Zijn gsm is een oud Nokia-model, zonder internet. 'Constant e-mails bekijken is nergens voor nodig. Het is mijn taak de grote lijnen te zien: te kijken waar we over drie of vijf jaar ons geld mee zullen verdienen.' Ondertussen bouwt hij verder aan zijn privécollectie van een tiental motorfietsen en enkele racewagens.

In 2024 greep hij naast de overname van de failliete Lierse busbouwer Van Hool. Dumarey had beloofd ruim 1.000 jobs bij Van Hool te behouden, meer dan dubbel zoveel als VDL deed. Maar het mocht niet baten. Onduidelijk is waar Dumarey wil eindigen met zijn bedrijf. Zijn kinderen hebben geen interesse om in de industriële voetsporen van hun vader te stappen. Dus vroeg of laat zal Guido Dumarey veroordeeld zijn om zijn bedrijf te verkopen aan de hoogstbiedende.

CHRISTIAN DUMOLIN

Everybody knows him, nobody loves him

Geschat vermogen:
691.211.000 euro

Woonplaats:
Kortrijk (West-Vlaanderen)

Christian Dumolin maakte fortuin in de baksteen- en dakpannen-industrie. Om dat te bereiken moest hij eerst zijn familie uitkopen uit het familiaal bedrijf van kleiwinning. Op die basis bouwde hij de dakpannen- en baksteenproducent Koramic uit, die hij later verkocht aan de Oostenrijkse gigant Wienerberger. Waarna hij zijn vermogen voor een deel herinvesteerde in de meest uiteenlopende industriële bedrijven. Hij werd daarbij gekenmerkt door zijn West-Vlaamse koppigheid. *'Everybody knows him, nobody loves him,'* zo schreef het blad *Trends* ooit.

Wanneer achter elke grote man een belangrijke vrouw staat, stond Régine Dumolin naast haar man Christian Dumolin. De ondernemersvrouw overleed in 2018 in hun thuisstad Kortrijk op zestigjarige leeftijd aan een slevende ziekte. Régine Dumolin was niet enkel

ondervoorzitter van het familiaal vehikel Koramic Holding, ze was onder meer ook voorzitter van de Steunraad West-Vlaanderen voor de Koning Boudewijnstichting, bestuurder van het Streekfonds West-Vlaanderen, patroon van het Museum Dhondt-Dhaenens in Deurle en erebestuurder van Special Olympics Belgium.

Na zijn studies economie startte Kortrijkzaan Christian Dumolin als bediende in een tankstation. Zijn eerste stappen als ondernemer deed hij als aan- en verkoper van tweedehandsauto's. In 1980 – hij was dan 35 – nam hij de controle over de familiale dakpannenproducent Koramic. Later startte hij de baksteenbakkerij Terca. In 1996 verkocht hij Koramic-Terca aan de Oostenrijkse groep Wienerberger. Maar het was niet al goud wat blinkt. Eind jaren 90 verloor Dumolin 40 miljoen euro aan investeringen in technologiebedrijven, waaronder Lernout & Hauspie. En in 2013 eiste Koramic een schadevergoeding van 35 miljoen euro van de bank KBC. Christian Dumolin investeerde voor 35 miljoen euro in herverpakte kredieten van KBC. Door de financiële crisis stortte de waarde van de effecten volledig in. Dumolin vond dat KBC hem niet genoeg had ingelicht en had laten uitschijnen dat het even veilig was als traditionele obligaties.

De aankoop van het callcenterbedrijf IPG in 2010 was het startschot voor de uitbouw van een nieuwe divisie, met als snel tien overnames. Het bedrijvenimperium Koramic Investment Group was dan opgebouwd rond drie divisies: vastgoed, het investeringsfonds Trustcapital Partners en Koramic Industries, waartoe een resem kunststof- en metaalverwerkers, chemiebedrijven, callcenters en grafische communicatiebedrijven behoorden. Maar de callcentra presteerden niet zoals Dumolin dat had voorzien. Wanneer Proximus zich terugtrok als klant bij de groep dreigde zelfs even het faillissement. In 2020 wist Dumolin zich in te werken als partner bij de tracing-activiteiten van de coronacrisis.

Ten slotte profileert Dumolin zich ook als een grootbezitter van kunst, al weet hij naar eigen zeggen niet hoeveel zijn collectie waard is. 'Het is prettig om te zien dat een stuk dat je voor 10.000 euro hebt gekocht bijvoorbeeld het drievoudige waard blijkt te zijn,' zei hij daarover. 'Dat suggereert dat je een goede esthetische keuze gemaakt hebt, in zoverre de waardecreatie van kunst gelinkt is aan de kwaliteit ervan. Maar de reële waarde van mijn kunst ken ik niet, want ik heb nog nooit iets verkocht.'

De nu 78-jarige Dumolin heeft twee kinderen. Zijn zoon Bruno is veertig en actief in de voedingsindustrie met de bedrijven Abramo en Vanafish. Zijn echtgenote, de schoondochter van Christian, werkt in het management van Koramic. Dochter Nina-Marie is 29 en beheert onder meer de kunstcollectie van Koramic. Dumolin zelf houdt er nog een opmerkelijke hobby op na: hij racet met oude wagens en bezit zelf een oude Ferrari en een Ford Mustang.

59

HAROLD MÜLLER

Pecunia non olet (geld stinkt niet)

Geschat vermogen:
634.000.000 euro

Woonplaats:
Duitsland

Dit is het verhaal van het mobiel toilet, voor het eerst uitgevonden door de in Duitsland gekazerneerde Amerikaanse soldaat Fred Edwards. De man wilde als soldaat tijdens manoeuvres niet langer samen met zijn collega-militairen op dezelfde zitbalk in de latrine te zitten. Hij hekelde het gebrek aan privacy en vond het verschrikkelijk om de geuren en geluiden van de anderen te moeten ondergaan. In zijn garage bouwde hij zijn eerste mobiel toilet: een urinoir en een open gat in de grond dat door planken aan het zicht van de buitenwereld werden onttrokken. Zijn mobiel toilet werd een groot succes. Edwards stapte uit het leger en werd ondernemer. Hij legde zich volledig toe op de productie van mobiele wc's. Als merknaam koos hij het woord Dixi, omdat het hem aan zijn Amerikaanse roots herinnerde en het een aangename associatie was bij de grote boodschap.

Tien jaar lang behield Edwards het monopolie op de mobiele toiletten tot Harald Müller uit Wiesbaden op de proppen kwam. Müller imiteerde de Dixi maar zorgde ervoor geen plagiaat te plegen. Daarom maakte hij er een zeszijdig designobject van dat hij de Toi Toi noemde. Bijna vijftien jaar lang vochten beide concurrenten om de markt, tot de firma Adco van Müller beide toiletimperiums fuseerde tot de Dixi-Toi Toi. De Duitse mobiele toiletmagnaat verhuurde enkele jaren later 170.000 wc-huisjes met *full service* in 31 landen. Meestal staan ze opgesteld aan bouwerven of op publieksevenementen. De toiletten worden verhuurd met onderhoudscontract. Medewerkers komen op geregelde tijdstippen de Dixi-Toi Toi met een beerkar leegzuigen en met de hogedrukreiniger schoonspuiten en hygiënisch ontsmetten.

Harald Müller koos België als zijn uitvalsbasis. De ultieme marketingstunt voor zijn bedrijf vond in 2005 plaats toen paus Benedictus op de gebedsweide in Keulen gebruikmaakte van een Dixi-Toi Toi. ‘Een imagocampagne die niet te kloppen is,’ zo vertelde Johannes Borgmann, een van de vijf directeurs van moederbedrijf Adco, daarover. ‘De Heilige Vader uit Rome kreeg weliswaar een Vip-Dixi met geïntegreerde marmerwanden en omkleedruimte ter beschikking. Duizend van die Vip-Dixi’s hebben we het jaar nadien ook op het WK Voetbal in Duitsland mogen plaatsen.’

In 2019 verkocht de familie Müller haar bedrijf aan een groep durfkapitalisten voor 634 miljoen euro. De verkoop volgt enkele jaren na het overlijden van de stichter van het bedrijf Harald Müller. Die was jarenlang met zijn echtgenote gedomiciëerd in Eupen. Zijn Belgische holding was en is geadresseerd op het adres van het Limburgse bouwbedrijf Eagle Construct in Opglabbeek. Het bouwbedrijf zelf legde in 2015 de boeken neer, maar de gebouwen zijn nog in handen van de familie Müller. De kinderen van Harald Müller verhuisden ondertussen naar Schlangenbad, een klein exclusief dorpje dicht bij Wiesbaden, waar ook de roots van de familie liggen.

60

GUIDO VANDER-MARLIERE

‘Een sigaar is luxe, zoals een goed glas wijn’

Geschat vermogen:
632.855.000 euro

Woonplaats:
Tiegem (West-Vlaanderen)

De nu 81-jarige Guido Vandermarliere is groot geworden tussen de tabaksbladeren. In 1965 stapte hij in het sigarenbedrijf van zijn vader. Als bedrijfsleider lanceerde hij het sigarenmerk J. Cortès. In 1984 kocht hij de roltabakfabriek over van de familie Gryson. Het bedrijf stond op dat moment voor een verkoopvolume van negentigduizend kilogram. Tussen 1984 en 2008 werd dat verkoopvolume 34 keer groter. Daarmee was de groep uit Wervik uitgegroeid tot de tiende speler op de markt, na mastodonten als Imperial Tobacco en British American Tobacco. Door die groei controleerde Vandermarliere met Gryson 5 procent van de Europese markt. In Frankrijk haalde hij met zijn merk Fleur du Pays zelfs een marktaandeel van 20 procent. Dat ontging ook de concurrenten van het bedrijf niet. In 2012 werd duidelijk dat Vandermarliere Gryson had verkocht aan Japan Tobacco Company voor het niet onaardige

bedrag van 475 miljoen euro. Volgens Vandermarliere zouden de nieuwe Japanse eigenaars het bedrijf zeker verder uitbreiden. De Japanners zelf stelden dat ze met Gryson een toegang tot de Europese tabaksmarkt hadden gekocht. Maar ondanks het initieel optimisme zou de roltabakfabriek Gryson in de zomer van 2018 definitief de deuren sluiten. Doordat de Europese regels verstrengd waren, zou de fabriek niet meer rendabel zijn, zo klonk het.

De sigarenfabriek in Zwevegem-Moen, waar de merken J. Cortès, Neos en Amigos worden gemaakt, had Vandermarliere niet mee verkocht aan de Japanners. Die bleef in de familie. Want sigaren zijn heilig bij de Vandermarlieres. De 42-jarige zoon Frederik bouwde het familiale sigarenimperium verder uit. Hij investeerde onder meer in een Amerikaanse onlinewinkel voor topsigaren en teelde tabaksplanten in Nicaragua. ‘Natuurlijk is roken niet zo gezond, maar bij een sigaar inhaleer je de rook niet,’ vertelde hij in verschillende interviews. ‘Mijn vader rookt al vijftig jaar sigaren en heeft de longen van een niet-roker. Een sigaar is luxe, zoals een goed glas wijn of een speciaal bier. Je consumeert het met mate. Tegenwoordig mag niets meer. Dat stoort me soms. Als we een lastige vergadering hebben, is er niets dat beter helpt dan samen een sigaar roken om de spanning te breken. Bij ons kan dat nog, omdat onze vergaderzalen ook dienst doen als testruimte.’

Ook de twee dochters van Vandermarliere zijn actief in het bedrijf. Katrien Vandermarliere is CFO van het bedrijf Debal Coatings en meteen ook financieel directeur van de familiale holding GT & Co. Sofie Vandermarliere beheert dan weer de vastgoedportefeuille van die familiale holding GT & Co, met projecten in onder meer Roemenië en Tsjechië en aan de Belgische kust.

Toch is het niet al goud dat blinkt. In 2015 verraste Guido Vandermarliere vriend en vijand door koekjesfabrikant Jules Destrooper in Veurne over te nemen. Dat leek een mooie diversificatie te worden maar toch, het draaide anders uit. In 2021 boekte de fami-

lie 22 miljoen waardeverlies op hun investering. Het jaar daarop nog eens 8 miljoen. Destrooper draaide jaren verlies. Wanneer de *turn around* van de koekjesproducent langzaam vorm kreeg na corona, kwam de oorlog in Oekraïne ertussen.

En er is nog slecht nieuws voor de familie. In 2022 kwam ze in het nieuws met 340 miljoen euro aan luxevastgoedinvesteringen in Tenerife die worden ontwikkeld samen met de Kortrijkse vastgoedfamilie Vanbiervliet. Dat nieuwe vakantieresort luisterde naar de naam Cuna del Alma wat zoveel wil zeggen als ‘de wieg van de ziel’. Op de heuvelflanken van het eiland, nabij het stadje Adege, uitkijkend op de zee, moesten 420 wooneenheden worden gebouwd, goed voor een globale investering van 340 miljoen euro. Dat moest het eerste groots toeristische project worden op het Spaanse eiland Tenerife na de coronacrisis. Maar de vastgoedambitie van beide families lijkt steeds minder haalbaar te zijn. Cuna del Alma lokt bij de lokale bevolking een nooit eerder gezien protest uit. Die lokale boodschap is duidelijk: het is genoeg geweest. Tenerife is volgestort met beton, de natuur wordt verdrukt en vooral, de lokale bevolking wordt er geen euro rijker van, zo klinkt het. Voor beide West-Vlaamse families is Tenerife geen onbekend terrein. Acht jaar eerder bouwden ze er, samen met de familie Deceuninck, 340 luxeappartementen, 240 in de Corales Resort en 80 in de Baobab Suites. Maar de werken voor het nieuwe project werden al verschillende keren stilgelegd. Het maatschappelijk draagvlak voor het project lijkt sneller weg te smelten dan sneeuw voor de zon. Ook de steun van de lokale politici lijkt stilaan af te brokkelen. Verschillende overheidsinstanties hebben ondertussen voorbehoud gemaakt bij de eerdere toekenning van vergunningen. Centraal staat de toeristische druk op de Canarische eilanden. De twee miljoen inwoners van die zeven eilanden ontvingen in 2023 samen meer dan 14 miljoen toeristen. Dat zijn er 13 procent meer dan het jaar ervoor. Her en der verschijnen slogans tegen het toerisme, een sector waarvan nochtans een derde van de bevolking afhankelijk is.

61

CHARLES ADRIAENSSEN & DIANE DE SPOELBERGH

‘Wie veel geld verdient, heeft
een identiteitscrisis’

Geschat vermogen:
631.700.000

Woonplaats:
Humbeek (Vlaams-Brabant)

In een vorig leven was Charles Adriaenssen Belgisch diplomaat in Rusland en Pakistan. Na de millenniumwending werd hij bestuurder bij onder meer petrochemische groep Eurochem in Rusland. Die was in handen van de Russische oligarch Andrey Melnichenko en heeft ook een belangrijke fabriek in Antwerpen. Charles Adriaenssen was ook jarenlang de voorzitter van de raad van bestuur van MHP. Het grootste landbouwconglomeraat van

Oekraïne doet onder meer aan grootschalige kippenproductie en beheert vierhonderdduizend hectare landbouwgrond.

Maar de echte lancering in de vaart der volkeren kwam door zijn huwelijk met barones Diane de Spoelberch, aandeelhoudster van de biergigant AB InBev. ‘Ik ben helemaal niet van rijke afkomst,’ zo zei Adriaenssen in 2010 aan de krant *De Tijd*. ‘Ik heb mijn eigen weg gezocht in het leven. Ik denk dat de familie de Spoelberch haar dochter in het begin liever met een of andere Duitse prins zag trouwen dan met mij.’ Verder wil hij niet uitweiden over zijn schoonfamilie. Behalve dat hij de geslotenheid niet altijd begrijpt. ‘Ik laat me dat wel eens ontvallen op bijeenkomsten. Maar goed, iedereen leeft zoals hij wil. Mijn vrouw is een gepassioneerde botaniste, een van de velen in de familie. Enkele keren per jaar zetten wij onze tuin open voor het publiek. Dat is gewoon leuk, voor ons en voor de bezoekers. Wij sluiten ons niet op.’

Charles Adriaenssen is ook op andere vlakken atypisch. Zo komt hij openlijk uit voor zijn rol als mecenas. Zo steunt hij onder meer Vox Luminis, een Waals koor dat vocale liederen brengt uit de zeventiende en achttiende eeuw onder leiding van Lionel Meunier. Hij investeerde daarnaast nogal wat geld in het platenlabel Outhere. ‘Het is maar hoe je het bekijkt,’ zegt hij, ‘het bedrijf moet voor mij niet meer opbrengen dan 2 à 3 procent, zoveel als een staatslening, zo je wil. Geen enkele bank zou dit bedrijf financieren omdat het rendement te laag ligt. Maar voor mij is dat niet belangrijk, zolang Outhere zelfbedruipend is, is het goed. Ik spiegel mij aan Bernard Coutaz, de in maart 2010 overleden stichter van Harmonia Mundi. Tot op de laatste dag van zijn leven – hij werd 87 – is hij blijven werken. Veel winst maakte hij nooit, maar hij heeft zeer veel prachtige muziek uitgegeven.’

Outhere is een bedrijf waarvan het avontuur van start ging in het begin van de eeuwwisseling en dat in de loop der jaren talloze kleine klassieke muziklabels over de hele wereld heeft opge-

kocht, evenals jazz- en hedendaagse muzieklabels. Zozeer zelfs dat Outhere vandaag de dag, ook al is het niet zo bekend bij het grote publiek, een van de grootste, zo niet de grootste, onafhankelijke producent van klassieke muziek ter wereld is. Hoe heeft wat begon als een klein Belgisch bedrijf dit voor elkaar gekregen? ‘Omdat er gekke mensen zijn in België,’ zo zegt Adriaenssen op de RTBF. ‘En omdat ik het geluk had niet volledig afhankelijk te zijn van dit bedrijf om te overleven. Dus kon ik een beetje investeren. En waarom België? Dat is geen toeval. Als ik kijk naar mijn Franse labels. Voor hen is succes Frans succes. Het is Parijs. Wel, in België lachen we daar een beetje om.’ Dit betekent dat het Belgische bedrijf Outhere de afgelopen twintig jaar, sinds de platenindustrie in crisis verkeert, kleine maar prestigieuze Franse, Italiaanse en Amerikaanse labels heeft opgekocht. Het bedrijf heeft ze professioneler gemaakt. Het heeft schaalvoordelen behaald. En vandaag biedt het met zijn groep een alternatief voor de reuzen van de sector zoals Sony, Warner en Universal.

Adriaenssen heeft ook een filosofische visie op rijkdom: ‘Wie veel geld verdient, heeft een identiteitscrisis. Rijke mensen worstelen met de vraag: hoe wil ik bekend zijn? Als een manager of als iemand die heeft bijgedragen tot het algemeen welzijn? Kunst is een fantastisch instrument om die mensen op te vangen. Als je, zeg maar in Engeland, een groot orkest sponsort, word je bekend. Je naam verschijnt in de programmaboekjes, en met wat geluk word je een *sir* of een *lady*. Ik ken een Russische miljardair – hij is zeker 12 miljard waard – die heeft besloten dat hij van Claude Monet houdt. Hij gaat er nu een paar kopen, uit overtuiging. Ik ken ook een Fransman die heeft besloten een kunstcollectie uit te bouwen. Hij kent niets van kunst. Twee galerijhouders doen voor hem het werk. Waarom doet hij dat? Omdat hij iets wil nalaten waar zijn naam en reputatie aan verbonden is. Voor veel mensen is dat heel belangrijk.’

FAMILIE HASPEFLAGH

Een familiale reus die werkt
aan een delicate overgang

Geschat vermogen:
624.240.000 euro

Woonplaats:
Ardoeie-Koolskamp
(West-Vlaanderen)

West-Vlaanderen telt in zijn rangen een aantal wereldwijd actieve diepvriesgroentebedrijven. De grootste onder hen is het familiebedrijf Ardo, eenvoudigweg de afkorting van Ardoeie, in handen van de familie Haspeslagh. Met vierduizend werknemers, zeventien fabrieken en 1,3 miljard euro omzet is de groep veruit de grootste producent en verkoper van diepgevroren groenten en fruit. En begin 2024 kwam de familie in het nieuws met een opmerkelijke gebeurtenis. De Haspeslaghs verkochten 20 procent van de aandelen van hun bedrijf aan The Nest, het investeringsvehikel van Els Thermote. Zij en haar zus maakten fortuin met de Waregemse specialist in onderdelen voor heftrucks TVH. Meteen werd ze ook bestuurder bij de holding van Ardo. Het is een histo-

rische en grote stap, want voor het eerst is Ardo niet meer voor 100 procent in handen van de oprichtersfamilie.

Dat het in maart 2024 tot een aandelenherschikking kwam, was geen verrassing voor de zeven neven die samen het bedrijf controleerden. Ze beslisten in 2014 om minstens tien jaar samen door te gaan en dan hun kinderen te vragen hoe het verder moest. 2014 was het jaar waarin ze Ardo Group creëerden door hun twee familiebedrijven te fuseren: Dujardin en het toenmalige Ardo. Dat eerste werd in de jaren 60 opgericht door Richard Haspeslagh en was in handen van zijn zoons Philippe, Paul en Marc. Ardo werd in de jaren 70 gesticht door Richards broer Edward en was eigendom van Bernard, Ignace, Jan en Xavier. De krachtenbundeling gebeurde om sterker te staan in de concurrentiestrijd. Als gevolg ervan steeg de omzet de voorbije tien jaar met zo'n 60 procent.

De intrede van Els Thermote luidde een generatiewissel in bij Ardo. In 2024 geeft de laatste van de neven zijn operationele rol op: Bernard Haspeslagh. 'In september ben ik 65 jaar en is het goed geweest, na 43 seizoenen,' vertelde hij daarover aan *De Tijd*. De voorbije jaren legden Jan, Ignace en Paul Haspeslagh hun managersfuncties neer. Tegelijk maakten al zes van de 21 kinderen van de neven hun opwachting in het bedrijf. De kinderen waren ook nauw betrokken bij de aandelenherschikking, zegt Philippe Haspeslagh. Die werd mogelijk omdat de tak rond Ignace Haspeslagh zijn belang in Ardo besliste terug te brengen en Xavier zijn aandeel in de groep volledig wou verkopen. Die laatste richtte samen met zijn zoon, dochter en schoonzoon Stockhabo op, een bedrijf voor de opslag van gekoelde voeding. De vijf andere neven kochten een deel van de op die manier vrijgekomen aandelen.

De generatiewissel legt de weg open naar de intrede van de vertegenwoordigers van de derde generatie. En dat is een delicate uitdaging. Een update van het familiecharter moet dat mee in goede banen helpen leiden. Dat charter regelt hoe de familie het

bedrijf bestuurt en moet als leidraad dienen om een eventueel familiaal conflict te ontmijnen. Centraal daarin staat de volgende boodschap: wie in het bedrijf actief wil worden, moet eerst elders managementervaring opdoen. Daarbij moet ook worden gesolliciteerd voor een bestaande job. Er worden geen nieuwe functies gecreëerd louter en alleen om familieleden een job te geven.

Emilie, Quinten en Margot Haspeslagh zijn sinds enkele jaren manager bij Ardo. Liesbeth en Michel zetelen dan weer in de raad van bestuur van de operationele vennootschap. Zij zijn samen met de neven Jan en Bernard de familiale vertegenwoordigers in het bestuur, waarin ook de onafhankelijke bestuurders Stefaan Decraene (Rabobank), Jan Vander Stichele (Lotus Bakeries), Jules Noten (ex-Vandemoortele), Anouk Schoors (The Nest) en Conny Vandendriessche (Accent Jobs) zitting hebben.

Dat Els Thermote net als de Haspeslaghs West-Vlaamse is, helpt ook. De families kennen elkaar al lang. 'Mijn vader kocht zijn eerste vorkheftruck bij Paul Thermote, de vader van Els,' zegt Philippe Haspeslagh. 'Het is net alsof we er een nieuwe familietak hebben bijgekregen. Zij en wij hebben hetzelfde ondernemersinstinct. Ze wou ook graag investeren in duurzame landbouw. Een andere troef is dat ze voor TVH meer dan vijftien jaar manager is geweest in de Verenigde Staten, een van onze groeimarkten. Als het niet The Nest was geworden, dan had onze familie de aandelen allicht alsnog zelf gekocht.'

63

FAMILIES WALLAYS-RAES

‘Uiteindelijk is de familie er voor
het bedrijf, niet omgekeerd’

Geschat vermogen:
620.050.000 euro

Woonplaats:
Harelbeke (West-Vlaanderen)

Het aardappelverwerkend bedrijf Agristo uit Wielsbeke is om verschillende redenen gemaakt door het lot. De West-Vlaamse familiale KMO werd in 1983 opgestart door Antoon Wallays en Luc Raes en werd al snel een industriële producent van frieten, kroketten, aardappelkoekjes, aardappelnootjes, puree en alle andere mogelijke aardappelverwerkingen. Agristo is sterk in private labels, goed voor ongeveer driekwart van de totale omzet. Het assortiment van Agristo is verkrijgbaar in 120 landen. Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk zijn de belangrijkste exportmarkten.

Maar waar komt die opmerkelijke naam Agristo vandaan? Een teaser daarvan hangt aan de muur in het hoofdkwartier van Agristo in de vorm van een wielertuitje van drievoudig Tourwinnaar Greg LeMond. De Amerikaanse superster had een niet onbelangrijke impact op de bedrijfsnaam van de West-Vlaamse aardappelspecialist die in de beginjaren onder de naam Agrigel bekend was. In 1989 kende de Ronde van Frankrijk wellicht een van de spannendste ontknopingen uit haar geschiedenis. In de slottijdrit boog Greg LeMond een achterstand op rivaal Laurent Fignon om in een voorsprong van acht seconden. De Amerikaan, die voor een Belgische ploeg reed, maakte op die manier volop publiciteit voor zijn sponsors ADR, Bottecchia en Agrigel. In Harelbeke liepen de felicitaties binnen bij het gelijknamige bedrijf. Maar dat bedrijf had wel niets met de koers te maken. Al snel bleek dat de West-Vlamingen in Frankrijk een naamgenoot hadden die de wielerploeg van LeMond had gesponsord. Het bleek om een dochterbedrijf van de multinational Unilever te gaan. Die laatste interpeleerde het bedrijf in Harelbeke meteen met de opdracht een andere naam te zoeken. De families gingen op zoek maar een belangrijke uitdaging was een naam te vinden die begon met de letter A zodat ze voor concurrent Aviko in het telefoonboek zouden staan. Het bedrijf had op dat moment een dochtervennootschap, Agri Stockage, die instond voor de logistiek. Daaruit is de bedrijfsnaam Agristo ontstaan.

In 2017 ging Agristo van start met de bouw van een nieuwe frietfabriek in Wielsbeke, goed voor een investering van 200 miljoen euro. Er werkten dan bijna negenhonderd mensen voor het bedrijf wereldwijd. Maar in 2019 overleed Luc Raes in Namen. Hij nam er met vrienden deel aan een koetsenrit georganiseerd door een plaatselijke manege. Tijdens een ongeval met drie koetsen kwam hij onder een van de karren terecht en overleed ter plaatse. Luc Raes werd 67 jaar. De families Raes en Wallays hadden de leiding van het bedrijf in 2018 al overgedragen aan hun kinderen Hannelore Raes en Filip Wallays, beiden dertigers.

Agristo is nu aanwezig in 120 landen, meer dan 30 procent van de omzet realiseert het bedrijf in Groot-Brittannië. In voorgebakken en diepgevroren aardappelproducten zijn Europa en Noord-Amerika verzadigde markten. De nieuwe groei zit in Zuid-Amerika, het Midden-Oosten en Azië. Agristo anticipeerde daarop door een vestiging te openen in India. Volgens de Voedsel- en Landbouworganisatie FAO is dat na China het tweede grootste aardappeltelende land van de wereld. Toch is het voor aardappelproducten van groot belang dat de teelt zich zo dicht mogelijk bij de productievestiging bevindt. Agristo zocht daarom expansie in het Noord-Franse Escaudoeuvres. De komende jaren wil Agristo in die aardappelstreek een nieuwe fabriek bouwen. De opstart is voorzien voor halfweg 2027.

Uitkijkend naar de toekomst wordt gemikt op de derde familiale generatie, die bestaat uit veertien kleinkinderen. Hannelore Raes zei daarover: 'Het is niet realistisch en ook niet wenselijk dat iedereen in het bedrijf komt. We hebben daarover al afspraken gemaakt. Studies tonen aan dat slechts 30 procent van de familiebedrijven een succesvolle overdracht naar de tweede generatie realiseert. Bij de overdracht naar de derde generatie overleeft zelfs minder dan 10 procent. Wij willen het beter doen. Uiteindelijk is de familie er voor het bedrijf, niet omgekeerd.'

64

ANDRÉ KNAEPEN

Limburger die wereldburger
werd met zijn IT-bedrijf

Geschat vermogen:
605.556.000 euro

Woonplaats:
Heusden-Zolder (Limburg)

De nu 73-jarige ondernemer uit Tongeren André Knaepen bouwde zijn IT-bedrijf Cegeka uit tot het grootste bedrijf van Limburg. Maar dat had ook anders kunnen lopen. Zijn vader was beroepsmilitair in Luik, moeder was huisvrouw. Na zijn humaniora begon Knaepen aan een opleiding piloot-officier. 'Het vliegen met dubbeldekkers als de SV4 en de Fouga was fantastisch, alleen de mentaliteit in het leger paste niet zo goed bij mij. Ik ben dan in Eindhoven gaan studeren en ben bij Philips gestart. Philips begon toen zijn eigen computers te bouwen en ik heb daar mee de software voor ontwikkeld. Later werd ik gevraagd om de mensen van Philips in België op te leiden voor die systemen, en zo ben ik overgestapt naar Philips Hasselt. Eigenlijk onwaarschijnlijk hoe ver die toen vooruit waren, maar zich achteraf de kaas van het brood hebben laten eten door de Japanners,' zo vertelde hij daarover.

Het bedrijf Cegeka werd in 1988 opgericht, binnen het reconversieplan na de sluiting van de steenkoolmijnen in de provincie Limburg. De IT-divisie van de Kempense Steenkolenmijnen vormde de kern van het bedrijf, waar de Amerikaanse automatiseerder CSC en Vlaamse durfkapitalist Gimv mee instapten als mede-investeerders. De naam Cegeka is een fonetische weergave van de drie letters C, G en K, die staan voor de eerste letters van de eerste eigenaren. ‘En dus niet voor Computer Groep Knaepen, wat sommigen er wilden van maken,’ zo zegt Knaepen zelf. In 1992 realiseert hij een management *buy out* en start met dertig medewerkers zijn eigen traject. De kleine ICT-dienstverlener van toen is nu een Europese reus met meer dan vijfduizend personeelsleden. ‘Maar die eerste dertig mensen komen nog ieder jaar naar het personeelsfeest,’ zegt Knaepen in *Het Belang van Limburg*. ‘Onwaarschijnlijk wat dat eerste ploegje gepresteerd heeft. Die mensen waren gewend aan een *9-to-5-job* bij KS, maar moesten plots een week in Parijs gaan werken of twee weken naar een scheepswerf in Polen. Het was die eerste jaren niet allemaal rozengeur en maneschijn, maar ik heb altijd geprobeerd om de weg aan te geven die we op moesten, en dat is gelukt. Toch waren er momenten dat we rond de tafel zaten om te beslissen welke leveranciers we die maand wél konden betalen. Mensen ontslaan kwam in ieder geval nooit in me op.’

De berekening van uw kindergeld, uw patiëntendossier, de Smart-school van uw kinderen, uw ticketloze parkeerbeurt bij Q-parkgarages, de weegbrug in uw containerpark: ze draaien allemaal op platformen van Cegeka.

Knaepen is altijd een Limburger gebleven. Om de krapte op de arbeidsmarkt op te vangen heb je naambekendheid nodig. Dus investeerde Knaepen in de voetbalploeg KRC Genk en gaf het stadion de naam Cegeka mee. Na Vlaanderen en Wallonië is Nederland de belangrijkste markt voor het bedrijf. Qua personeel is Roemenië het grootste. Niet vanwege de lage kost, maar omdat de opleiding en talenkennis van de mensen er kwalitatief is. Die

band met Roemenië zorgde ook voor een belangrijke doorbraak. De Brugse Cegeka-dochter Citymesh richtte samen met het Roemeense RCS&RDS het nieuwe bedrijf InSky op. De Roemeense partner is beter bekend onder zijn commerciële naam ‘Digi’. Het gecombineerde InSky moet onder de merknaam Digi Belgium het 5G-netwerk uitbouwen met de frequenties die het bedrijf in 2022 binnenhaalde bij een veiling van het BIPT, het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie. De bestaande telecomproviders Proximus, Telenet en Orange krijgen er daardoor meteen met André Knaepen een nieuwe concurrent bij.

In mei 2018 verliet algemeen directeur Stijn Bijmens de Limburgse Investeringsmaatschappij LRM. Vanaf 2019 ging hij aan de slag als CEO van Cegeka. In onze eerste editie van *De Rijkste Belgen*, anno 2000, stond Stijn Bijmens op de tachtigste plaats met een vermogen van 3,6 miljard Belgische frank of om en bij 90 miljoen euro. Bijmens was op dat moment de *whizz kid* van heel innovatief ondernemend Vlaanderen. Zijn bedrijf Ubizen scheerde hoge toppen als een der eerste netwerkbeveiligers in internetland. Maar de twee daaropvolgende jaren barstte de internetbubbel en verloor Ubizen 80 procent van zijn waarde. Het bedrijf kwam in Amerikaanse handen terecht en Bijmens trok zich terug in zijn Limburgse thuisbasis. Later ontpopte hij zich tot een succesvol manager van de publieke Limburgse overheidsfinancier LRM. Met Cegeka keert de dan 49-jarige manager terug naar zijn eerste liefde: ICT. Zijn eerste belangrijke interventie was de overname KPN Consulting, de ICT-dochter van de Nederlandse telecomreus KPN.

Regelmatig krijgt Knaepen aanbiedingen om zijn bedrijf, waarvan hij nog 70 procent controleert, te verkopen. ‘Dat gaat dan via bankiers, maar ik houd dat altijd af,’ zo zegt hij daarover. ‘Cegeka is niet te koop. Als ik dat had gewild, had ik mij wel ergens een klein eilandje kunnen kopen om op gaan te rentenieren. Maar dat zou niet aan mij en mijn echtgenote Sonja besteed zijn. Er is nog heel veel te doen

in Europa, maar niets sluit uit dat we morgen ook in andere oorden activiteiten opstarten. In de eerste plaats denken we dan aan Azië.’

André Knaepen denkt ook aan de toekomst. ‘Zowel mijn vrouw als de drie kinderen zitten in de raad van bestuur, precies om die binding met Limburg en de familie te creëren. Van mijn kinderen is Tom vicepresident applications, Wendy zit in de sales en relaties en Sam zit in de commerciële kant rond artificiële intelligentie. Alles is dan ook geregeld voor als ik er niet meer ben.’

65

PHILIPPE DE MOERLOOSE

In de schaduw van Joseph Kabila

Geschat vermogen:
557.412.000 euro

Woonplaats:
Grez-Doiceau (Waals-Brabant)

2021 had het jaar kunnen zijn waarin de groep SDA van Philippe de Moerloose werd herinnerd omdat hij de kaap van 1 miljard euro omzet haalde. Maar het werd het jaar dat zal worden herinnerd omdat er een brede campagne losbrak naar mogelijke corruptie bij de opbouw van het vermogen van de Moerloose in het Congo van Joseph Kabila. Dat resulteerde in een gerechtelijk onderzoek met huiszoekingen en uitlopers tot in Zwitserland. Op het moment dat het onderzoek naar de Moerloose losbrak, had de ondernemer zijn activiteiten in Congo al stopgezet. In Congo maakte de man fortuin met de distributie van zwaar transportmateriaal onder de noemer DEM. Hij verlegde daarna zijn focus naar de distributie van Volvo-vrachtwagens in Europa.

Philippe de Moerlose is geboren in Congo en bouwde er in 25 jaar een bedrijvengroep uit met zijn toenmalige holding SDA, die verankerd is in de distributie van bouw- en landbouwmachines, industriële uitrusting en vrachtwagens. De Moerlose diversifiëerde met zijn Mauritaans bedrijf African Equities ook in Congolese hotels en de bouwsector. Belangrijkste activa van de holding waren de Congolese hotels Grand Kavaria in Lubumbashi en vooral het Pullman Kinshasa Grand Hotel. In 2019 werden de Mauritaanse vennootschappen onder de Luxemburgse holding SDAI vereffend waarna de holding zelf fuseerde met het moederbedrijf. De activiteiten in Rwanda en Burundi werden stopgezet.

In Congo werkte de Moerlose in eerste instantie met Joseph Kabila die van 2001 tot 2019 aan de macht was in de vroegere Belgische kolonie. Eind 2020 werd bekend dat een internationaal journalistiek consortium de activiteiten van de Moerlose had geanalyseerd voor de jaren 2018 en 2019, de laatste jaren dus van Kabila. Daarbij kwamen verdachte geldbewegingen naar boven. In juni 2022 volgde een huiszoeking bij de Moerlose waarmee duidelijk werd dat er een gerechtelijk onderzoek was geopend naar mogelijke corruptie. Een maand later werd bekend dat de Zwitserse ngo Public Eye, het Platform voor de bescherming van klokkenluiders in Afrika (PPLAAF) en het pan-Afrikaanse anticorruptienetwerk UNIS een strafrechtelijke klacht hadden ingediend bij het Zwitserse gerecht. De indieners wilden dat de Zwitserse speurders onderzochten of er sprake was van mogelijke witwasactiviteiten en een gebrek aan waakzaamheid met betrekking tot financiële transacties van de Moerlose via de Zwitserse UBS Bank. Volgens de organisaties zou Philippe de Moerlose in september 2012 via een UBS-rekening in Zürich op naam van een offshorebedrijf 7 miljoen dollar hebben ontvangen van een landbouwbedrijf dat door de Kabila-clan werd gecontroleerd. Het ging om 'steekpenningen van Chinese bedrijven aan Congolese leiders in het kader van een mijnbouwcontract', aldus de organisaties, die hebben geprobeerd om de weg die deze fondsen hebben afgelegd,

te traceren. Nog volgens het consortium bracht de verkoop in 2013 van een gebouw in de hoofdstad Kinshasa, 'aangekocht door een schermvennootschap van de familie Kabila', 12 miljoen dollar op die werd overgemaakt naar een UBS-rekening in Genève van Philippe de Moerlose.

'De Belgische ondernemer Philippe de Moerlose sloot contracten af met de staat Congo voor minstens 742 miljoen dollar. Op die contracten voor verkoop en onderhoud van zwaar rollend materiaal boekte de Moerlose woekerwinsten tot 40 procent. Hij kon die praktijk jaren aanhouden dankzij zijn persoonlijke relatie met de Congolese president Joseph Kabila. Moreel verwerpelijk,' zo oordeelt de krant *De Standaard* in een harde analyse.

De Moerlose zei in een reactie dat hij vindt dat zijn vermoeden van onschuld wordt geschonden door de journalistieke onderzoeken. Hij verwijst naar het lopende gerechtelijk onderzoek, waarvan hij het geheim 'niet wenst te schenden'. Hij merkt op dat zijn eerdere reactie van 26 pagina's op een uitgebreide vragenlijst die *De Standaard* hem voorlegde in 2021 niet integraal werd gepubliceerd. 'Het lijkt mij dan ook duidelijk dat ik op geen enkele vraag van uw kant nog zal antwoorden,' aldus de ondernemer aan de redactie van de krant. De Moerlose introduceerde ondertussen zijn zoon in de structuur van het bedrijf.

66

FONS WALDER

Discrete chocoladeboer die investeert in kunst in Knokke

Geschat vermogen:
541.613.000 euro

Woonplaats:
Knokke-Heist (West-Vlaanderen)

Hij is de eigenaar van de chocolademerken Jacques en Duc d'O en van ijsroomproducent Ijsboerke. Maar wellicht hebt u zijn naam nog maar zelden gehoord: Alphonsus – Fons – Walder. Tenzij u in Knokke resideert en al eens de kunstgalerij Cwart hebt bezocht, eigendom van het gezin Walder. Voor de rest produceert Fons Walder met zijn bedrijf Baronie grote volumes chocoladeproducten 'onder label' die al even anoniem zijn als de Nederbelg zelf. In 2022 nam de toen 65-jarige Walder zijn Franse concurrent Cémoi (lees: 'C'est Moi' of 'Ik ben het') over. Meteen maakte hij daarmee van Baronie een bedrijf met een omzet van 1,2 miljard euro, bijna drie keer zoveel als voor de Franse overname. Met Cémoi werd Walder op slag een speler van Europees chocoladeformaat.

Fons Walder controleert zeven chocoladefabrieken in België, Duitsland, Nederland en Zwitserland, twee Belgische roomijsfabrieken en een toffeefabriek in het Verenigd Koninkrijk. Alles samen werken er 1.800 mensen bij de groep die wordt overkoepeld door de holding Sweet Products. Bij het veel grotere Cémoi werken 3.200 mensen, in veertien fabrieken hoofdzakelijk in Europa en één kleintje in de VS.

Fons Walder maakte furore in de jaren 90 door de noodlijdende West-Vlaamse radiatorenfabriek Superia uit Zedelgem over te nemen voor een prikje, het bedrijf weer gezond te maken en het daarna met een forse meerwaarde te verkopen. Die meerwaarde vormde de basis van de expansie van Baronie en Sweet Products. Die expansie verliep in stilte, zonder veel trommelgeroffel. Walder is afkomstig uit het Nederlandse Nijmegen maar woont al meer dan dertig jaar in Knokke. Ook zijn vermogen is zowel van Belgische als van Nederlandse afkomst. Hij is gehuwd met Corinne De Kuyper, een telg van de gelijknamige Nederlandse jeneverproducent en miljonairsfamilie. Zijn belangen in de chocolade-industrie starten meteen ook bij zijn echtgenote. Het bedrijf De Kuyper produceerde immers zijn eigen likeurpralines. Walder werd aandeelhouder van De Kuyper en zo ook van de pralineproducent. In 1995 bouwde hij een nieuwe chocoladefabriek in het West-Vlaamse Veurne. Sedertdien volgt een serie overnames van Belgische bedrijven. Eerst was er de overname van het vroegere Chocolate Jacques in Eupen dat werd overgekocht van multinational Barry Callebaut. Later volgden Kathy Chocolaterie uit Brugge en Duc d'O, producent van truffels en likeurpralines uit Kruibeke. De productie van het laatste merk werd wel afgebouwd in Kruibeke. In Lokeren werd een nieuw logistiek centrum uitgebouwd.

In 2016 kochten chocoladebaron Fons Walder en zijn echtgenote Corinne De Kuyper 5,4 procent van de bekende Nederlandse beursgenoteerde jeneverstoker Lucas Bols. Volgens Walder gaat het om een pure private investering die rendement moet opleveren.

Die participatie is ondertussen opgedreven tot 20 procent en is ondergebracht in de Belgische holding Enix. In 2017 nam Baronie, de Belgische sleutelholding van Walder, de ijsproducent Ijsboerke over van de groep Glacio.

Echtgenote Corinne De Kuyper heeft ondertussen samen met haar dochter Kikki de private kunstverzameling uit de holding Enix afgesplitst en ingebracht in Cwart, een kunstgalerij annex winebar en restaurant die in Knokke-Heist wordt uitgebouwd in de Grote Ceuvelhoeve, erkend als bouwkundig erfgoed. Het hoevecomplex van 3,8 hectare stond enkele jaren geleden, voor ze in handen kwam van de familie Walder, te koop voor 3,2 miljoen euro. De Ceuvelhoeve dateert uit 1335 en is een van de oudste boerderijen van Knokke. Het complex werd grondig verbouwd en maakte een totale transformatie mee. In Cwart draait alles rond de symboliek van vier. Er zijn vier onderdelen: art, work, wine & dine. Er stellen altijd vier kunstenaars tentoon. Het magazine *Cwartaal* verschijnt vier keer per jaar. Cwart wil daarbij vooral aan jonge kunstenaars een platform geven om een breed publiek te bereiken.

Cwart zoekt ook naar evenementen of concerten. 'Maar het blijven rustige optredens, we gaan hier geen Rock Werchter organiseren,' zegt Corinne De Kuyper. Dochter Kikki zorgt voor de operationele kant van de zaak, moeder Corinne focust zich op kunst. 'De brasserie en winebar zullen toegankelijk zijn voor iedereen,' zo zei Kikki bij de voorstelling van de hoeve. 'We hebben een eigen moestuin om zo veel mogelijk zelf te kweken en met natuurlijke producten te werken. De vroegere boer komt hier nog dagelijks helpen.'

In 2020 trad Fons Walder in alle stilte terug als CEO van dochterbedrijf Belgian Ice Cream Group. Hij werd opgevolgd door schoonzoon Floris Brockmeier, die toen al operationeel directeur was. Walder blijft wel aan als CEO van chocoladetak Baronie.

67

OLIVIER & PAUL LIPPENS

Aristocratie in de suikerindustrie

Geschat vermogen:
538.689.000 euro

Woonplaats:
Brussel

De naam Lippens wordt doorgaans al snel geassocieerd met de broers Maurice en Leopold Lippens, beiden in Knokke verankerd en beiden aristocratisch van inslag. De eerste was tot zijn scha en schande de topman van de gevallen bank Fortis, de tweede is de vroegere en ondertussen overleden burgemeester van de mondaine badplaats. Maar toch ligt het financieel zwaartepunt niet bij de Lippensen uit Knokke maar wel bij hun Brusselse neven Paul, 72 jaar, en Olivier Lippens, 70 jaar, en bij hun nicht Rosalie Lippens, 68 jaar. Zij maakten fortuin in de suikerindustrie. De familie kon daarbij voor een stuk terugvallen op Maurice Lippens senior, overleden in 1956, die administrateur-generaal was van Belgisch Congo. Dat vergemakkelijkte de exploitatie van suiker in de kolonie. België telde ooit meer dan tachtig suikerfabrieken, waarvan 51 in Henegouwen. Vandaag blijven er amper zes sites

over: drie suikerfabrieken van Tiense Suiker in het oosten en drie suikerfabrieken van de Groep Iscal in het westen. Iscal wordt voor 60 procent gecontroleerd door de Suikergroep. Die is dan weer via de holding Finasucre in handen van de families van Olivier en Paul Lippens en hun neven Boël. Finasucre is sedert 1929 actief in de suikerindustrie. Vandaag heeft de groep drie suikerdivisies: in Europa (Iscal), in Afrika (Compagnie Sucrière in Congo) en in Australië (Bundaberg Sugar).

Sinds Europa in 2006 de suikerproductie terugschroefde, zoeken alle suikerproducten naar diversificatie. Voor Lippens ligt die onder meer in vastgoed. Zo nam de suikergroep in 2010 een participatie van 5,46 procent in de residentiële vastgoedbevak Aedifica. ‘Vastgoed moet ons ook beschermen tegen de verwachte liberalisering van de Europese suikermarkt,’ verantwoordde toenmalig voorzitter Paul Lippens. ‘Die was erg stabiel onder het Europese subsidiestelsel. In 2014 komt daar een einde aan en worden we weer overgeleverd aan de schokken van de markt.’ Finasucre participeerde al voor 25 procent in Société Civile Anonyme des Galeries Royales Saint-Hubert, de Koninklijke Sint-Hubertusgalerie in Brussel. Het heeft ook gronden in Kinshasa.

Ondertussen diversifieert de familie ook haar suikeractiviteiten. Zo is ze nu ook actief geworden in melkzuur en noten. In 2024 werd bekend dat de op één na grootste suikergroep ter wereld, het Franse Tereos, samen met Futerro een fabriek gaat bouwen in Normandië waar jaarlijks 150.000 ton dextrose zal worden geproduceerd; dat is glucose afgeleid van tarwezetmeel. Die glucose moet in de toekomstige bioraffinaderij van Futerro, die eveneens in Normandië wordt gebouwd, worden omgezet in recycleerbare en industrieel composteerbare kunststof. Futerro wordt dan weer gecontroleerd door de familie Lippens.

Nog in 2024 werd bekend dat Paul Lippens zijn aandelen in het familiebedrijf wil verkopen. Hij zou om en bij een derde van de

aandelen controleren. De verschillende partijen hebben daarbij allen adviseurs in de arm genomen om de knoop te ontwarren. Paul en Olivier Lippens hebben Finasucre bijna een halve eeuw samen geleid. In 2019 droegen ze de leiding over aan de volgende generatie: Jérôme, 45 jaar en een van de vier kinderen van Olivier, is sinds 2019 de CEO. Interviews zijn hoogst uitzonderlijk. Het laatste grote gesprek dateert al van 2012 in *De Tijd*. ‘We willen geen personencultus,’ zei hij toen, half verontschuldigd. Het liefst wil hij eigenlijk niet in de schijnwerpers staan, en zeker niet alleen. Over de sluiting van de Moerbeekse suikerfabriek, de historische bakermat van Finasucre, in 2008 windt hij zich nog altijd op. Ze kwam er onder druk van de hervorming van het Europese suikerbeleid, waarbij exportsubsidies werden geschrapt en die bedoeld was om de suikerprijzen te drukken. ‘Maar de hervorming was een ramp,’ zegt hij. ‘Zo’n honderd Europese fabrieken gingen dicht. We moesten Veurne en Moerbeke sluiten. In Moerbeke was onze fabriek al 120 jaar oud. Dat was een catastrofe voor het dorp. En nu blijkt dat er onvoldoende suiker is, en de suiker is te duur. Een totale mislukking.’ Wanneer Finasucre ooit verkocht zou worden, zou dat beslist een flinke som cash opleveren. ‘We worden vaak benaderd,’ geeft Lippens toe, ‘en de biedingen lopen op. Maar we denken er niet aan te verkopen.’

68

ALAIN BOSTOEN

‘Wat moet ik met dat geld als ik mijn bedrijf verkoop?’

Geschat vermogen:
528.087.000 euro

Woonplaats:
Gent (Oost-Vlaanderen)

Het Gentse chemiebedrijf Christeyns is sinds 1989 in handen van de familie Bostoën. Het werd bij het brede publiek vooral bekend met zijn bleekmiddel Blan. In minder dan twintig jaar groeide Christeyns uit van een bescheiden zeepziederij tot een Europese wasmiddelenreus en dat onder leiding van de nu 53-jarige Alain Bostoën. Die vertelde zes jaar terug met plezier in *De Tijd* over de beginjaren, over hoe hij in 1989 in het bedrijf is gerold: ‘Ik was negentien jaar en glansrijk gebuisd in mijn eerste jaar rechten aan de universiteit,’ zegt hij. ‘Ik wou geschiedenis studeren maar mocht niet van mijn vader. “Ik word ondernemer”, heb ik toen gezegd. In welke sector, dat wist ik nog niet. Zolang het maar niet in de immobiëlen was zoals mijn vader.’ Wanneer zijn moeder één derde erfde van wat toen nog Zeepziederij Christeyns heette,

overtuigde de jonge Bostoën zijn vader om de andere aandeelhouders uit te kopen om er uiteindelijk in 1994, na zijn diploma rechten alsnog te hebben behaald, CEO te worden. ‘Mocht het een snoepfabriek geweest zijn, dan was het dat geweest. Het is niet dat ik op een dag opstond en zei: wasmiddelen, die zijn sexy, ik wil ze de rest van mijn leven maken. Ik wou gewoon iets bouwen.’

Al snel botste Bostoën daarbij op de vereisten van de markt. De verkoop van zeep via de Belgische supermarkten was geen succes. De distributeurs zaten niet te wachten op lokale merken zoals het Gentse Blan maar daarentegen wel op wereldmerken. Op multinationals dus die grote marketingbudgetten ter beschikking hadden. Iets wat Bostoën niet had. Die verlegde daarop de focus van zijn bedrijf naar professionele wasserijen die linnen voor hotels, ziekenhuizen en bedrijven wassen. Van daaruit werd het bedrijf een ge diversifieerde leverancier van wasmiddelen en warmtewisselaars, doseermateriaal, informatiesoftware, afvalwatersystemen. Kortom, alles wat los of vast te maken heeft met wasmachines. Christeyns is een soort engineeringbedrijf geworden dat het volledige wasproces overheerst: het water, de energie en de wasmiddelen. ‘Door onze service kunnen onze klanten vandaag hun linnen wassen met 85 procent minder water en 80 procent minder energie dan voordien. Vroeger had je twaalf liter water nodig voor een kilo wasgoed. Dat doen we nu met 2,5 liter, en het kan nóg minder,’ aldus Bostoën.

Via de holding Algimo is de familie ook aandeelhouder van de KBC-groep. Alain Bostoën is ook bestuurder van de bank KBC. Daarnaast controleert hij 4 procent van de Gentse spaarbank VDK.

Bostoën groeide met Christeyns vooral via overnames. En dat liep niet altijd even vlot. ‘We hebben ook enkele bedrijven in moeilijkheden gekocht omdat ze zodanig goedkoop waren. Met die dossiers heb je de meeste miserie. Het gaat typisch om bedrijven

die te weinig geïnnoveerd hebben. De beste mensen zijn er al weggelopen en de klanten zitten te wachten tot ze hun contract kunnen opzeggen. Ik heb zeker, zeker een aantal fouten begaan,' vertelde hij. 'De limiet bij overnames is het punt waar we onze onafhankelijkheid zouden verliezen. We zijn eigenaar van het bedrijf en willen dat blijven. We hebben ook nooit veel schulden gehad. We willen niet afhankelijk zijn van goeroe-bestuurders, andere aandeelhouders, schuldeisers of bankiers.'

Sommige durfkapitalisten waarderen Christeyns op meer dan een half miljard euro. Wat denkt Bostoën daarvan? 'En dan? Ge zijt daar vet mee. Op papier, ja. Ik heb dat geld niet nodig. Ik ben de CEO van Christeyns en met mijn loon kom ik goed rond. Als ik verkoop, wat moet ik met dat geld?'

69

FAMILIE SIOEN

'Als Michèle spreekt, zwijgt de rest'

Geschat vermogen:
516.221.000 euro

Woonplaats:
Ardoorie en Knokke
(West-Vlaanderen)

De textielgroep Sioen Industries is een wereldspeler van formaat. Nochtans startte Jean-Jacques Sioen in 1960 bescheiden met het coaten van weefsels. Welgeteld twee arbeiders had hij in loondienst. Bij het coaten wordt textiel van een beschermend deklaagje voorzien, waardoor het bestand is tegen water, wind en bijtende chemicaliën. Zijn huwelijk in 1963 met Jacqueline Zoete leverde een extra groei-impuls op. Op haar initiatief werd in 1967 een confectiedivisie uit de grond gestampt. Nu is het familiaal bedrijf uitgegroeid tot de onbetwiste wereldleider in zijn niche.

De beursgang van Sioen Industries in oktober 1996 had een belangrijke symboolfunctie voor de sector. Het bedrijf brak met vele tradities: Vlaamse textielbedrijven houden liever hun boeken ge-

sloten voor pottenkijkers. In 2009 overleed Jean-Jacques Sioen; zijn dochter Michèle kreeg het roer in handen. Daarmee is ze al vijftien jaar een van de weinige vrouwelijke *captains of industry* in ons land. In april 2014 kwam ze aan het hoofd van het Verbond van Vlaamse Ondernemingen (VBO). Zij was daarmee de eerste vrouwelijke voorzitter van de Belgische werkgeversfederatie en ontwikkelde een visie op de globale economie. ‘Europa beseft te weinig hoezeer het de maakindustrie nodig heeft. Die creëert veel welvaart via jobs en belastingen. Het wordt op den duur heel moeilijk om in concurrentie te gaan met Aziatische en Amerikaanse bedrijven. We hebben de hoogste energiekosten ter wereld,’ zo zei ze daarover. ‘Ik geloof sterk in de Europese innovatiekracht om de productieprocessen minder energie-intensief te maken of om de energie die we toch verbruiken te vergroenen. Aanvankelijk zal die innovatie ons meer kosten dan de regio’s die er niet op inzetten. Maar op de langere termijn zal het ons een voorsprong geven. Alleen mag de prijs die we betalen niet te hoog worden, bijvoorbeeld als China lustig blijft voortproduceren met elektriciteit uit kolencentrales. Daar moet een gelijk speelveld komen.’

Tegelijk komt ze ook op voor de positie van de vrouw: ‘Meisjes kiezen gemiddeld genomen nog altijd liever voor soft skills,’ zegt ze. ‘Nu de scholen hen toch pushen, denk ik dat een kentering is ingezet. Maar het probleem zit ook na de studiekeuze. Er zijn meer vrouwen dan mannen met een universitair diploma. Maar zodra ze dertig zijn en kinderen hebben, kiezen ze voor een ander soort job dan mannen. Daar wringt het schoentje. Je moet dames motiveren toch te gaan voor hun carrière, en hen daarin ondersteunen. Ik denk dat de nieuwe werkvormen sinds corona – thuiswerk, flexibele uren en minder tijdverlies in de files – daarbij helpen. Ik denk ook dat de mentaliteit van de jonge mannen veranderd is. Dat merk ik bij mijn werknemers en bij mijn zonen. Dat is helemaal anders dan bij mijn vader inder tijd.’ Michèle Sioen, geadeld tot barones, zit ook in de raad van bestuur van Immobel, het beursgenoteerde vastgoedbedrijf van

haar echtgenoot Marnix Galle. Die laatste zei ooit: ‘Als Michèle spreekt, zwijgt de rest.’

Het echtpaar is ook de huurder van het kasteel van Stuyvenberg op het koninklijk domein in Laken. Dat kasteel is verankerd in de geschiedenis van het geslacht Saksen-Coburg. Midden van de negentiende eeuw kwam het kasteel van Stuyvenberg in handen van Arcadie Claret. Die kon het aankopen dankzij het fortuin van haar minnaar koning Leopold I. Claret bleef twintig jaar lang aan de zijde van Leopold I. Officieel was ze gehuwd met de Coburgse weduwnaar Ferdinand Meyer. Die erkende ook alle kinderen die Leopold I bij haar verwekte. Die werden later geadeld en gingen door het leven onder de naam Eppinghoven. Wanneer Leopold I overleed, verkocht Claret het kasteel aan een stroman van de overleden vorst. Zelf week ze uit naar Duitsland. Later bood het kasteel onder meer onderdak aan koningin Elisabeth en koningin Astrid. Koningin Fabiola overleed er in 2014. Het kasteel ligt op een zeer groot tuindomein dat ooit aansloot op dat van het koninklijk paleis. Nu is het via de Koninklijke Schenking in handen van de Belgische staat. Wanneer de federale regering in 2016 besloot het kasteel niet meer te gebruiken, kreeg Sotheby’s de opdracht een huurder te zoeken.

Op 4 januari 2020 overleed Jacqueline Sioen-Zoete, de weduwe van Jean-Jacques Sioen. Ze werd 78 jaar. Het echtpaar liet drie dochters na: Michèle, Danielle en Pascale. Net bij het overlijden van hun moeder werkten die een regeling uit waarbij hun eigen kinderen hun intrede doen in het kapitaal van het bedrijf. Aangezien de erfenis Sioen nu in handen is van drie dochters draagt geen van de nakomelingen in de derde generatie nog de naam Sioen. Michèle Sioen heeft vier kinderen: Jean-Charles, Sofie, Audrey en Antoine. Ze dragen allen de naam van haar eerste echtgenoot, Joris. Haar zus Pascale is gehuwd met Paul Renson maar haar kinderen Miguel en Dimitri dragen de naam van hun overleden vader Vanduffel.

LOUIS-MARIE PIRON

Selfmade ondernemer, gestart zonder diploma en met één metser

Geschat vermogen:
497.191.000 euro

Woonplaats:
Paliseul (Luxemburg)

Louis-Marie Piron is een atypische ondernemer. In 1974 renoveerde de toen achttienjarige boerenzoon samen met metser Charles Thomas het huis van zijn grootvader. Twee jaar later reed er een oude Ford-vrachtwagen rond met daarop de bedrijfsnaam Thomas & Piron sprl. 'Ik had niets anders te doen,' zegt Piron in een van zijn schaarse interviews. Thomas was ondertussen uitgekocht. 'Toen ontstond het idee om een vennootschap te creëren. Vanuit het niets, want ik had geen diploma. We namen er een arbeider bij en nog een. En voor ik het besepte, telde de groep 1.400 werknemers.' In 1981 kwam zijn broer Bernard Piron, een ingenieur, bij het bedrijf werken. Lang werkte Thomas & Piron enkel in onderaanneming. Maar dat leek hem na verloop van tijd te weinig winstgevend. Het bedrijf startte in 1988 met de bouw

van sleutel-op-de-deur woningen. Later volgden appartementsblokken. Piron: 'We groeiden als een kool, elk jaar zo'n 15 procent. Onze concurrenten leken te slapen.'

Thomas & Piron, diep verscholen in het Luxemburgse platteland, is onbekend in Vlaanderen. Het is in België enkel aanwezig waar Piron de taal spreekt: Wallonië, Brussel, en in de rand. 'Nooit ondervond ik er enig nadeel als Franstalige,' lacht hij. 'Daarom heb ik ook een buitenverblijf in Knokke, dat in feite toch ook tweetalig is, zelfs de burgemeester.' Piron heeft ook een voorliefde voor sterrenrestaurants. Wanneer topchef Michel Libotte zijn tweesterrenrestaurant Gastronome in Paliseul in de provincie Luxemburg om gezondheidsredenen verkocht, bleek de nieuwe eigenaar het vastgoedbedrijf Efimo van aannemer Louis-Marie Piron te zijn. Daarnaast is Piron ook eigenaar van een sterrenrestaurant, La Table de Maxime, eveneens in Paliseul.

In 2018 start Thomas & Piron met de bouw van de nieuwe Waalse hoofdzetel van de staatsbank Belfius in Namen. Het gebouw, goed voor een investering van 10 miljoen euro, wordt het sluitstuk van de herontwikkeling van de stationswijk van de Waalse hoofdstad. Ook de miljardair Filip Balcaen investeerde in dat project.

Louis-Marie Piron liet het management van het bedrijf ondertussen over aan zijn zoon François. Die gaat met het bouwbedrijf naar een omzet van 1 miljard euro. Hij kiest ook voor buitenlandse groei. Zo draait de Zwitserse aannemer Epiney Holding, die Thomas & Piron in 2022 overnam, uitstekend. Het bedrijf bouwt luxe chalets in het bergkanton Wallis. Een andere Zwitserse dochter zet de ruwbouw voor Barryland, een nieuw themapark rond Sint-Bernardshonden. In Noord-Frankrijk bouwt Piron betaalbare woningen en in Portugal ontwikkelt het residentiële nieuwbouw. Het bedrijf is ook actief in Spanje en Marokko. Toch blijven België en Luxemburg goed voor 86 procent van de omzet en zelfs 97 procent van de EBITDA (*Earnings Before Interest, Tax, Deprecia-*

tion and Amortisation of in het Nederlands: winst voor aftrek van rentekosten, belastingen, afschrijving en afboekingen). In 2021 werden ook de eerste projecten opgestart in Vlaams-Brabant.

François Piron trok ondertussen Edouard Herinckx aan als CEO. Die zegt dat het bedrijf nog altijd in handen is van één man: de nu 68-jarige oprichter Louis-Marie Piron. ‘Meneer Piron belt mij elke ochtend om halfacht vijf minuten,’ zegt Herinckx. ‘Het moet altijd snel gaan voor hem.’ Herinckx ruilde de Franse bouwgroep Eiffage in 2016 in voor Thomas & Piron, waar hij de overkoepelende holding leidt. François Piron staat aan het hoofd van de tak voor traditionele huizenbouw.

Voor de verdere groei deed Thomas & Piron in 2020 voor het eerst een beroep op externe financiering. Het haalde 33 miljoen euro op via een dubbele uitgifte van obligaties op twee en vier jaar. ‘We hebben het geld helemaal niet nodig, maar de raad van bestuur wilde onze financiering diversifiëren,’ zegt CEO Herinckx. De grootste investeerder bleek de Antwerpse bank Argenta van de familie Van Rompuy te zijn. ‘Ze wisten niet dat zo’n bedrijf als het onze bestond in Wallonië,’ zei Herinckx trots.

DR. IR. URBAIN VANDEURZEN

Van onderzoeker naar wijnboer
en kasteelheer van Lubbeek

Geschat vermogen:
480.000.000 euro

Woonplaats:
Lubbeek (Vlaams-Brabant)

Als ondernemer blijft de 68-jarige Vandeurzen bij het brede publiek onder de radar. In financiële kringen geniet hij een sterke reputatie, maar als wijnboer en kasteelheer stuitte hij op heel wat lokaal verzet. Toch bouwde hij zijn wijndomein in Lubbeek uit tot de grootste wijnproducent van België. Daarmee is hij een voortrekker die de hele Belgische wijnsector op sleeptouw neemt.

In 1979 werd het bedrijf LMS opgericht door enkele assistenten van de KU Leuven. LMS maakt testsystemen en simulatiesoftware voor het ontwerpen van auto's, vliegtuigen en machines. In 1980 werd de toen 24-jarige doctor-ingenieur Urbain, officieel Urbanus, Vandeurzen aandeelhouder van het bedrijf. In 2012 werd LMS International verkocht aan het Duitse technologieconcern

Siemens voor 700 miljoen euro. Vandeurzen controleerde op dat moment 60 procent van het bedrijf. Voor de zoon van een doorsnee Vlaams gezin was dat een opmerkelijke stap voorwaarts.

Onmiddellijk nadat LMS International was verkocht ging Urbain Vandeurzen zich volop toeleggen op de diversificatie van zijn vermogen. Hij doet daarbij ook een beroep op fondsen van andere vermogende Belgen. In 2017 haalde hij 250 miljoen euro durfkapitaal op in het nieuwe fonds Smile Invest. Dat belegt vooral in biotechbedrijven, riskante ondernemingen maar bijzonder lucratief wanneer ze slagen in hun opzet. Vandeurzen is een netwerker. Hij zoekt en vindt fondsen bij ondernemers zoals Vic Swerts (Soudal), Jan Toye (ex-Palm bier), Noël Essers, Gaëtan Hannecart (Matexi), Bernard Thiers (ex-Unilin), de familie Cordier en Rudi Pauwels. Opvallend is dat het hele management van Smile Invest in handen is van vroegere specialisten die afkomstig zijn van de Gimv, de durfinvesteerder opgericht door de Vlaamse overheid. Vandeurzen zelf was tussen 2011 en 2016 voorzitter van de Gimv. Hij ambieerde daarbij de overheidsmaatschappij verder te privatiseren, een plan dat mislukte.

In 2013 werd Vandeurzen de eigenaar van het kasteel van Linden in het Vlaams-Brabantse Lubbeek dat hij volledig renoveerde. Het telt vandaag, naast het kasteel, nog twee U-vormige hoeses aan de noordelijke zijde van het domein. Elke hoes heeft op haar beurt ook nutsgebouwen waarin stallen, een schuur, een opslagruimte en een koetsgebouw werden ondergebracht. Daarnaast telt het domein van 39 hectare een hovenierswoning en grafkapel. Het volledig witte kasteel overheerst daarbij het uitgestrekte wijndomein waar Vandeurzen witte en rode wijnen produceert. In Luxemburg werd de familie dan weer eigenaar van Champagne Carbon, de luxechampagne die werd ontwikkeld door Alexandre Mea. Een fles Carbon kost tussen de 250 en 350 euro.

De tocht naar een succesvol wijnboer, volgens sommigen de grootste in België, verliep niet zonder horten of stoten. Vandeurzen plantte zijn eerste wijnstokken in 2017. Nog datzelfde jaar vernielden vandalen de 454 wijnstokken uit de nieuw aangelegde wijngaard. De stokken werden bijna allemaal afgeknipt onder de ent en waren dus onbruikbaar geworden. Daarmee gaat het werk van drie jaar verloren. Lokale actiegroepen verzetten zich op dat moment tegen de plannen van Vandeurzen om in het landelijke Linden een nieuw centrum voor de wijnbouw uit te bouwen. De 454 vernielde Chardonnay-druivenstokken stonden voor een schade van 78.000 euro. De moeilijkheden voor Vandeurzen begonnen wanneer in de herfst van 2016 bekend werd dat hij op de hellende flanken van Linden nabij Lubbeek een nieuw wijncentrum wilde uitbouwen. Een eerste bouw aanvraag werd afgewezen. Vandeurzen zette echter door en realiseerde uitiem zijn plannen, ook al werden die gedeeltelijk aangepast.

De 68-jarige Urbain Vandeurzen heeft samen met zijn echtgenote de private stichtingen VMF Foundation en VMF Hold opgericht. Beide stichtingen moeten het familiaal vermogen stroomlijnen naar zijn zoon Bert en zijn dochter Katrien. Beiden zijn mee verantwoordelijk voor de wijngaard in Lubbeek en voor de champagneproducent Carton in Luxemburg.

72

FAMILIE BERT

Een marktleider met bioscopen die geld moet verdienen met vastgoed

Geschat vermogen:
478.792.000 euro

Woonplaats:
Kortrijk (West-Vlaanderen)

De West-Vlaming Albert Bert is de stichter van de bioscoopgroep Kinopolis. Conceptueel staat Kinopolis voor grootschalige bioscoopcomplexen aan de rand van de stadscentra, met de garantie van een goede zit-, beeld- en geluidskwaliteit en een vlotte bereikbaarheid. Een hele marketingmond vol. Maar die ene zin moet worden afgezet tegen de vroegere bioscopen die in de Vlaamse parochiezalen waren terug te vinden: klein, duf, slechte en piepende zetels, kleine schermen.

Bert ging van start met een eerste complex van vijf zalen in Kortrijk, de Pentascoop. Later volgde in Gent de Decascoop. Het concept was snel duidelijk: meerdere zalen rond één centrale dienstverlening gekoppeld aan één distributieapparaat. Op die

manier werd een verhoogd comfort voor de consument gekoppeld aan een goedkoper en grootschaliger apparaat. Met de familie Bert groeide Kinopolis uit tot een Europese marktspeeler. Maar groeien kost geld en vergt risico's. In Duitsland liep zo'n risico voor Kinopolis faliekant af. De overname van de groep Cinemaxx zadelde de groep op met een schuldenberg van 120 miljoen euro. Het avontuur duwde Kinopolis jarenlang in een defensieve rol.

Maar in 2008 keerde het tij weer, ook met de komst van een nieuwe CEO, Eddy Duquenne. Met zijn komst verdubbelde de winst en halveerden de schulden. 'Ons trekpaard,' zo noemt Joost Bert, de vierde generatie van de medestichtersfamilie Bert, zijn CEO. Eddy Duquenne begon zijn loopbaan in de bankenwereld. Daarna was hij gedurende negen jaar CEO van de groep Sunparks van wijlen Mark Vanmoerkerke. Na de verkoop van Sunparks aan de Groep Pierre & Vacances maakte hij de overstap naar Kinopolis Group. Eerst als onafhankelijk bestuurder, sinds 2008 is hij CEO. De groep had toen 23 bioscopen, intussen zijn het er 109; ook in Canada en de VS is Kinopolis actief.

In een gesprek met de afdeling *private banking* van de bank KBC liet hij in 2024 even in zijn kaarten kijken. Zo bijvoorbeeld over de inzet van AI: 'Hoewel we een vrij vaste kostenstructuur hebben, hanteren we toch een gesofisticeerd kostenbeheer,' zei hij. 'Hier is vier keer per dag een voorstelling, modellen die dicht bij AI aanleunen voorspellen hoeveel klanten we zullen hebben per voorstelling. Daarop wordt de personeelsinzet berekend. Dat klinkt eenvoudig maar er zijn zeer veel beïnvloedende factoren. Als het op zondag regent tijdens het ontbijt kopen mensen een ticket en is er veel volk in de bioscoop om 15 uur, ook als de zon dan volop schijnt. Kermis in het dorp, Tomorrowland, de programmatie met films die elkaar deels beconcurreren, het speelt allemaal een rol.'

Kinopolis Group huurt relatief weinig infrastructuur en is eigenaar van het meeste van haar bioscoopvastgoed. Zijn daar nog optimalisatiemogelijkheden? ‘Tot nu toe lag onze focus vooral op expansie, nu willen we ook meer aandacht schenken aan het optimaliseren van onze vastgoedportefeuille. De bioscoopsector verliest sinds de Tweede Wereldoorlog jaarlijks 0,3 tot 0,5 procent van zijn bezoekers. Ook al is onze omzet sterk gestegen, fysiek neemt de bezetting af. Onze zalen zijn dus te groot, we hebben te veel zetels. En ook onze foyers zijn te groot want vroeger begonnen alle films tegelijkertijd en mensen kozen ter plaatse de film die ze wilden zien. Er was ruimte nodig om alle bezoekers goed te ontvangen. Nu kopen ze hun tickets online en zijn er verschillende aanvansuren. De vraag is of we onze ruimte kunnen herindelen en oppervlakte kunnen creëren om er iets anders mee te doen. We werken nu bijvoorbeeld op een karaokeconcept. Daar zit nog potentieel, dat is een opportuniteit die wij voor hebben op een bioscoopuitbater die zijn vastgoed huurt.’

Begin 2024 richtte de West-Vlaamse familie Bert de private stichting Kinohold op. Kinohold moet de aandelen van het bedrijf familiaal verankeren. Ze controleert daarbij 46 procent van de beursgenoteerde bioscoopgroep Kinopolis. De vier oprichters van de stichting zijn Joost, Koenraad, Geert en Peter Bert, de vier zonen van Albert Bert, de man die Kinopolis opstartte in 1975 en overleed in 2002. De oudste zoon Joost, 68 jaar, is voorzitter van het bedrijf.

73

FABRICE BRION & ARNAUD STIÉVENART

De machinedokter die een
klein mirakel voltrekt

Geschat vermogen:
434.500.000 euro

Woonplaats:
Bergen (Henegouwen)

Fabrice Brion, van opleiding ingenieur, richtte het bedrijf I-Care op in 2004 samen met zijn vriend Arnaud Stiévenart. Dat bedrijf, met hoofdzetel in de Henegouwse provinciehoofdplaats Bergen, wordt omschreven als ‘machinedokter’, gespecialiseerd in het voorspellen van defecten in machines en industriële installaties. Hun basisproduct luistert naar de naam ‘capteur’, een klein apparaat dat op industriële machines wordt geplaatst en de trillingen van die machines opvolgt. Grote industriële bedrijven hanteren nu een jaarlijks onderhoud voor hun machines. Dergelijk onderhoud kost het bedrijf meestal veel meer tijd dan rationeel nodig is.

Met I-Care kan meer dan 90 procent van de industriële storingen worden vermeden en wordt de tijd dat machines stilstaan met 10 tot 20 procent verminderd. De onderhoudskosten dalen daardoor met 35 procent. I-Care wil tegen 2028 wereldmarktleider zijn in het voorspellen van defecten in machines en industriële installaties. Een beursgang moet de groei ondersteunen en versnellen.

‘Ik ben een gelukkig man,’ zegt Fabrice Brion in de Waalse pers. In 2022 haalde hij 40 miljoen durfkapitaal binnen. En de cijfers kloppen. ‘De cijfers verrassen zelfs ons,’ zegt hij. ‘Ons doel voor dit jaar 2024 is om tweehonderdduizend sensoren te produceren. Maar de huidige trend is duizend sensoren per dag, met pieken van meer dan 1.100 sensoren, en dat alles in zes uur per dag: we hebben dus ruimte om de volumes te verhogen. Maar de markt groeit voortdurend. Wat we ons nog niet realiseren, zelfs intern niet, is dat elke sensor 1.500 euro oplevert gedurende zijn levensduur. Met andere woorden, elke dag dragen we 1,5 miljoen euro bij aan de toekomstige verkoop. Ons doel voor 2027, vijf jaar na de fondsenwerving, is een omzet van 250 miljoen euro. Ik twijfel er niet aan dat we dat gaan halen. We zijn al op die weg, ook al hadden we vorig jaar een recordjaar met een omzet van 65 miljoen, een groei van 35 procent.’ Van die 65 miljoen kwam 30 miljoen uit de Belgische markt. Dus mikt Brion op minstens nog eens 30 miljoen in Frankrijk, Nederland, Duitsland, de Verenigde Staten...

De belangrijkste reden dat bedrijven zijn sensoren kopen, is niet geld, zo weet Brion. Het is een kwestie van risico's effectiever beheersen. Een kapotte machine in de industrie kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de mensen in de fabriek, maar ook voor het milieu. Winstgevendheid is slechts een secundaire zorg. ‘We dachten eerlijk gezegd dat de markt na vijf jaar, in 2027, tot rust zou komen, dat we geen groeipercentages van 25 procent of 35 procent meer zouden halen. Maar het is duidelijk dat deze trend zich nog tien jaar zal voortzetten, en

het kan ook sneller gaan. Wat jobs betreft, zijn we vandaag met 850 en het doel is om er tegen 2027 1.200 te hebben. Dat zal in dezelfde orde van grootte blijven. Het grootste verschil zit in de investering in verkoop en marketing. We zitten momenteel op 5 procent van onze omzet die naar marketing gaat. Als je kijkt naar Amerikaanse techbedrijven, die zitten op 40 procent en dat is wat het verschil maakt. Ik houd niet van Elon Musk en ik dacht niet echt dat hij zou slagen, maar ik moet toegeven dat hij het heeft gedaan. De bestverkochte auto ter wereld is Tesla's Model Y, en Model 3 staat op de tiende plaats. De eerste Europese auto staat op de twintigste plaats.’

74

JAN CLAREBOUT

De ongekroonde keizer van de frieten

Geschat vermogen:

431.943.000 euro

Woonplaats:

Warneton (Henegouwen)

Jan Clarebout schreef op zichzelf het verhaal van een niet eerder gezien succes in de aardappelindustrie. Met zijn gelijknamig bedrijf werd hij een wereldleider in de productie en verkoop van diepvriesfrietten. Clarebout staat voor een omzet van meer dan 1 miljard euro, maar interviews geeft de man niet. Hij voerde jarenlang een politiek van non-communicatie tot hij tegen beter weten in geconfronteerd werd met het feit dat de lokale omgeving zich ging verzetten tegen zijn fabrieken wegens lokale hinder. De flexibele ondernemer keerde daarop zijn kar en stelde een woordvoerder aan die de communicatie rond zijn bedrijf moest vormgeven.

Jan Clarebout is al lang actief als aardappelverwerker. De ondernemer beschikt over twee productie-eenheden: één in het

West-Vlaamse Nieuwkerke en één in Warneton of Waasten, in de hoek van Henegouwen, Vlaanderen en Frankrijk. De belangrijkste activiteit van Clarebout is de productie van diepvriesaardappelproducten, in hoofdzaak frieten. In 2012 ging CL Warneton van start met een ambitieus project, de bouw van een megagrote verwerkingseenheid: hondertwintig meter lang, tachtig meter breed en 35 meter hoog, goed voor de opslag van zeventigduizend paletten of negentigduizend ton diepgevroren frieten. De opstart van deze nieuwe productie-eenheid verliep echter niet zonder slag of stoot. Het bedrijf kwam als gevolg van geluidsoverlast en geurhinder verschillende keren in het nieuws.

In september 2015 werd het bedrijf in Nieuwkerke getroffen door een zware brand. De heropbouw volgde echter snel. Clarebout is wellicht de grootste producent van versneden aardappelproducten van Europa, zo schrijft het magazine *Trends*. Clarebout staat vooral sterk in de retailmarkt, waar het contracten afsluit met grote supermarktketens als Intermarché, Carrefour en Albert Heijn. In de zomer van 2017 werd het bedrijf overvallen door een vreemde ziekte. Meer dan honderd arbeiders werden getroffen door koorts en diarree. Er werd niet onmiddellijk een oorzaak gevonden voor de lokale epidemie. In 2020 was dat wel even anders. Toen luisterde de ziekte, het virus, naar de naam covid-19. Dat virus trok een diep spoor van verlies doorheen de hele aardappelsector en dus ook door Clarebout.

Eind 2022 werd bekend dat Clarebout zijn concurrent Mydibel uit Moeskroen had overgekocht. Die laatste was in handen van de familie Mylle met een minderheidsparticipatie van 19 procent van de Waalse overheidsfinancier SRIW. Mydibel staat voor een omzet van meer dan 200 miljoen euro maar is al twee jaar verlieslatend. Toch zal Clarebout er een prijs voor hebben betaald. Er liepen namelijk nogal wat concurrenten mee in de race om het bedrijf, waaronder de Canadese groep McCain en het Amerikaanse Lamb Weston. De eerste is wereldleider in diepvriesfriet, de

tweede is onder meer leverancier van McDonald's. Clarebout kon als Belgische marktleider in diepvriesfriet dan ook niet toekijken hoe een multinational op zijn thuismarkt actief zou worden. In de financiële pers is sprake van overnameprijzen van 300 tot 400 miljoen euro. Dat zou dan wel een extreem hoge premie zijn die Clarebout op tafel moet leggen om zijn eigen markt af te scherm. De overname van Mydibel trekt de omzet van zijn groep wel fors boven het miljard euro, een grens die in 2022 voor het eerst werd overschreden. Ondertussen bouwt hij een nieuw bedrijf in het Franse Duinkerke, nabij de grens maar met meer toegang tot de Franse arbeidsmarkt en weg van de lokale milieuhinder.

Intussen behoort Clarebout tot de rijkste Belgen. Naast zijn industriële activiteit deed hij de voorbije jaren ook flink wat investeringen in vastgoedprojecten. Zo financierde hij onder meer het project Boevrie, een gerenoveerde stadswijk in Brugge, het industriepark Flanders Field Business Park in Waregem en de Westwing-kantoorstoren in Roeselare. Ook mag Clarebout zich intussen al tweevoudig kasteelheer noemen, als eigenaar van het Voddekasteel in Hollebeke en het kasteel van Elverdinge. Zoon Gilles loopt al jaren mee in het bedrijf als aangewezen opvolger van Clarebout Potatoes. Dochter Florence is apotheker en beheert een keten lokale apotheken die ze uitbouwde samen met haar vader. In 2024 startte Clarebout zijn *family office* Peruna op. Die moet nu het familiaal patrimonium stroomlijnen. De naam Peruna staat daarbij symbool voor zijn bedrijf. Peruna is de oud-Scandinavische naam voor aardappel die voor het eerst opdook in de zestiende eeuw bij de Finse studax Mikael Agricola.

75

JEAN PETERBROECK & ETIENNE VAN CAMPENHOUT

De vader van de BEL 20

Geschat vermogen:
424.982.000 euro

Woonplaats:
Sint-Genesius-Rode
(Vlaams-Brabant)

Etienne Van Campenhout en Jean Peterbroeck leerden elkaar kennen in de kelders van het statige Brusselse beursgebouw, nu verworpen tot een biertempel. De twee wisselagenten hadden elk hun eigen makelaarskantoorje op de benedenverdieping van het gebouw. Maar beiden hadden ook stage gelopen op Wall Street in New York en waren niet te onderschatten. Peterbroeck legde zich toe op de aandelenhandel terwijl Van Campenhout

eerder koos voor wisselkoerstransacties. Beiden besloten in 1968 samen te gaan in een fusie die later uitgroeide tot Petercam, de belangrijkste beursmakelaar van België. Vooral Jean Peterbroeck zou zijn stempel drukken op de modernisering van de Brusselse beurs. Hij wordt terecht de vader genoemd van de BEL 20, de belangrijkste Brusselse beursindex.

Etienne Van Campenhout was bijna voorbestemd om actief te worden in de financiële wereld. Hij trad immers in de voetsporen van zijn vader die kort na de Grote Depressie in 1928 van start ging als beursmakelaar. De zoon Van Campenhout studeerde en haalde vier diploma's, in België en in de VS. Nog in de VS liep hij stage op Wall Street bij de later door Merrill Lynch opgeslokte zakenbank White Weld. Van Campenhout stond tevens bekend als een diepgelovig man. In zijn vrije tijd was hij een ambitieus tuinier. Hij bouwde de hectaren grote tuin van zijn middeleeuwse woning Kreftenbroeck in Sint-Genesius-Rode uit tot een unicum.

Ook Jean Peterbroeck is geboren in een familie van effectenmakelaars. Hij ging rechten en economie studeren aan de UCL en behaalde een MBA in de VS. Ook Peterbroeck liep stage op Wall Street. Onder leiding van Van Campenhout en Peterbroeck groeide Petercam uit tot een gevestigde waarde op de Belgische financiële markt. Opmerkelijk daarbij was dat beide stichters er niet bang van waren om hun aandeelhouderschap open te stellen voor externe aandeelhouders, een praktijk die in die periode in Belgische financiële kringen zeer ongewoon was.

Jean Peterbroeck werd een van de vurigste verdedigers van de Brusselse beurs. In 1981 werd hij lid van de beurscommissie, de instelling die toezicht hield op de Brusselse beurs en de voorloper van de huidige FSMA. In 1987 werd hij voorzitter van de beurs van Brussel. Het was onder zijn leiding dat de BEL 20, de index met twintig Belgische steraandelen, er kwam in maart 1991. Als voorzitter, en later in diverse functies bij de Brusselse beurs,

ijverde Peterbroeck hard voor een sterk financieel Brussel. Hij integreerde de Brusselse beurs ook met de beurzen van Amsterdam en Parijs tot Euronext, later ook in associatie met New York.

Beide wisselagenten lieten na de eeuwwisseling het management van Petercam over aan een nieuwe generatie. Petercam slaagde er ook in een aantal experts in de markt te zetten. De bekendste onder hen is Geert Noels die in 2009 Petercam verliet. Ondertussen werd de druk op Petercam steeds groter om zijn activiteiten te verbreden naar bancaire diensten.

Jean Peterbroeck en Etienne Van Campenhout overleden beiden in 2011 met amper enkele weken tijd tussen, beiden zeventigers. Ze zouden de volgende grote stap in de evolutie van hun familiale vermogens niet meer meemaken. Hun kinderen daarentegen wel. In 2014 fuseerde Petercam met de grootste Belgische vermogensbank Degroof. Beide families Van Campenhout en Petercam controleerden daarop samen 21 procent van de nieuwe gefusioneerde vermogensbank Degroof Petercam. In 2023 werd die fusiebank verkocht aan de Franse groep Crédit Agricole. De families Petercam en Van Campenhout verkochten op dat moment mee hun aandelen en incasseerden daarmee 324 miljoen euro.

In 2006 overleed Jean-François Peterbroeck, zoon van Jean Peterbroeck, op 22-jarige leeftijd na een ongeval. Zijn ouders creëerden daarop een stichting genoemd naar hun overleden zoon. Die stichting legt zich toe op de financiële ondersteuning van projecten van kansarme kinderen in eigen land en in Afrika.

76

FAMILIE HURBAIN

Gebouwd op de reputatie van de ‘gestolen krant’

Geschat vermogen:
420.410.000 euro

Woonplaats:
Brussel

De Brusselse krant *Le Soir* verscheen voor het eerst in 1887. Doorheen de jaren ontwikkelde de krant zich tot een dominante speler in Franstalig België. Voor Wereldoorlog II verzette de krant zich tegen de opgang van de extreemrechtse Franstalige politicus Léon Degrelle. Nog voor de Duitse inval in België stopte de krant haar publicatie, maar die werd heropgenomen tijdens de oorlog door een aantal collaborateurs met de Duitse bezetter. Men sprak toen over de ‘gestolen krant’. Na de oorlog verankerde de familie Hurbain zich als eigenaar van de krant waarvan de redactie zich steeds sterk maakte volledig onafhankelijk te zijn.

Momenteel is de groep Rossel met haar vlaggenschip, de krant *Le Soir*, de belangrijkste persgroep in het zuiden van het land.

Rossel, in handen van de familie Hurbain, controleert naast *Le Soir* via Sud Presse ook de kranten *La Meuse* en *La Lanterne*. In 1996 haalde Rossel ook 38 procent binnen van de Noord-Franse groep La Voix du Nord. Rossel controleert verder 75 procent van de enige Duitstalige krant van België, *Grenz-Echo*. Met *Vlan* en *Numéro 1* bezit Rossel de belangrijkste huis-aan-huisbladen in Franstalig België. Samen met de groep Roularta van de familie De Nolf controleert Rossel ook de financieel-economische kranten *De Tijd* en *L’Echo*. In 2019 kocht Rossel het tv-blad *Ciné Télé Revue* over, goed voor een oplage van 165.000 exemplaren.

Toen Robert Hurbain in januari 2001 overleed, werden de aandelen van de groep verdeeld onder zijn drie kinderen: Patrick, Christine en Nathalie. Zij hebben elk 20 procent van de Rossel-aandelen; 40 procent is in handen van de Franse groep Socpresse. Het dagelijks beleid berust bij Bernard Marchant, de echtgenoot van Christine Hurbain. Onder zijn impuls worden de aandelen van de groep in 2005 grondig herschikt. De Franse aandelen worden terug overgekocht en de familie controleert nu opnieuw het volledige bedrijf. Nathalie houdt zich buiten het bedrijf. In Nijvel wordt op dat moment een nieuwe drukkerij afgewerkt waar alle kranten van de groep moeten worden gecentraliseerd.

Met Marchand voert het bedrijf een expansieve overnamepolitiek, ook in Frankrijk. Zo neemt de groep Rossel in 2020 de Noord-Franse regionale krant *Paris-Normandie* over. Rossel haalde het van de ook al Belgische groep IPM van de familie le Hodey en hun vlaggenschip *La Dernière Heure*. Die laatste is de eeuwige concurrent van de familie Hurbain in Franstalig België. Bernard Marchant versterkte daarmee de aanwezigheid van zijn groep in Noord-Frankrijk. De Belgische groep was er al eigenaar van *La Voix du Nord* en kocht ook de noodlijdende Franse dagbladen *Courrier Picard* en *Union de Reims* over.

In 2022 nam Rossel in een 50/50-verhouding met de mediagroep DPG van Christian Van Thillo, eigenaar van *HLN.be*, de Franstalige commerciële tv-groep RTL over. Over datzelfde jaar werd een superdividend uitgekeerd aan de familie Hurbain van 21 miljoen euro. Het samengaan van de families Hurbain en Van Thillo veroorzaakte een schok in het medialandschap. Beide mediagroepen hadden zich tot dan beperkt tot hun eigen taalgebied in België en buitenlandse expansie waarbij ze uit elkaars vaarwater bleven. Christian Van Thillo en Bernard Marchant noemen zichzelf vrienden. Bernard Marchant is ondertussen 65. In de coulissen loopt Alexandre Hurbain, zoon van Patrick, zich warm.

77

DOMINIQUE CARNOY

Kassa! Kassa! Dominique Carnoy
wordt aan de kassa gevraagd

Geschat vermogen:
420.000.000 euro

Woonplaats:
Sint-Pieters-Woluwe (Brus-
sels Hoofdstedelijk Gewest)

De nu 69-jarige Brusselaar Dominique Carnoy is het voorbeeld van een topmanager die volledig in de luwte leeft, maar in die luwte ook verschillende keren wist langs de kassa te passeren. Wie over Carnoy iets zoekt in de media of op internet keert van een kale kermis terug. De man is een eenzaat die vooral werkt. Zijn enige hobby is fietsen. 'Hij werkt hard en fietst hard,' wist de krant *De Standaard* te melden. Carnoy woont in Sint-Pieters-Woluwe en werkt op het operationeel hoofdkantoor van Bureau van Dijk Electronic Services in Brussel. Wie hem wil spreken, moet veel geduld hebben. Carnoy is koel en zakelijk, maar heeft naar verluidt een stevige schrik voor de fiscus. Dat laatste heeft te maken met het feit dat hij al vijf keer aan de kassa passeerde

bij Bureau van Dijk. BVD is gespecialiseerd in handelsinformatie zoals jaarrekeningen en eigendomsstructuren van bedrijven. Het bedrijf werd om de drie jaar en soms zelfs sneller doorverkocht van de ene durfinvesteerder aan de andere en dat tegen steeds oplopende prijzen. Het management, met Carnoy op kop, passeerde telkens mee aan de kassa.

BVD werd opgericht in 1991 om 25 jaar later te zijn uitgegroeid tot een kleine multinational die in 32 vestigingen wereldwijd vijfhonderd mensen tewerkstelt waarvan driehonderd in Brussel. BVD werd initieel geleid door stichter Bernard Van Ommeslaghe. Die verkocht BVD in 2004 aan het financieel fonds Candover. Na enkele jaren verkocht Candover het bedrijf aan BC Partners. BC Partners verkocht het enkele jaren later op zijn beurt aan de investeerder EQT van de Zweedse familie Wallenberg. In mei 2017 verkocht EQT het bedrijf aan het Amerikaanse Moody's. De snelle opeenvolgende verkopen maken dat BVD wel eens de naam meekrijgt een 'gouden kettingsbrief' te zijn. Bij elke verkoop ging de verkoopprijs van BVD omhoog, van 300 miljoen euro naar 3 miljard euro. En telkens passeerde het management mee langs de kassa, met CEO Dominique Carnoy op kop. Bij die laatste verkoop controleerde hij nog 15 procent van het bedrijf. Alleen al op de verkoop aan Moody's verdiende hij circa 300 miljoen. Moody's waardeerde BVD bij de aankoop op 3 miljard euro waarvan 2,4 miljard voor de aandelen van het bedrijf.

Carnoy heeft buiten BVD en zichzelf geen bestuursmandaten. In 2015 richtte hij samen met zijn echtgenote een private stichting op die zijn naam draagt. Zijn vijf kinderen zijn mee bestuurder in de stichting. Dat kan volgens de statuten vanaf het moment dat ze achttien jaar oud zijn. Voor de jongste nakomeling was dat het geval in 2017. Dominique Carnoy heeft dus zijn nalatenschap goed geregeld.

78

BART VERHAEGHE

Van misdienaar tot ambitieuze
projectontwikkelaar

Geschat vermogen:
416.404.000 euro

Woonplaats:
Kapelle-op-den-Bos
(Vlaams-Brabant)

‘Ik ben geen manager die werkt met het geld van anderen. Ik wil zelf ondernemen. Toen ik 27 werd, heb ik beslist om zelf iets te realiseren, om iets achter te laten waarop ik trots kan zijn,’ vertelt de nu 59-jarige Bart Verhaeghe over zijn ambities. Hij kocht zich in in het bouwbedrijf van Luc Verelst, bracht zijn vastgoedbevak Siref naar de beurs en startte Eurinpro, dat gespecialiseerd was in logistiek vastgoed. Hij verkocht het enkele jaren later aan de Australische gigant Goodman voor ongeveer 400 miljoen euro. ‘Ik zat een jaar in de raad van bestuur van deze wereldspeler en er was een plan om mij er CEO te maken. Ik zou samen met mijn gezin verhuizen naar Sydney. Maar die baan was niet mijn roeping. Ik wilde opnieuw voor eigen rekening werken en richtte Uplace op,’ zegt de manager.

Uplace komt geregeld in het nieuws als promotor van grote vastgoedprojecten. Het winkelcentrum Uplace in Machelen is wellicht het meest omstreden project van de groep. Uplace moest het grootste winkelcentrum worden van de Benelux. Toch sleepte het project jaren aan. Verhaeghe slaagde er niet in de nodige vergunningen bij elkaar te krijgen. Dat heeft zijn wantrouwen in de Belgische staat blijkbaar gevoed. In vijftien jaar tijd werd het project twee keer volledig vergund, maar de eerste steen van het belevingscomplex Uplace werd nooit feestelijk neergelegd. Telkens werden de vergunningen na procedures van een zestal tegenstanders, waaronder de stad Vilvoorde en Unizo, vernietigd. Toen het ruimtelijk uitvoeringsplan in de zone rond het viaduct van Vilvoorde in 2017 definitief vernietigd werd door de Raad van State kreeg Uplace de doodsteek. ‘In alle nederigheid kunnen we zeggen dat we het niet gehaald hebben,’ aldus Uplace-CEO Jan Van Lancker. ‘Uiteraard is het niet gemakkelijk om afscheid te nemen van een project waar we de voorbije vijftien jaar hard aan gewerkt hebben en waar we meer dan 90 miljoen euro in hebben geïnvesteerd. Dat is nu allemaal voor niets geweest.’ Maar al snel komt er een alternatief, een soort miniversie van Uplace, dat luistert naar de naam Broeklin. De eerste steen van Broeklin had in 2021 gelegd moeten worden. Maar opnieuw gaat de Vilvoordse socialistische burgemeester Hans Bonte dwarsliggen. Pas in de zomer van 2024 krijgt Broeklin een definitieve omgevingsvergunning.

Verhaeghe zoekt de media niet echt op. Eind 2011 was dat echter niet te vermijden. Verhaeghe kocht toen met zijn bedrijf de voetbalclub Club Brugge over. Meteen was hij een beetje een BV geworden. Verhaeghe schoeide de ploeg op een professionele leest. In 2021 werd gepoogd Club Brugge op de beurs te introduceren tegen een waardering van 200 miljoen euro, maar die poging werd gestaakt wegens te weinig interesse. Enkele maanden later stapte het Amerikaanse investeringsfonds Orkila Capital in het kapitaal van de club die daarbij werd gewaardeerd op iets meer

dan 200 miljoen euro. Bart Verhaeghe bezit, samen met CEO Vincent Mannaert, Jan Boone, de miljardair en meerderheidsaandeelhouder van speculoosbedrijf Lotus, en Peter Vanhecke, CEO van Castel Capital, 71,89 procent van de aandelen van Club Brugge. Orkila Capital betaalde 50 miljoen voor 23 procent van de club. De Amerikanen betaalden 20 miljoen euro aan de club naast 30 miljoen euro die ze betaalden aan bestaande aandeelhouders om aandelen over te nemen.

Bart Verhaeghe koesterde ooit de ambitie in de politiek te stappen maar ultiem borg hij die ambitie op. Wel startte hij de denktank Itinera op met de bedoeling te wegen op het beleid. Na enkele forse beginjaren deemsterde de denktank echter stilaan weg. ‘In het buitenland bestond dat: onafhankelijke denk- en doetanks. Onafhankelijk, niet neutraal. Ik heb gewoon kantoorruimte en wat andere faciliteiten aangeboden. Het is opgestart met een twintigtal mensen en een klein budget, zo’n 350.000 euro. Enige voorwaarde was dat ze goede studies zouden afleveren, anders word je toch niet gehoord,’ zo vertelde hij daarover.

Bart Verhaeghe is een man vol emoties. ‘Maar zo ben ik,’ zei hij daarover tien jaar terug in *De Standaard*. ‘Ik wil altijd vooruit, ik ben gedreven. Omdat ik geloof dat wat ik doe, ook goed is. Ook als ik mijn stem eens verhef tegen mijn medewerkers, dan doe ik dat om hen beter te maken. En zij doen dat ook bij mij.’ En over het feit dat hij bij de rijkste Belgen hoort: ‘Mocht ik een trots man zijn, dan had ik eerder al wat luider geroepen. Ik heb er geen behoefte aan. Ik heb in mijn leven negen maanden als werknemer in loondienst gewerkt. Sindsdien heb ik altijd mijn verantwoordelijkheid genomen. Ik ben met niets begonnen. Ik heb nooit gewerkt voor de centen, altijd voor de uitdaging. Mijn ouders hebben mij, mijn zussen en mijn broers altijd geleerd dat we moesten doen om goed te doen. We mochten een ander nooit aandoen wat we zelf niet zouden willen. Ik ben heel katholiek opgevoed.’ U draagt nochtans een donkerblauwe stempel, merkt

de journalist op. ‘Ik ben misdienaar geweest. Ik ben tot mijn achttiende naar de kerk geweest en ik liep school bij de jezuiten. Maar altijd heb ik geleerd van mijn ouders: wat je ook doet, in de sport of in het verenigingsleven, doe het goed en eerlijk. Ik heb mijn vak als ondernemer ook nooit anders opgevat.’

79

JOS SLUYS

Van kleine marktkramer tot vreemde investeerder

Geschat vermogen:
400.835.000 euro

Woonplaats:
Gooik (Vlaams-Brabant)

De nu 59-jarige Jos Sluys studeerde in 1986 af aan de VUB als burgerlijk ingenieur. In 1988 trad hij in dienst bij de Belgische Unilever-dochter Iglo-Ola waar hij onder meer verantwoordelijk was voor consumentenmarketing. In 1992 stapte hij als consultant over naar de softwareontwikkelaar SAP België. Twee jaar later richtte hij zijn eigen softwarebedrijf Arinso op. In 1993 haalde hij zijn eerste grote klant binnen, en die kon meteen tellen. Het ging om Petrofina, op dat moment de grootste industriële multinational die België nog rijk was. Een jaar later werden kantoren geopend in Nederland en Frankrijk. In 1997 was Arinso actief in tien landen. Sluys bracht Arinso naar de beurs en bleef 60 procent van het bedrijf controleren. In 2007 werd Arinso overgenomen door Northgate voor 375 miljoen euro. 220 miljoen daarvan ging naar Jos Sluys. Hij bracht de opbrengst van die verkoop in de nieuwe holding Saffelberg Investments. Die investeert in allerlei bedrijven, gaande van industrie over diensten tot software.

Jos Sluys is vergroeid met zijn geboortestreek. Hij groeide op in een landbouwersgezin in Pepingen nabij Gooik. Zijn ouders hadden het niet breed. 'Ik verdiende mijn eerste centen door fruit en groenten te verkopen op de markt in Halle, op donderdag en zaterdag. Later stond ik ook op de markt in Gaasbeek,' vertelt Sluys in *Gooikse Gezichten*, een boek waarin auteur Karolien Van Bavegem markante figuren uit de gemeente aan het woord laat. In 2007 koopt hij het kasteel Saffelberg in Gooik. Sluys laat zijn investeringen vaak afhangen van zijn buikgevoel over een bepaalde sector. Dat verklaart mee waarom er eigenlijk geen lijn te trekken is in zijn investeringen. De man heeft daarbij lak aan etikette. En aan de pers. Sluys geeft liever geen interviews 'Behalve als mijn bedrijf er commercieel baat bij heeft'. Voor de rest vindt hij de pers en de media tijdverlies. 'Jullie schrijven maar wat', vindt hij, 'ik heb daar geen boodschap aan. Kranten moeten verkopen, net als Arinso. Maar het levert mij geen meerwaarde op.'

Die media volgen Sluys vooral op wanneer het minder goed gaat met zijn investeringen. Zo bijvoorbeeld in het dossier van de gevallen Gentse Optima Bank van Jeroen Piqueur. Bleek dat Sluys een claim heeft gelegd op Piqueur van 20 miljoen euro. Die laatste had een privéjacht, de Rubecann. Op het moment dat de bank faalde en Sluys zijn geld verloor, gaf hij een privédetective de opdracht na te gaan hoe en wanneer de Optima-topman Jeroen Piqueur zijn privéjacht Rubecann had gekocht. Die aankoop verliep over een *offshore* constructie die de detective niet kon openbreken, zo schreef de krant *De Standaard*. Piqueur kocht zijn boot via geheime fondsen die hij aanhield in het buitenland en die hij verdiende met zijn klassieke Optima-activiteiten van verkoop en advies. De aankoop verliep blijkbaar over de Luxemburgse vennootschap Complete Holdings die daarvoor 20 miljoen euro uitkeerde aan de Cruise Foundation in Liechtenstein.

In 2017 gebeurde het omgekeerde. In dat jaar verkocht Sluys zijn belang van 60 procent in het bedrijf Gemaco aan het Duitse

investeringsfonds Capiton waarbij hij een meerwaarde boekte van 21 miljoen euro. Gemaco is een producent en verkoper van promoproducten met zetel in Mechelen. Het bedrijf werd opgericht door Olivier Somers. Die laatste profileerde zich, samen met Dieter Penninckx, als de nieuwe mede-eigenaar van voetbalploeg KV Mechelen. Penninckx is dan weer de eigenaar van onder meer de kledingdistributeur FNG. Sluys was een belangrijke financier van de expansieve overnamestrategie die Penninckx doorvoerde bij de distributiegroep FNG, strategie die ultiem zou leiden tot het faillissement van de groep. En Sluys leende ook nog eens 7 miljoen euro aan KV Mechelen.

En eerder dit jaar richtte hij de Stichting Administratiekantoor Saffelberg op om het vermogen van zijn familie te stroomlijnen. Saffelberg komt na zijn eventueel vooroverlijden in handen van zijn partner Anne De Martelaere, Luc Osselaer, al jarenlang zijn rechterhand, en zijn broer Chris die zes jaar werkte bij Barco en zich nu toelegt op interim-management. Jos Sluys heeft twee dochters en een zoon. Wanneer zijn dochter Lili veertig jaar wordt, in 2039, kan het beheer over de familiale stichting overgaan naar de volgende generatie. Jos Sluys zelf zal dan 75 jaar zijn.

Wie wil fietsen of wandelen in het Pajottenland, kan ook terecht in Bed & Breakfast Oplombike in het Gooikse gehucht Oplombeek. Jos Sluys restaureerde na het kasteel Saffelberg ook de historische vierkantshoeve Hof te Mergelingen. Die renovatie vergde vijf jaar tijd en veel geld. In de vroegere stallen werden acht vakantiewoningen ingericht met alle comfort voor in totaal een twintigtal gasten. De oude schuur werd gerestaureerd en is nu bruikbaar als polyvalente ruimte voor seminaries, voorstellingen of een concert. Voor de B&B staat een kopie van het kunstwerk *De ontvoering van Europa* van kunstenaar Koenraad Tinel. Het originele werk in staalplaat staat op de Congoberg in Vollezele. 'Het was een vraag van Sluys om er een even grote bronzen

replica van te maken, goed voor een nieuw kunstwerk van 2,5 ton. Het kunstwerk stelt de Fenicische prinses Europa voor die wordt ontvoerd door de Griekse oppergod Zeus die zich in een stier had vermomd en haar meeneemt naar Kreta. Volgens de Griekse mythologie start hier de westerse beschaving. Europa zal zich hier snel thuis voelen want van deze plek kan je bij helder weer Brussel zien, de hoofdstad van Europa,' zo vertelde Tinel daarover. Ook opvallend: in de schuur van het Hof te Mergelingen is een oude authentieke koets te bewonderen die op het einde van de negentiende eeuw toebehoorde aan de familie Vanderbilt, een van de rijkste families in New York. Ook dat is een investering van Sluys.

80

FAMILIE MAES

De discrete charme van Sophie Maes

Geschat vermogen:
399.608.000 euro

Woonplaats:
Gent (Oost-Vlaanderen)

De Gentse bouwgroep en projectontwikkelaar Alides wordt geleid door de nu 66-jarige Sophie Maes. Samen met haar twee broers controleren ze elk 33 procent van het bedrijf. Het Gentse familiebedrijf werd opgericht in 1892. Sophie Maes vertegenwoordigt de vijfde generatie. In 2013 kreeg ze de volledige controle over het beleid van de groep. Meteen was ze daarmee de belangrijkste vrouw in de machowereld van het Belgische vastgoed. 'Maar ik ben geen dolle mina,' zei ze in 2014 in een van de zeer weinige interviews die ze ooit toestond. Tot haar komst ging het bedrijf altijd over van vader op zoon. 'Onze familie is nogal traditioneel. Ik kom uit een generatie waar de vrouwen geacht werden voor het gezin te zorgen', zegt Sophie Maes. 'Ik ben pas in het bedrijf gestapt nadat mijn vader ergens anders had gezien dat daar ook dochters actief waren. Toen ik als jonge vrouw in dit wereldje stapte, werd ik niet altijd au sérieux genomen. Maar dat is ook inherent aan jong zijn en afstammen van de patron.'

Haar broers Christophe en Antoine zijn mee bestuurder van de holding Alides. ‘Mijn vader heeft me ooit benoemd tot CEO, een functie die ik feitelijk al uitoefende,’ zegt Sophie Maes in het blad *Trends* in 2014. ‘De huidige werkverdeling is een gezamenlijke beslissing. Het is voor de andere directieleden niet houdbaar als er meer familieleden operationeel actief zijn. Het is dan bijna onmogelijk om als CEO niet de schijn te wekken dat sommige managers meer te zeggen hebben dan andere, omdat ze een bepaalde naam hebben. Je zet dus ook beter geen schoondochter of schoonzoon in het directiecomité. Er zijn al te veel mooie Vlaamse bedrijven in moeilijkheden gekomen door onduidelijke gezagsverhoudingen of schimmige afspraken.’

De vrouwelijke manager legde al een sterk parcours af. Opmerkelijk was dat op een bepaald moment de vroegere socialistische topman Luc Van den Bossche bestuurder werd van Alides. Van den Bossche was op dat moment ook voorzitter van de Gentse bank Optima. Wanneer die laatste onder betichting van fraude ten onder gaat, werd Van den Bossche betrokken in het juridisch onderzoek. Daarop werd hij in stilte ook vervangen als bestuurder van Alides.

In 2019 zette Sophie Maes een stap opzij als CEO en werd ze voorzitter. Enkele jaren later voerde Alides zijn opmerkelijkste operatie door: de Gentse familie kocht de Brusselse IT Tower over van de verzekeraar AG Real Estate. Ze deed dat samen met het overheidsfonds Cityforward. Met zijn 102 meter is de IT Tower de hoogste kantoortoren van de Brusselse Louisalaan. Het gebouw is beschilderd met een monumentaal gevelkunstwerk en is daarmee een van de opvallendste wolkenkrabbers van de hoofdstad. De modernistische IT Tower werd in 1972 gebouwd voor de Amerikaanse multinational ITT. De 23 verdiepingen zijn goed voor 21.000 vierkante meter kantoorruimte, waarvan 87 procent verhuurd is. De bovenste verdieping is ingenomen door het sterrenrestaurant La Villa in the Sky. De overnameprijs voor de toren bedroeg 70 miljoen euro.

81

JAN OLLEVIER

‘De pers? Daar doen we niet aan mee’

Geschat vermogen:
392.315.000 euro

Woonplaats:
Knokke-Heist (West-Vlaanderen)

Legio International, met thuisbasis in het West-Vlaamse Oostkamp, werd in 2004 opgericht door Jan Ollevier en groeide sindsdien uit tot een van de leidende Belgische retailspelers. Enerzijds in de verkoop van badkamerartikelen en sanitair onder de merknaam X²O, en anderzijds de verkoop van tuin- en inbouwmeubelen en woningaccessoires onder de merknaam Overstock. Beide bedrijven kennen met de immer discrete Ollevier een snelle groei in eigen land. In 2015 werden de eerste winkels in Nederland geopend. Overstock exploiteerde op dat moment 27 winkels. Ollevier splitste Overstock dan uit in twee ketens: Exterioo is de Belgische marktleider in tuinmeubelen en Juntoo heeft een interieuraanbod. Deze twee zijn ondergebracht in de holding Beliving.

Commentaar aan de pers geeft Ollevier niet: ‘Wij doen daar niet aan mee,’ laat zijn secretaresse weten. De West-Vlaamse ondernemer trok wel de distributiespecialist Vendis aan om zijn groei te ondersteunen. Vendis nam in 2016 26 procent van het kapitaal van de groep op. Een jaar later keerde Ollevier zichzelf 50 miljoen euro kapitaal uit. Ondertussen diversifieerde hij zijn investeringen onder meer naar logistiek vastgoed. In 2020 nam hij een belang van 51 procent van de nieuwe vennootschap WDPort of Ghent Big Box. Die bouwde in de Gentse havenzone een nieuw logistiek magazijn van om en bij 150.000 vierkante meter of goed vijftig voetbalvelden. Het logistieke gebouw wordt het centrale opslag- en verdeelpunt voor de tachtig winkels van Olleviers bedrijven in België en Nederland. Vendis Capital neemt 20 procent van de venture terwijl de overige 29 procent in handen is van logistiek specialist WDP Warehousing van de familie De Pauw. Het is ook die laatste die het project zal uitvoeren. Big Box vergt een investering van 80 miljoen euro.

Nog in 2020 pompte Ollevier 1,5 miljoen euro in het investeringsfonds Goodwell Impact. Dat fonds heeft tot doel te investeren in snelgroeiende lokale bedrijven in Afrika. Het bij investeerders opgehaalde geld gaat naar Umunthu, het vierde fonds van Goodwell. Dat heeft de ambitie 100 miljoen euro te verzamelen waarvan 10 miljoen euro bij Belgen. Ollevier verkeert als investeerder onder meer in het gezelschap van Caroline Vanbiervliet, gekend van het Kortrijkse vastgoedbedrijf Fivanco, Sabine Van Antwerpen en Michiel Deturck, manager bij het durfkapitaalfonds Vendis. Goodwell werd in 2004 opgericht en heeft nu met vier deelfondsen 150 miljoen euro investeringen in portefeuille. Het bedrijf ging van start in 2007 met een eerste fonds in India. In 2011 verlegde het met een derde fonds de focus naar Afrika. Umunthu is onder meer financieel actief in Paga, een mobiele betaalservice uit Nigeria, Copia, zo wat de ‘Afrikaanse Amazon’ en East Africa Fruits, een bedrijf dat zich opstelt tussen de landbouwers en de afnemers in de grootdistributie.

In maart 2023 kocht Ollevier het belang van Vendis in de holding Beliving terug over. In X²O is Vendis wel nog aanwezig. Met de instap van Vendis ontwikkelden Exterioro en Juntoo hun eigen webshop. Daarnaast hebben ze samen 51 showrooms van elk om en bij 2.000 m² in België en Nederland. Exterioro is goed voor 33 verkooppunten, waarvan 26 in België en zeven in Nederland. Juntoo België heeft achttien showrooms. Ollevier werkte dan al langer aan de herschikking van zijn groep. De Amerikaanse zakenbank JPMorgan kreeg eind 2021 de opdracht de strategische opties op te lijsten. Die plannen werden doorkruist door de oorlog in Oekraïne, de inflatie en de daaropvolgende stijgende rente. En eind augustus 2024 nam de Nederlands-Belgische durfkapitalist Waterland een meerderheid in het bedrijf.

In oktober vorig jaar kwam Giane Van Landuyt dan aan het hoofd te staan van Beliving en dus van de ketens Exterioro en Juntoo. Ze volgde bij het meubelbedrijf CEO Dominique Motte op. Gedurende zeven jaar was ze CEO bij de keten Casa, tot ze in april 2023 werd opgevolgd door voormalig Makro-topman Vincent Nolf. ‘Casa verlaten was een van de moeilijkste beslissingen die ik ooit nam,’ zei ze daarover. ‘Nu blik ik terug op een fantastisch bedrijf en een topteam dat ik achterliet.’

82

FAMILIE TOYE

‘Wat wij niet voor onze eigen kinderen konden doen, willen we voor andere doen’

Geschat vermogen:
375.616.000 euro

Woonplaats:
Londerzeel (Vlaams-Brabant)

Fred Van Roy was jarenlang de sterkhouders en eigenaar van de brouwerij Palm, tot zijn neef Jan Toye zijn opvolger werd. De nu 76-jarige Toye is in de eerste plaats bekend als brouwer van Palm, maar ook als de overnemer van gespecialiseerde brouwerijen zoals Rodenbach, Boon, De Hoorn en De Gouden Boom. Toch had Palm het moeilijk om zijn marktaandeel te consolideren. Toye is een fervent kweker van Brabantse trekpaarden, ook meteen het symbool van Brouwerij Palm. In 2016 ging 60 procent van Palm over naar de Nederlandse Brouwerij Bavaria van de familie Swinkels. Later krijgen de Nederlanders volledige controle over de Palm-brouwerij.

Toch staan de brouwerijen slechts voor 15 procent van de activa van Toye. De voormalige brouwer haalt zijn winst vooral uit *private equity*, investeringen met andere woorden in niet-beursgenoteerde bedrijven. Jan Toye was ook jarenlang een van de sterkhouders van de bank- en verzekeringsgroep Fortis onder leiding van Maurice Lippens. De val van Fortis in 2008 kostte hem een kleine 100 miljoen euro.

In 2013 controleerde hij 85 procent van het fietsmerk Eddy Merckx en in 2014 nam hij het volledig over van onder meer Eddy Merckx. Ondanks forse investeringen bleef het bedrijf verlieslatend, waarna Toye het in 2017 volledig doorverkocht aan Race Productions, dat nadien zijn naam veranderde in Belgian Cycling Factory en vooral bekend is van het merk Ridley.

Jan Toye plooit zich nu volledig terug op het beheer van zijn patrimonium binnen de *family office* Diepensteyn. Die is sedert 2019 gevestigd in het gelijknamige waterkasteel in Londerzeel dat door Jan Toye aan het eind van de vorige eeuw volledig werd heropgebouwd en gerenoveerd. De familie bezit ook nog altijd de stoeterij van Brabantse trekpaarden in Steenhuffel. Die wordt geleid door Bert Jambon, de broer van N-VA-politicus Jan Jambon. Jan Toye investeerde ook in Econopolis, de vermogensbeheerder van Geert Noels. Die laatste is adviseur en bestuurder bij de familie.

Twintig jaar geleden kreeg Jan Toye een telefoontje toen hij op vakantie was in Egypte. Dat telefoongesprek van thuis deed zijn wereld instorten. Zijn zoon Christoph, 21 jaar, die hem enkele dagen eerder nog naar de luchthaven had gebracht, was thuis uit het leven gestapt. ‘Ik begreep het niet. Ik viel totaal uit de lucht. Ik had het niet zien aankomen, en ik wist niet waarom Christoph dat gedaan had,’ vertelde Jan Toye over de ene gebeurtenis die zijn leven grondig zou veranderen in *Het Nieuwsblad*. ‘Christoph zou mijn opvolger worden in de brouwerij. Al van kleins af was hij voorbestemd. Ik was burgerlijk ingenieur, en zijn moeder had

ook gestudeerd. We verwachtten dat hij ook minstens een universitair diploma zou halen, en het liefst nog met een postgraduaat erbij. Die druk die we hem oplegden, was totaal fout. Dat kan ik nu wel van de daken schreeuwen. Christoph was hoogbegaafd en hoogsensitief, maar ook een perfectionist en introvert. Dat heb ik pas na zijn dood vernomen. Die vier eigenschappen zijn een dodelijke cocktail. Het recept voor iemand die alles wil doorgronden, maar gevoelig is voor onrecht, onmacht ervaart en daar niet over kan praten. Als kind zat Christoph te huilen voor televisie toen ze beelden toonden van de genocide in Rwanda. “Waarom doet niemand iets, papa?” vroeg hij me.’

Toye begon aan een lange persoonlijke zoektocht. Hij las alle boeken die Christoph had gelezen, en praatte uren met zijn vrienden. ‘Dan pas heb ik geleerd waar hij mee bezig was. Is dat niet schrijnend? Ik besepte niet dat ik mijn zoon niet kende. Het ging niet goed op de universiteit, dat wist ik. Hij triste zijn eerste jaar. Maar dat hij worstelde met existentiële vragen, dat zag ik niet.’

In 2005 richtte hij de vzw Ga voor Geluk op. ‘Wat wij voor onze eigen kinderen niet meer konden doen, wilden wij doen voor alle kinderen en jongeren in Vlaanderen. We verzamelden een budget van 3 miljoen euro. Omdat er toen nog niet zo veel bekend was over zelfdoding, hebben we een wetenschappelijk onderzoek gefinancierd.’ Ondertussen steunde Ga voor Geluk al dertig projecten die depressie en suïcide bij jongeren proberen tegen te gaan. Jaarlijks investeren ze 1 miljoen euro in preventie - dat is bijna evenveel als de Vlaamse overheid.

Matthias, de jongere broer van Christoph, is piloot bij Brussels Airlines. Het feit dat hij geen opvolgers had, lag mee aan de basis van de beslissing van Jan Toye om de brouwerij te verkopen.

83

VIRGINIE SAVERYS

‘Ja, mijn familienaam was een obstakel’

Geschat vermogen:
367.500.000 euro

Woonplaats:
Berchem (Antwerpen)

Virginie Saverys is de zus van de Antwerpse reders Marc en Nicolas Saverys. De eerste controleert de rederij CMB, de tweede de gasrederij Exmar. Beiden waren ook actief in de tankerrederij Euronav. Virginie Saverys controleerde 9 procent van Euronav en 16 procent van CMB maar wanneer haar broer Marc dat bedrijf in 2015 van de beurs haalde, verkocht ook zij haar aandelen. Ze had enkele jaren daarvoor al afstand genomen van CMB, waar ze tot dan secretaris-generaal was. In 2008 werd ze meerderheidsaandeelhouder in het Toscaanse topdomein Avignonesi, een huis dat wereldwijd bekend staat als een van de beste producenten van Vino Nobile di Montepulciano en volgens menig liefhebber ook maker is van een van de meest indrukwekkende Vin Santo's in heel Italië: de dessertwijn onder de naam Occhio di Pernice. In 2007 werd ze al minderheidsaandeelhouder én lid

van het managementcomité, toen ze 30 procent overkocht van de oudste broer Ettore Falvo, die het familiebedrijf verliet. ‘Ja, mijn familienaam was een obstakel,’ zegt ze in een van haar schaarse interviews. ‘Toen ik als puber uitging, zeiden mijn medestudenten al te makkelijk: “Virginie zal wel betalen, ze heeft centen”. Daarom ben ik snel naar het buitenland verkast. In Parijs werd ik geapprecieerd voor wie ik was. Niemand kende me daar. Ik kon nog niet gegoogled worden. Ik heb het nodig gehad om van die naam afstand te nemen.’

De wijnondernemer had de intentie dat haar zoon Basile en haar dochter Eline mee in de wijnhandel zouden stappen. Eline deed dat en opende onder meer de wijnbar Avini in Antwerpen. Maar bij de nu 36-jarige Basile won de drang naar de scheepsvaart. Hij is daarbij de eerste om toe te geven dat hij een makkelijke start kon maken: ‘Dat ik geprivilegieerd ben, is duidelijk. Dat besepte ik maar al te goed toen ik in 2014 in de scheepvaart stapte,’ zo vertelde hij daarover aan *De Tijd*. Toch volgde hij een harde leer-school. In Zwitserland ging hij vijf weken varen op een schip van een bevriende reder. ‘Als observator. Niet om te werken, want ik kon niets. Ik leerde hoe een schip functioneert, *day-to-day*, in de machinekamer, op de brug. Ik heb daar enorm veel respect gekweekt voor de scheepsbemanning en haar harde werk.’ In 2016 trok Basile met zijn moeder en stiefvader naar Japan waar ze een eerste schip kochten van 61.000 ton. De rederij werd Ebe gedoopt, genoemd naar de godin die nectar serveert aan de goden op de Olympus, en telt nu zes grote drogebulkschepen met een capaciteit van 61.000 tot 181.000 ton en lengtes van tweehonderd tot driehonderd meter. De holding Victrix is de enige aandeelhouder van Ebe die nu de winstmachine van de familie is geworden.

Basile Aloy is daarbij atypisch voor zijn familie en praat onder meer op LinkedIn vrijuit over de invoering van een soort meer-waardebelasting op grote vermogens zoals in de Verenigde Staten. Belasting op meerwaarden, aftrek voor minwaarden. ‘Mijn familie

gaat dat misschien niet graag horen, maar moet er niet ergens een belasting komen op meerwaarde? Op aandelen bijvoorbeeld? Ik denk dat we dat gesprek wel eens mogen voeren. Gaat iedereen dan naar het buitenland vluchten? Niet als je zulke belastingen intelligent invoert, goed communiceert en achterpoorten sluit,’ zo zei hij daarover. ‘We moeten meer teruggeven. Uiteindelijk is alles wat we vandaag doen te danken aan de maatschappij die ons de infrastructuur en de tools geeft.’

FAMILIE BAERT

‘Sterk en ongebonden’

Geschat vermogen:
361.500.000 euro

Woonplaats:
Hasselt (Limburg)

Op 13 april 2022 overleed barones Tony Baert op 93-jarige leeftijd. Ze stond meer dan zeventig jaar mee aan het hoofd van de krant *Het Belang van Limburg* en was een van de meest invloedrijke vrouwen in die provincie. ‘Zou u me vragen wat *Het Belang van Limburg* voor mij persoonlijk betekent, dan kan ik heel kort zijn: mijn leven. Alles. Het verleden, mijn man, mijn familie, echt mijn hele leven,’ vertelde ze in 2009 in haar eigen krant.

Haar persoonlijke geschiedenis was dan ook vervlochten met die van de krant. Tony Baert, geboren in 1929 in Bree als Tony Martens, was de kleindochter van Nicolaas Theelen. Die bracht op 6 december 1879 voor het eerst *Het Algemeen Belang der provincie Limburg* uit, de voorloper van *Het Belang van Limburg*. Frans Theelen, de zoon van Nicolaas, was kinderloos. Toen zijn nichtje

Tony trouwde met Jan Baert, directeur van *De Brugsche Courant*, zag Theelen in hem de gepaste opvolger. ‘Mijn moeder en vader zijn elkaar toevallig tegengekomen op een boot naar Engeland,’ vertelt Tony’s zoon Jan Baert. In 1953 kwam vader Baert aan het hoofd van Concentra, het bedrijf achter de krant. ‘Maar de krant hebben ze altijd geleid als een tandem. Vader was meer de CEO, moeder de ziel van het bedrijf. Zij was bezig met de gebouwen, de tuin.’ Maar in 1986 overleed Jan Baert onverwachts en moest zijn echtgenote het roer van het bedrijf overnemen, een rol waar ze sterk in doorgroeide.

In 2004 ontving ze de adellijke titel van barones. De wapenspreuk die ze toen koos – ‘Sterk en ongebonden’ – tekent haar. Met een ongebonden krant wilde ze een eigen koers varen. Ze keek daarbij verder dan de eigen kerktoren. Ze wilde dat *Het Belang van Limburg* de koning van de regio was, maar tegelijk ook een blik op de wereld hield. Toch staat Limburg centraal. De meest gehoorde vraag op de redactie van de krant inzake nieuws luidt: ‘Is er een Limburger bij?’ Zo ja, dan komt het in de krant.

Een opmerkelijk verhaal speelde zich af in het jaar 2000. De familie Baert nam dan een participatie in het bedrijf Ubizen van Stijn Bijnens, op dat moment een pionier van internet. Met een waardering van 375 miljoen euro voor het bedrijf Ubizen knoopte Concentra fusiegesprekken aan met de familie Collin. Baert en Collin zijn beiden traditionele aandeelhouders van Almanij, de vroegere moeder boven KBC. Door de hoge Ubizen-waardering werd de holding van de familie Collin fors ondergewaardeerd. Wanneer de ICT-zeepbel ontplofte, kwam ook de fusie op de helling te staan en werd de familie Baert verplicht de fusie ongedaan te maken. De familie Collin had naar eigen zeggen 70 miljoen euro verloren aan de operatie.

In 2013 fuseerde Concentra met Corelio, de uitgever van onder meer *De Standaard* en *Het Nieuwsblad*. Die fusie mondde uit

in Mediahuis, een internationale groep die vandaag actief is in vijf landen. ‘Tony Baert was niet alleen de verpersoonlijking van *Het Belang van Limburg*, maar tegelijk ook een *founding mother* voor Mediahuis,’ zei Thomas Leysen, voorzitter van de raad van bestuur van Mediahuis. ‘De voorbereidende onderhandelingen over het samengaan van Concentra en Corelio werden met de directie van Concentra gevoerd, maar op een bepaald moment lag de finale beslissing bij haar. We hebben toen enkele cruciale gesprekken bij haar thuis gevoerd. Ze heeft me toen duidelijk gemaakt wat voor haar echt belangrijk was, en daarover hebben we afspraken gemaakt. Ze heeft me herhaaldelijk voorgehouden dat de titel *Belang van Limburg* voor haar tegelijk ook een opdracht was. Het wederzijds vertrouwen dat we toen opbouwden was doorslaggevend voor het succes van de fusie.’ De familie Baert controleert op vandaag een derde van Mediahuis.

85

FAMILIE KERCKHOF

Wedden dat we 't hebben?

Geschat vermogen:
353.008.000 euro

Woonplaats:
Roeselare (West-Vlaanderen)

De nu 87-jarige Daniël Kerckhof ging in 1957, kort na zijn legerdienst, van start met een Stock Americain in Roeselare, samen met autokerkhofuitbater Roger Lefevere, vader van wielermanager Patrick Lefevere. Een jaar later stapt Lefevere uit de zaak en gaat het gezin Kerckhof alleen door. In 1965 lanceren ze hun eigen merknaam: Euro Shop. Vandaag beheert de familie Kerckhof een vastgoedpatrimonium van circa 225 miljoen euro. 'Euro Shop startte als een kleine legerstock,' vertelde Kerckhof daarover. 'Aanvankelijk in een oud ijsfabriekje aan de Stationsdreef, maar al snel bouwden we een eigen winkel van nog geen 400 vierkante meter aan de Meensesteenweg. Ik trok naar alle grote legerkazernes van Duitsland, Frankrijk maar ook Nederland en Italië om er alles van paardengarelen over bombardons tot ondergoed te kopen om vervolgens te verkopen.' Na een tiental jaar raakten die

legeroverschotten op en heroriënteerde Euro Shop zich. 'Tot op vandaag is onze slogan "Wedden dat we 't hebben?". We hebben dan ook meer dan een miljoen artikelen in ons aanbod. Ik durf garanderen dat ik niets aanheb dat niet uit onze eigen winkels komt. Ik koop hier alles en als mijn kinderen me een cadeau geven dat niet van Euro Shop komt, dan moet ik het niet hebben.'

De familie Kerckhof baat vandaag onder de naam Euro Shop zeven non-foodwinkels uit. 'Maar een geheime succesformule is er niet. Ik ben er gewoon altijd echt voor gegaan. Ik heb het vak al doende geleerd en het blijft heel boeiend. Moest ik alles mogen herdoen, ik zou exact hetzelfde pad bewandelen. Ik heb alles gedaan, van rekken vullen tot aan de kassa staan en ik zou het nog durven doen indien nodig.'

Omdat het zo moeilijk is om te groeien in retailexploitatie kreeg de jonge Daniël Kerckhof al snel interesse om ook in retailvastgoed actief te worden. 'Het bleek zoveel gemakkelijker om iets te kopen en te verhuren dan zelf een bijkomende retailvestiging te openen,' zegt hij bijna verontschuldigend. Vandaag schuilt onder de commerciële naam Vabeld met als rechtspersonen de familieholdings Vabeldo (Dorine), Vabelda (Danny) en Vabeldi (Didier), waarbij elk kind een derde van elk vastgoed bezit, een van de grootste private retailvastgoedimperiums van ons land. Alleen al in België zitten er in de portefeuille meer dan tweehonderd winkelcomplexen, waaronder de site Brico/Decathlon op de Noorderlaan in Antwerpen en een reeks winkels in de Veldstraat in Gent, zoals die waar nu Zara Home en Fossil huizen.

'Het Belgische vastgoed is gewaardeerd op 400 miljoen euro. In Frankrijk heeft Vabeld onder meer ook nog een honderdtal panden,' stelt Didier Kerckhof. Dorine en Danny houden zich vrijwel uitsluitend bezig met de operationele leiding van Euro Shop. Didier, een handelingenieur die eerst werkte voor ING Vastgoed, concentreert zich vooral op het vastgoed. De familie heeft altijd

een voorzichtige koers gevaren. Toen KBC met zijn herverpakte kredieten enkele basispunten rendement meer bood dan de klassieke producten, ‘met de zekerheid dat het veiliger was dan KBC, ING en Fortis samen’, ging de familie Kerckhof daarop in. Twee jaar later was ze 3,3 miljoen euro kwijt. Kerckhof heeft lange tijd een rechtszaak tegen KBC lopen gehad. ‘Ik heb heimwee naar de tijd van de kleine banken, zoals de Bank van Roeselare. Je had toegang tot de hoogste personen en een woord was een woord. Ik heb er nooit een formeel dossier voor een kredietaanvraag ingediend. Nooit is er een probleem geweest. Bankiers, pastoors en advocaten houd je vandaag best zo veel mogelijk buiten,’ zegt Kerckhof daarover in *De Tijd*.

86

JORIS IDE

Een staalkoning die van boksen houdt

Geschat vermogen:
351.000.000 euro

Woonplaats:
Zwevezele (West-Vlaanderen)

Joris Ide is een typevoorbeeld van de West-Vlaamse *selfmade* manager. Zijn bedrijf produceert stalen platen die behandeld en gekleurd gebruikt worden als wandplaten in de bouwsector. In 2005 verkocht Joris Ide de meerderheid van zijn bedrijf aan de holding Ergon, die mee gecontroleerd werd door de Waalse miljardair Albert Frère. Naar verluidt klikte het wonderwel tussen Ide en Frère, die viel voor het lef en de no-nonsense van Ide. In 2015 kocht het Ierse Kingspan het West-Vlaamse bedrijf over.

Flamboyant, balorig, het hart op de tong, hyperkinetisch. Het zijn slechts enkele van de eigenschappen die mensen op Joris Ide kleven. Na de verkoop van zijn bedrijf wierp hij zich op als vastgoedmagnaat en vooral als investeerder. Ide wordt graag opgevoerd als de zogeheten typisch West-Vlaamse ondernemer, die meer op het buikgevoel drijft dan op strategisch inzicht. ‘Hij is niet de grote manager met de intelligente commentaren,’ zegt

Bernard Maenhout van Voka, ‘maar hij is een genie als het erop aankomt om techniek te vertalen. Hij geniet als hij zaken kan opstarten, bezig kan zijn met het productieapparaat. Dat is zijn wereld,’ aldus Maenhout in *Trends*.

Na de verkoop aan de Ieren ging Ide zich onder meer toeleggen op vastgoed. In 2016 opende hij het Golfhotel in Knokke onder de naam Lebeau Hotel. Die naam verwijst naar de groep Lebeau-Courally uit Luik, producent van luxejachtwapens en -uurwerken. Ide nam Lebeau-Courally over in 2010. Het Knokse hotel nam hij in 2015 over van de familie Hemelaere. Nog later stapte hij met Marc Coucke in het kapitaal van voetbalploeg Anderlecht.

Ide geeft geen interviews aan de pers maar is toch graag aanwezig in de wereld van de *haute finance*. De krant *De Standaard* beschreef in 2012 hoe Ide in de zomer van 2009 een feestje gaf naar aanleiding van de achttiende verjaardag van zijn enige zoon Enzo. ‘Het was geen gewoon feestje, maar een gebeuren dat niet moest onderdoen voor een jetsetparty in pakweg Cannes of Miami Beach. De in het wit gehulde gasten arriveerden in Porsches en Aston Martins. Ze deden er zich in een megapaviljoen te goed aan een somptueuze maaltijd en sloten drank, terwijl de jarige, als enige in het zwart, een miniracewagentje uittestte en de dansvloer deelde met vrouwelijk schoon.’

Ide woont op een domein naast zijn onderneming in Zwevezele waar hij een riant villa bezit. De lange oprijlaan staat vol met tientallen beeldhouwwerken. De villa is omgeven door een gigantische tuin, waardoor een beek stroomt. ‘Ruimte genoeg hier om te golfen, maar ik houd niet van die sport. Geef mij maar de jacht,’ zei Ide daarover wanneer hij een journalist een inkijkje gaf op zijn landgoed.

Ide mag dan wel flamboyant zijn, ondernemers spreken vol respect over zijn zakelijk talent. Hij is de man die het bedrijf heeft

gemaakt tot wat het is. ‘Eigenlijk is hij een sympathieke vent, maar hij heeft één probleem: zijn ego,’ zegt een zakenrelatie in de krant. ‘Hij droomt ervan bij het establishment te horen om over zijn complex van zijn eenvoudige afkomst heen te komen.’ De staalbaron heeft ondertussen veel relaties. Dat telt in de strijd met die andere West-Vlaamse ondernemer die het in Centraal-Europa heeft gemaakt: vastgoedkoning Paul Gheysens van Ghelamco. ‘Beiden rivaliseren om het meest indruk te maken en Ide heeft natuurlijk gescoord door met Albert Frère in zee te gaan.’ De West-Vlaamse ondernemer heeft ook iets met boksen. Hij is van oudsher een bekende sponsor van de jaarlijkse bokswedstrijd in Izegem, waar hij zich pleegt te vertonen met grote cowboyhoed op en een lange jas aan.

87

JAN HELSKENS & WIM DE VEIRMAN

De koningen van de groene pannen

Geschat vermogen:
350.000.000 euro

Woonplaats:
Sint-Martens-Latem
(Oost-Vlaanderen)

Het is een van de beter bewaarde bedrijfsgeheimen, het succes van Jan Helskens en Wim De Veirman en hun bedrijf Cookware Company, de producent van onder meer de keramische Greenpan. Beide ondernemers verankeren samen met hun Chinese partner Sam Liu hun bedrijf in Hong Kong en zijn wars van interviews die naar hun zeggen 'enkel speculatieve en voorbarige berichten' brengen.

Wim De Veirman en Jan Helskens gingen in 2005 van start met een productiebedrijf van roestvrije braadpannen. Als stand-

plaats kozen ze voor Jianmeng, een ontluikende Chinese stad op twee uur rijden van Hong Kong. Hun pannen werden al snel een succes. Maar toch bleven de twee ondernemers wat op hun honger zitten.

Het bedrijf groeide met de dag, tot beiden inzagen dat het eigenlijk geen toekomst had. 'De enige reden waarom we populair waren, was dat we goedkoper konden produceren dan onze concurrenten. Maar in principe kon alles snel weer in elkaar zakken. We hadden niets van intellectuele eigendom opgebouwd die ons zou beschermen. We wilden een eigen product, een eigen merk ontwikkelen en de productie in opdracht van derden geleidelijk afbouwen,' vertelde De Veirman in 2015 in *De Tijd*, in een van zijn weinige interviews.

Op dat moment in 2006 was er wereldwijd heel wat discussie over de schadelijke effecten van bestaande antiaanbaklagen zoals teflon. De Veirman en Helskens gingen op zoek naar een alternatief. Na één jaar stoten ze op een Koreaans bedrijf, Thermolon. De Koreanen hadden een speciale coating ontwikkeld voor branddeuren en zonnepanelen. Ze sloten een exclusief partnership af, later kochten ze het bedrijf over.

De Veirman vertelde in de krant enthousiast over het moment dat hij wist goud in handen te hebben. 'We lanceerden Greenpan in de VS via televisieverkoop. In vier uur tijd waren we uitverkocht: honderdduizend pannen. Drie maanden later nog eens. 350.000 pannen, in twaalf uur tijd.' De rest is eigenlijk nu al geschiedenis. Hun bedrijf telt nu om en bij tweeduizend werknemers, hoofdzakelijk in Hong Kong.

De sleutel van hun succes? 'Wat je zeker niet moet doen als je schrik hebt om te falen, is remmen,' aldus De Veirman. 'Als je een auto inhaalt en er komt een tegenligger, moet je ook gas bijgeven en zorgen dat je ervoor schiet. Dat hebben wij ook gedaan. Het

klinkt misschien allemaal romantisch om iets te starten in China, maar hadden we toen gefaald dan gingen Jan en ik waarschijnlijk door het leven als die twee zotten uit Gent die hun leven lang schulden afbetalen.’

Dat succes kreeg de voorbije jaren forse rugwind mee door onder meer corona. De pandemie zette gezinnen ertoe aan meer thuis te koken in eigen keuken, met gezondere pannen. Liefst groene pannen als het van beide Vlaamse ondernemers afhangt. In 2021 jaar stelde Waterland 159 miljoen euro groeikapitaal ter beschikking van de Cookware Company en zijn aandeelhouders. Dat geld werd gebruikt om concurrenten over te kopen. Bij de intrede van Waterland werd bekend dat het bedrijf in 2020 een omzet haalde van 400 miljoen dollar. Het bedrijf had dan ongeveer 2.000 mensen in dienst, verspreid over drie productiefaciliteiten in Zuid-Korea, China en Duitsland en meerdere verkoopkantoren wereldwijd.

Jan Helskens is een fervent kookliefhebber maar ook een fervent liefhebber van vastgoed. In 2022 legde hij 15 miljoen euro op tafel om het Château de Humain over te kopen van prinses Léa, de schoondochter van wijlen Leopold III. De nu 74-jarige prinses Léa is de weduwe van prins Alexander, de oudste zoon uit het tweede huwelijk van koning Leopold III met de gouverneursdochter Lilian Baels. Helskens wil het kasteel van Humain gebruiken als evenementenlocatie, bijvoorbeeld om seminaries, teambuildings en recepties voor The Cookware Company te organiseren. En twee jaar later kocht hij de voormalige site van de Latemse vlasfabriek op een van de mooiste locaties langs de Leie. De site ligt in een bocht van de Leie en heeft een oeverlengte van meer dan driehonderd meter. De Vlaamse zakenman Helskens laat op de site een nieuwe woonst bouwen van tweeduizend vierkante meter. Hij betaalde er naar verluidt meer dan 20 miljoen euro voor.

88

FAMILIE DU MONCEAU DE BERGENDAL

De oude glorie van de Grand Bazar

Geschat vermogen:
347.362.000 euro

Woonplaats:
Brussel

De nu 44-jarige Fiona du Monceau de Bergendal is niet geboren met één, maar met twee zilveren lepels in de mond. Haar vader is Diego du Monceau, tot voor kort voorzitter van de bank ING België, maar ook neef van François Vaxelaire, een van de laatste Belgische eigenaars van de distributiegroep GIB, nu Carrefour, ooit met Grand Bazar de grootste distributeur van België. Haar overgrootmoeder Paule Van Parys was dan weer een kleindochter van Ernest Solvay, de grondlegger van de bedrijven Solvay en UCB. Fiona zelf is vicevoorzitter van de multinational UCB. Met Fiona du Monceau, die de erfelijke titel van gravin draagt, komt een nieuwe generatie naar

voor in de oude adellijke lijn van de families Solvay-Janssen-Boël, de harde kern van de *haute finance francophone* in België.

Fiona du Monceau de Bergendal woont met haar echtgenoot Rodolphe de Hemptinne en haar vier kinderen in Chiswick, een van de betere wijken in Londen. Ze behaalde een managementdiploma aan de Solvay Business School (ULB) en een MBA aan de Harvard Business School. Daarna doorliep ze een carrièretraject in de farmasector in de Verenigde Staten en Europa. In 2014 ging ze van start in de groep UCB. Fiona du Monceau richtte in 2020 de managementvennootschap Biofina op. Niet onbelangrijk is de connectie met de familie Vaxelaire. Die laatste was van oudsher de grootste aandeelhouder van de groep GIB, destijds met Grand Bazar de grootste Belgische distributeur tot hij werd verkocht aan de Franse groep Carrefour. Yves du Monceau raakte in de groep betrokken via zijn huwelijk met Raymonde Vaxelaire, de kleindochter van de in 1920 overleden GB-stichter François Vaxelaire. Yves du Monceau zelf was begin jaren 60 burgemeester van Ottignies en tien jaar later senator voor de Franstalige christendemocraten van de PSC. In 2013 overleed Yves du Monceau op 91-jarige leeftijd. Zijn zoon Diego huwde Evelyne Janssen, een erfgenaam uit de groep Solvay. Diego du Monceau zelf was bestuurder van UCB, de chemiegroep van de familie Janssen.

Ondanks al die ronkende namen en mooie referenties werd de distributieketen GIB, ex-Grand Bazar, geen echt succes in België. Vanaf de jaren 80 zette de keten een diversificatiepolitiek in met als doel een grotere zichtbaarheid op de Belgische markt. Maar die politiek zou haar de das omdoen. De naam GB zag je overal. Maar GB stond niet langer sterk. De chaotische politiek van de familiale aandeelhouders, de zwakke marktpositionering, de sociale problemen met herhaaldelijke stakingen zorgden voor een dalende productiviteit. De keten die er prat op ging elke dag 2 miljoen klanten over de vloer te krijgen, kon qua prijszetting niet optornen tegen discountketens als Aldi en Colruyt en qua kwaliteitsimago niet tegen

de groep Delhaize. De ingedommelde gigant raakte verouderd en maakte steeds meer verlies.

In 2000 viel de groep in de Franse handen van Carrefour. Na die overname bleef Diego du Monceau een belangrijke speler en netwerker in financieel België.

89

KOEN QUAGHEBEUR & ELS PAESMANS

Biologisch waar het kan,
chemisch waar het moet

Geschat vermogen:
341.568.000 euro

Woonplaats:
Sint-Truiden (Limburg)

De Limburgers Koen Quaghebeur en Els Paesmans, beiden kinderen van boerengezinnen, leerden elkaar kennen in het eerste jaar landbouwkundig ingenieur aan de KU Leuven. 'Als je onze ouderlijke bedrijven zou samennemen, kweekten we ongeveer alles. Bij ons waren het akkerbouw, melkvee en groenten. Bij Els fruit en varkens,' zo vertelde Koen Quaghebeur aan *Het Belang van Limburg*. Zijn echtgenote werkte eerst nog bij het opzoekingsstation van Gorssem en was bij de Boerenbond consultant voor de fruitboeren. Quaghebeur zelf ging aan de slag bij Aveve en verkaste later naar Hermoo, de Truiense leverancier van ge-

wasbeschermingsmiddelen, op een boogschuit van hun huis in het Limburgse Wilderen. Het was in hun woonhuis dat het bedrijf vorm kreeg. 'Onze sector wordt gedomineerd door multinationals, genre BASF en Bayer. Zij beheersen 80 procent van de markt. Wij zagen gaten in de markt die door de grote spelers niet werden afgedekt,' aldus Quaghebeur. 'In het begin konden we goed leven van de kruimels die zij van tafel lieten vallen. De eerste tien jaar hebben we gewoon van thuis uit gewerkt. Onze living was de vergaderzaal en ontvangstruimte. De keuken was de refter. Onze etiketten lagen in de garage en de kelder. We stockeerden in het fruitbedrijf van mijn broer Karel en we huurden een magazijn in de haven van Antwerpen. In 2003 hebben we onze eerste medewerker aangeworven en toen we naar Brustem verhuisden in 2012 waren we met zeven. Door die ervaringen wisten we wel wat we nodig hadden, en hebben we direct groot en juist gebouwd op het industrieterrein.'

Globachem produceert generieke gewasbeschermingsmiddelen, producten waarvan het patent is vervallen en die worden gebruikt om onkruid, schimmels en insecten te bestrijden. 'Denk aan de witte medicijnen, maar dan voor planten,' zegt Paesmans. Daarbij controleert Globachem de hele keten, van ontwikkeling tot verdeling van het product. Ook onderzoek en ontwikkeling annex registraties van patenten gebeurt door het bedrijf zelf. 'We hebben nooit zelf geproduceerd,' zegt Paesmans. 'We kopen grondstoffen vooral in Azië, die vervolgens verwerkt moeten worden met adjuvanten of solventen volgens onze eigen formuleringen. Dat gebeurt verspreid in Europa. Dan worden die producten gedistribueerd over de hele wereld.'

Globachem heeft als baseline 'biologisch waar het kan, chemisch waar het moet'. De opbrengst uit de traditionele activiteit wordt gebruikt om innovatie te bekostigen. Nieuwe producten zijn de groeimotor voor Globachem. 'We hebben voortdurend een vijfhonderdtal aanvragen voor registraties van nieuwe producten

tegelijk lopen bij ministeries. Ruim de helft van onze 130 medewerkers werkt voor de R&D- en registratieafdelingen, in België en in het Verenigd Koninkrijk. In ons land werken we vooral met natuurlijke producten, zoals schimmels, bacteriën of biostimulanten, en in het VK werken we dan aan de chemische moleculen, aldus het echtpaar.

Globachem heeft multinationals als concurrent. Hebben die het bedrijf uit Sint-Truiden nooit willen overnemen? ‘Vijftien jaar geleden al voor de eerste keer,’ zei Quaghebeur daarover in 2022. ‘We zeggen daar systematisch nee op. Het is soms verleidelijk, maar we willen onze eigen waarden behouden. We hebben, als je de mensen in het buitenland meetelt, meer dan honderd medewerkers met zeventien nationaliteiten die zich herkennen in onze familiale waarden. Als je verkoopt, wat blijft er dan over van je kindje? We willen graag ons eigen – virtuele – standbeeld verdienen. Dat de volgende generatie kan zeggen: dat koppel uit Sint-Truiden heeft toch wel een paar fundamentele problemen opgelost.’ Wat het echtpaar drijft? ‘Door onze producten te gebruiken krijgen er 20 miljoen extra mensen eten met dezelfde landbouwoppervlakte.’

90

FAMILIE FAYMONVILLE

Een leven in volledige discretie

Geschat vermogen:
336.707.000 euro

Woonplaats:
Büllingen (Duitstalig België)

De geschiedenis van Faymonville begon met de bouw van voertuigen in de familiale smidse te Rocherath, een deelgemeente van Büllingen in de provincie Luik nabij de Duitse grens. Tot het begin van de jaren 60 verkocht het bedrijf landbouwmachines en cabines voor tractoren. In 1962 bouwde Berthold Faymonville een nieuwe productiewerkplaats. Tot het midden van de jaren 60 bouwde en verkocht het bedrijf voertuigen voor bosontginning. Eind jaren 60 werden de eerste opleggers gebouwd in Rocherath.

In 1973 volgde de productie van de eerste dieplader voor het transport van glas. In 1988 werd uitgebreid naar het nabijgelegen industriegebied van Büllingen. Na de dood van Berthold Faymonville namen zijn zonen Alain en Yves Faymonville in 1991 de leiding van het bedrijf over. In 2013 opende de groep een werk-

plaats in het Russische Noginsk, bedoeld om herstellingen uit te voeren aan de voertuigen die zwaar hadden te lijden onder de harde Russische weersomstandigheden. In 2017 kocht Faymonville Group de Italiaanse voertuigenfabrikant Cometto over, een specialist in de ontwikkeling en productie van zware zelfrijdende modulaire voertuigen. Cometto bouwde spectaculaire installaties waaronder een steiger van de Amerikaanse Space Shuttle en in 2021 een modulaire stalen brug voor de Zwitserse federale overheid van 240 meter lang.

Begin 2024 telt de groep meer dan 1.300 werknemers met vijf productiefaciliteiten in Luxemburg, België, Polen en Italië, samen goed voor een werkoppervlakte van 175.000 vierkante meter. De productiecapaciteit bedraagt drieduizend voertuigeenheden per jaar. In 2023 haalde de groep een omzet van 442 miljoen euro met export naar 125 landen. Ondanks zijn industriële belangrijkheid leeft de familie in volledige discretie, al is ze sterk lokaal verankerd. Zo is Roland Jost een van de bestuurders in de Luxemburgse sleutelholding Max International. Jost is eigenaar van de gelijknamige transportgroep uit de provincie Luxemburg. In 2023 sloot hij een dading af met het Belgische gerecht, volgend op een ophefmakend dossier inzake sociale fraude. De Brusselse verzekeringspecialist en professor aan de ULB Marie-Paule Laurent is eveneens een onafhankelijke bestuurder van de groep. Ondertussen zijn ook de kinderen van de broers Faymonville bestuurder geworden van de Luxemburgse sleutelholding Max International.

91

GAËTAN WAUCQUEZ

‘Ik amuseer mij hier rot. Le reste je m’en fous’

Geschat vermogen:
335.543.000 euro

Woonplaats:
Ukkel (Brussels-
Hoofdstedelijk-Gewest)

Beeld u een bedrijf in dat escargots en zee-egels kweekt, sauzen produceert, hommels inzet om tomaten te bestuiven, schadelijke insecten bestrijdt met wespen en mijten, en enzymen ontwikkelt tegen ziektes. Dat bedrijf bestaat en luistert naar de naam Floridienne. Het beursgenoteerde bedrijf kwam in 2008 in handen van de familie Waucquez nadat die een harde strijd uitvocht met de toenmalige CEO Jean-Marie Delwart. Die laatste verloor het pleit en trok zich naar eigen zeggen gedegouteerd terug. In 2019, op tachtigjarige leeftijd, verkocht hij zijn kasteel van Argenteuil, ooit het vluchthuis van de gevallen koning Leopold III en zijn tweede echtgenote Lilian Baels, en trok zich terug op zijn landgoed in Schotland. Als CEO van Floridienne werd hij opgevolgd door Gaëtan Waucquez. ‘Wanneer ik jong was en aan de unief

zat, droomde ik ervan om CEO en aandeelhouder te worden van een Belgisch bedrijf, in een vredige omgeving, zonder agressiviteit, in een sector die bezig was met de toekomst. Floridienne heeft dat allemaal. Mijn droom nu? Aandeelhouder blijven tot ik sterf,' zo vertelde hij daarover in de krant *L'Echo*. 'Ik amuseer mij hier rot. De koers van het aandeel? Ik bekijk die nooit. Mijn enige zorg is geld vinden voor goede projecten, *le reste je m'en fous*.'

Gaëtan Waucquez, geboren in 1966, is getrouwd en heeft drie kinderen. Voor hij CEO werd, was hij financieel directeur bij Floridienne. Hij studeerde rechten aan de UCLouvain. Zijn familie is al langer vermogend en was onder meer mee aandeelhouder van de vermogensbank Degroof Petercam. Floridienne is dan weer een van de eerste beursgenoteerde bedrijven van België. Het werd opgericht in 1898 door enkele ondernemers die eind negentiende eeuw naar Florida, vandaar de naam, trokken op zoek naar fosfaten voor de bemesting in de landbouw. Ze brachten ze met zeilschepen naar Gent en verdeelden ze over heel Europa. Een succes. In 1902 trokken ze naar de beurs.

De grootste waarde haalt Waucquez, die 50 procent controleert van Floridienne, met het Kempense bedrijf Biobest. Vorig jaar pompte de beursgenoteerde holding Sofina, in handen van de familie Boël, 80 miljoen euro bijkomend kapitaal in het bedrijf. Het bedrijf is specialist in biologische bestrijdingsmiddelen en kreeg een waardering mee van 1 miljard euro. Het werd bekend met de hommelmweek. Het bedrijf verpakt hommelnesten in doosjes met een verkoopprijs van 60 euro per stuk. Elke doos bevat zo'n tachtig hommels. Die hommels worden ingezet voor de bestuiving in de groente- en fruitteelt. In België en Nederland is dat onder meer de serreteelt van tomaten. Nadat een doosje met hommels wordt uitgezet, leven de diertjes nog ongeveer negen weken in de landbouvvelden. Ze kweken tussendoor nog bij, zodat hun aantal tot tweehonderd groeit. Maar ze sterven allemaal, en na die negen weken moet de teler een nieuw doosje kopen. Biobest

heeft filialen in zeventien landen. De belangrijkste productiecentra bevinden zich in Californië, Kenia, Marokko en Mexico.

Naast Biobest bezit Floridienne meerdere fabrieken in Frankrijk en Oost-Europa die bereide wijngaardslakken maken, in totaal 400 miljoen per jaar, naast diepgevroren sint-jacobsschelpen, gevulde mosselen, aperitiefhapjes en bladerdeeg. In België en Frankrijk heeft het bedrijf fabrieken die gerookte bereidingen op basis van vis maken. In Frankrijk is het het nummer een in de sector van rolmops. Voor de internationale grootdistributie produceert het sauzen, confituren en smeerpasta's.

De markt van biomiddelen is volgens Waucquez gigantisch: 'Milieu en gezondheid worden steeds belangrijker in de landbouw. Wie wil binnenkort nog bloemen meenemen op ziekenhuisbezoek als je weet dat ze met pesticiden zijn behandeld? Wijnboeren zoeken naar oplossingen om zo veel mogelijk te telen zonder pesticiden. Niet makkelijk.' Of hij nog lang aan het roer blijft van Floridienne? 'Als ondernemer moet je "*éviter de casser ton bébé*". Dat wil ik niet. Ik wil hier wel zo lang mogelijk blijven. Het bedrijf is een droom. De mensen en het metier zijn *sympa*. Ik ken hier iedereen, werk internationaal en reis veel. *J'ai du bol, quoi!* Ik ben een geluksvogel. Had ik op mijn 25e geweten dat het zo zou gaan, ik had onmiddellijk getekend. Maar dat betekent niet dat ik hier tot mijn tachtigste zal zitten. Mijn kinderen doen hun eigen ding, maar misschien hebben ze ooit interesse om me op te volgen. Ik weet het niet. Mijn twee zonen zitten in de consulting. Mijn dochter heeft een mentale beperking. Zij leeft haar leven, een ander leven, maar ze is gelukkig. We zien wel.'

92

WILLY NAESSENS

‘Ik heb het goed, dus iedereen
mag het goed hebben’

Geschat vermogen:
318.436.000 euro

Woonplaats:
Wortegem-Petegem
(Oost-Vlaanderen)

In 2019 kreeg de toen tachtigjarige industrieel en zwembadbouwer Willy Naessens uit Elsegem in de gemeentelijke feestzaal van Wortegem-Petegem het ereteken van ‘Commandeur in de Leopoldsorde’. Deze titel, in het leven geroepen door koning Leopold I in 1832, is meteen de hoogste burgerlijke onderscheiding in België. ‘Ik had nooit gedacht het ereteken te krijgen en ik wil mijn omgeving bedanken,’ zo zei Naessens in zijn dankwoord. ‘Zonder mijn familie en medewerkers zou ik hier nooit hebben gestaan. Ik heb het geluk gehad grotendeels gezond te mogen blijven en kan naast mijn bedrijf ook de mensen rond mij gelukkiger maken. Mijn leuze is dan ook “ik heb het goed, dus iedereen mag het goed hebben”’.

Willy Naessens is ook al ereburger van Wortegem-Petegem en houder van de eretitels van ‘Commandeur in de Kroonorde’ en ‘Ridder in de Leopoldsorde’. Minister van Staat Herman De Croo omschreef Willy Naessens als ‘een grote meneer en een van de meest vooruitstrevende ondernemers van het land’. Naessens zelf sloot zijn tussenkomst af met een anekdote: ‘Waaraan ik, dat kleine boerke uit Elsegem, deze hoogste eretitel heb verdiend? Wellicht wel om mijn economische verdiensten, maar wellicht ook omdat ik probeer om mijn omgeving mee te laten genieten. “Maar,” zei mijn Marie-Jeanne onlangs, “Gij zijt geen gewone commandeur want zijt al heel uw leven een commandeur”.’

Willy Naessens is als ondernemer vooral bekend als betonboer, aannemer en bouwer van zwembaden. Jaarlijks trekt hij niet alleen verschillende hectaren industriecomplexen en kantoorgebouwen op, maar legt hij ook meer dan honderd zwembaden aan. Zijn succes schuilt in verticale integratie. De industriebouwer uit Wortegem-Petegem heeft geen metsers nodig voor het optrekken van zijn gebouwen. Zijn bedrijf produceert en monteert betonelementen die in elkaar passen als meccano-onderdelen.

Nu de markt van de industriebouw veroverd is, heeft Naessens zijn oog laten vallen op een nieuwe sector: voeding, meer bepaald vleesverwerking. In 2009 nam de groep Willy Naessens de vleesbedrijven van de familie Blancke over. De bedoeling is dat de voedingsactiviteiten op termijn even groot worden als de bouwonderneming. In 2023 herstructureerde Willy Naessens zijn bedrijf Willy Naessens industriebouw. Er werden vier holdings gecreëerd die elk hun eigen afgeijnde activiteit en leiding hebben. De nieuwe opgerichte vennootschap Willy Naessens Build overkoepelt alle bouwactiviteiten en ook de zwembadbouw. Dat geheel blijft het belangrijkste onderdeel van de groep, goed voor een omzet van 650 miljoen euro. Dirk Deroose, zoon van een nicht van Willy Naessens en meteen ook vertrouwenspersoon van de 85-jarige ondernemer, krijgt de leiding over Willy Naessens

Build. Deroose, die ook 5 procent controleert van de groep, ruilt zijn job van algemeen CEO in voor die van adviseur bij de *family office* Koutermolen, de centrale holding in de structuur.

Willy Naessens Concrete overkoepelt de betonfabrieken van de groep, goed voor 200 miljoen omzet, en wordt geleid door Filip Van Hautezem, de echtgenoot van Veerle Naessens, dochter van Willy. Veerle Naessens zelf komt aan het hoofd te staan van Willy Naessens Food, goed voor een omzet van 150 miljoen euro. Het operationele bedrijf Franky’s is vooral actief als distributeur van vleeswaren en bereider van maaltijden. Eerder dit jaar ging die operationeel samen met het voedingsbedrijf van de familie Depuydt uit Oostende.

Naessens is bij het brede publiek vooral bekend geraakt na zijn passage in het populistische TV-programma *The Sky Is The Limit*, over het hebben en houden van gefortuneerde landgenoten. Voor Willy Naessens was dat pure publiciteit maar het gaf hem wel de status van een BV. Duidelijk is wel dat Naessens extra aandacht heeft voor zijn werknemers. Elk jaar zet hij ze wel op een of andere manier in de bloemetjes. Tijdens het jaarlijks personeelsfeest verlootte Naessens zijn zwarte Bentley aan vijf medewerkers. Ze mochten een weekend gebruikmaken van de wagen. Nog eens vijf anderen konden een weekend op stap met de Aston Martin van zijn echtgenote Marie-Jeanne. Het echtpaar ondernemers rekende er wel op dat ze hun wagens ongeschonden terugkregen.

‘Dankzij mijn medewerkers staan we met de Willy Naessens Group waar we staan,’ motiveerde Naessens de verrassingen. ‘Ik ben mijn mensen dan ook eeuwig dankbaar. Het is dankzij hen dat ik en Marie-Jeanne met zo’n mooie wagens kunnen rijden en het is dan ook maar normaal dat zij daar mee van mogen genieten.’ Hoewel hij er vertrouwen in heeft, nam hij toch zijn voorzorgen. De winnaars moesten een reglement ondertekenen

waarin ze bevestigen dat ze niet in de wagen zullen stappen als ze gedronken hebben. En als ze een boete kregen, moesten ze die zelf betalen. De leenwagen was trouwens niet de hoofdprijs van de avond. Die hoofdprijs was een Harley Davidson-motor. De winnaar mocht de motor houden. De 1.200 werknemers werden ook vergast op een optreden van Bart Kaëll.

En alsof dat alles nog niet genoeg is: elk jaar zijn Willy en Marie-Jeanne te zien op Waregem Koerse waar ze hun prijs uitreiken aan de vrouw met het meest originele hoofddekseel. Het menen van koetspaarden is een van de geliefde hobby's van de ondernemer.

93

FAMILIE PAQUOT

Eigenaar van pralinefabrikant Neuhaus
maar in de schaduw van Fortis-debacle

Geschat vermogen:
316.892.000 euro

Woonplaats:
Terhulpen (Waals-Brabant)

De vroegere beursmakelaar Guy Paquot overleed op 11 augustus 2019 in Botswana waar hij op vakantie was. Hij was 78 jaar. Op een vreemde manier was een tintje exotisme altijd aanwezig in het leven van Paquot. Zo was hij gehuwd met Nicole Thys, achterkleindochter van Albert Thys. Die laatste was een Belgisch koloniaal officier en ondernemer. Hij was mee de architect van het koloniale regime in de Onafhankelijke Congostaat van Leopold II, waar hij met de groep-Thys fortuin maakte en onder meer de cruciale spoorlijn Matadi-Leopoldstad liet aanleggen. Samen met Leopold was hij mee verantwoordelijk voor het harde koloniale regime in Congo. Los daarvan ging Thys reeds vanaf 1890 zijn eigen weg en stuurde hij aan op de overname van de kolonie door België. Grootvader Paquot was dan weer jurist bij

de Banque Nagelmackers, een oude investeringsbank verankerd in Franstalige industriële kringen. Het was grootvader Paquot die midden de vorige eeuw samen met enkele partners 14.000 dollar op tafel legde om de holding Chemins de Fer en Chine te kopen, een bedrijf dat vroeger betrokken was bij spoorweginvesteringen in China. Guy Paquot zal die holding ombouwen tot de Cie de Bois Sauvage waarmee het fortuin van de familie werd verankerd.

Guy Paquot hield zich ver weg van de media. Dat had ongetwijfeld veel te maken met de bankencrisis van 2008. In september 2009 werd Vincent Doumier, de gedelegeerd bestuurder van de holding Bois Sauvage, aangehouden door de Brusselse onderzoeksrechter Michel Claise. Hij werd officieel beticht van valsheid in geschrifte en misbruik van voorkennis. Dat had alles te maken met het debacle van de bank Fortis waarin Bois Sauvage een belangrijke participatie had. Bois Sauvage verkocht op vrijdag 3 oktober 2008 3,6 miljoen Fortis-aandelen of het gros van zijn belang. Dat gebeurde op een ogenblik dat intimi al wisten dat een propere redding van de bank mislukt was. Dat nieuws werd echter pas op vrijdag 3 oktober na beurstijd bekendgemaakt. De gevallen Fortis Bank werd in het weekend van 4 en 5 oktober opgesplitst en verkocht. Paquot wist dus net op tijd zijn aandelen nog te verzilveren. Hij kon met Bois Sauvage Fortis aandelen verkopen tegen 5,4 euro per stuk. Het duurde meer dan een week vooraleer de handel na 3 oktober hernomen werd. Bij de hervatting werd nog maar 1 tot 2 euro per aandeel betaald. De handel op 3 oktober was bijzonder druk want de informatie lekte aan alle kanten. In datzelfde kader werd ook de gewezen voorzitter van de werkgeversfederatie VBO, Luc Vansteenkiste, opgepakt. Vansteenkiste was de sterke man van het bedrijf Recticel, waar ook Doumier bestuurder was. Vansteenkiste was dan weer zowel onafhankelijk bestuurder bij Bois Sauvage als bij BNP Paribas Fortis. Vansteenkiste was dus aanwezig op de twee niveaus. In 2013 heeft de holding een minnelijke schikking getroffen met het Brussels parket rond de zaak Fortis. De holding betaalde 8,8

miljoen euro, waardoor een strafproces vermeden kon worden. Op de deal is er heel wat kritiek gekomen, omdat er initieel werd gesproken van een boete van 30 miljoen euro.

Dat alles belette niet dat Paquot een sterk gediversifieerde industriële holding uitbouwde met Bois Sauvage. Tot op heden controleert de holding onder meer 100 procent van de gekende pralineproducent Neuhaus. Daarnaast is de holding sterk actief in vastgoed.

Grootvader Paquot had twee zonen en twee dochters. Samen hebben die hem vijftien kleinkinderen geschonken. Guy Paquot liet niets aan het toeval over, zeker niet wanneer het ging om de familiale verankering van zijn beursgenoteerde holding Compagnie de Bois Sauvage. Sleutelholding bij die controle over Bois Sauvage voor Guy Paquot is de commanditaire vennootschap Fingaren. Paquot liet statutair verankeren dat enkel afstammelingen in rechte lijn van zijn grootvader, ook Guy Paquot genoemd, commanditaire aandeelhouders kunnen worden. Enkel rechtelijns erfgenamen van Guy Paquots grootvader kunnen nog bestuurder worden van Fingaren. In 2015 liet Paquot het beleid van zijn bedrijf over in handen van zijn dochter Valérie.

94

JAN & NANCY DHOLLANDER

Overal te zien op de snelweg,
maar nergens in interviews

Geschat vermogen:
312.343.000 euro

Woonplaats:
Belsele (Oost-Vlaanderen)

U hebt ze ongetwijfeld al zien rijden op de snelweg: vrachtwagens met achteraan op hun laadklep de merknaam Dhollandia. Omer Dhollander en zijn echtgenote Maria De Block richtten Dhollandia in 1968 op in Belsele. In 1987 verhuisden ze naar Lokeren. Onder leiding van Omer Dhollander groeide het bedrijf uit tot een van de grootste Europese constructeurs van hydraulische laadkleppen voor vrachtwagens. De groep produceert er meer dan vijftigduizend per jaar. Behalve laadkleppen fabriceert Dhollandia ook laadliften met een hefvermogen van driehonderd tot zestien duizend kilogram. De productie is sterk verticaal geïntegreerd, meer dan 90 procent van de gebruikte mechanische, hydraulische en elektrische onderdelen wordt in eigen fabrieken vervaardigd.

Omer Dhollander overleed in 2011. De ondernemer was een van de eersten die struisvogels, lama's en andere uitheemse dieren introduceerde in het Waasland. Het bedrijf is nu in handen van broer en zus Jan en Nancy Dhollander, respectievelijk 59 en 55 jaar oud. Laatstgenoemde was een tijdlang ook bestuurder van de ING Bank België. Interviews geven de twee aandeelhouders niet: 'Ge zijt een lieve jongen, maar dat doe ik niet.' Met die zin wimpelde Nancy Dhollander in 2018 op staatsbezoek in Canada een journalist van *De Tijd* af, waarna ze fluks wegliep.

Broer en zus Dhollander hullen zich in volledige discretie. Er is slechts één zeer summier gesprek terug te vinden met Nancy Dhollander, daterend uit 2010, toen het bedrijf een lokale award in ontvangst moest nemen. We schrijven 'moest' omdat niemand echt happig bleek te zijn om in de spotlight te gaan staan. 'Mijn vader werkte bij een carrosseriebedrijf en zag brood in een eigen zaak,' aldus Nancy Dhollander. 'Op dat moment bestond er nog geen Belgische markt voor hydraulische laadkleppen, alles werd ingevoerd uit Duitsland. Mijn ouders verdienen de erkenning echt wel,' vertelt Nancy. 'Ze zijn vanaf nul gestart en hebben het niet altijd makkelijk gehad. Mijn broer Jan, die al vanaf zijn achttiende in het bedrijf werkt, hield zich vooral bezig met de internationalisering van Dhollandia'.

Dhollandia maakt geen groeps cijfers bekend maar de groep omvat wereldwijd een dertigtal vennootschappen. Achter de naam Dhollandia gaat een heuse multinational schuil waarvan de omvang onbekend is. Wij schatten de groepsomzet wereldwijd op 200 tot 250 miljoen euro. De groep beschikt over verkooppantennes in zeventig landen wereldwijd en productie-eenheden in vijf landen. Dhollandia beschikte in de VS over twee regionale distributiecentra. Maar de lokale invoertarieven diminueerden de winst. Daarom werd in 2019 gekozen om in Gaston County, North Carolina, een productie-eenheid uit te bouwen van 130.000 m². Het ging meteen om de eerste Amerikaanse operationele

vestiging van de groep. Er werden tweehonderd nieuwe jobs gecreëerd. De investering van 30 miljoen dollar werd twee jaar later operationeel.

De discretie van broer en zus Dhollander staat de uitkering van dividenden niet in de weg. Over 2018 keerde de familie via haar bedrijf Dhollandia een dividend uit van 35 miljoen euro. Een jaar later was dat dividend 10,5 miljoen euro. Het feit dat Nancy Dhollander het mandaat kreeg toegewezen van bestuurder van de ING Bank wijst op de omvang van het vermogen van de familie. Broer en zus Dhollander vertegenwoordigen de tweede generatie van het bedrijf dat zichzelf omschrijft als Europees marktleider in de niche van hydraulische laadkleppen. Omer en Maria Dhollander lieten in 2000 het bedrijf over aan de kinderen en hun partners. Nancy Dhollander is gehuwd met Pol Derie, commercieel directeur van het bedrijf. De twee zonen van Jan Dhollander werken bij Dhollandia. De twee kinderen van Nancy Dhollander studeerden business- en ingenieursstudies.

95

YVES & ANNE DE CLERCQ

Van parkeerking tot superapotheker

Geschat vermogen:
303.600.000 euro

Woonplaats:
Sint-Genesius-Rode
(Vlaams-Brabant)

In de jaren 60 reisden de Brusselse broers Claude en Guy De Clercq af naar de Verenigde Staten. Ze staan er versteld van de hoeveelheid ondergrondse parkeergarages die ze zien. Hun ambitie is gesteld: de eerste worden in Brussel die betaalparkings bouwen en exploiteren. De eerste parkings die ze uitbouwden in de hoofdstad werden voor een deel vast verhuurd aan overheidsinstellingen. Wie in die periode in Brussels vastgoed actief was, kon niet buiten het netwerk van de toenmalige Brusselse toppoliticus Paul Vanden Boeynants, meer gekend onder zijn populaire afkorting VDB. Vaste partner van VDB was de Brusselse projectontwikkelaar Charly De Pauw. Die zou in Brussel 54 torengebouwen optrekken wat hem multimiljonair maakte. Al snel kwam het tot een vergelijk tussen de familie De Clercq en Charly

De Pauw. In een 50/50-verhouding werden nieuwe grote parkings aangelegd, veelal onder het goedkeurend oog van Paul Vanden Boeynants. Een aantal parkings werd aangelegd gelijklopend met de bouw van de kleine Brusselse ring. De ondertunneling van die ring bood opportuniteiten om mee parkings uit te graven.

In dat Brusselse milieu heerste in die jaren de wet van de gelijklopende ondersteuning, een eufemisme voor een mengvorm van vriendendiensten en zachte corruptie. Zo was bijvoorbeeld Georges De Graeve jarenlang bestuurder van een aantal parkings van de groep. De Graeve was niet alleen voorzitter van de Belgische Petroleumfederatie maar ook erevoorzitter van de oliegroep BP. Het was dan weer BP dat in 1989 DEP-General Meat Products overnam, het vleesverwerkend bedrijf waarvan Christian Vanden Boeynants, zoon van Paul, gedelegeerd bestuurder was.

Ondertussen was Yves De Clercq de sterke man van de familie. Interparking werd verkocht en is nu grotendeels in handen van de Belgische verzekeringsgroep AG. De Clercq bezit nog 10 procent van het bedrijf dat jaarlijks aanzienlijke dividenden uitkeert. Wereldwijd staat Interparking voor het beheer van duizend parkings.

Yves De Clercq diversifieerde ondertussen het familiaal vermogen. Zo is hij de belangrijkste individuele aandeelhouder van de groep Medi Market die in snel tempo grote apotheken en drogisterijen uitbouwt in België, Luxemburg en Italië. Verder investeerde hij in de Duitse specialist van mobiele telefonie Everphone en controleert hij een derde van het hotel en congrescentrum Dolce La Hulpe in Terhulpen.

Interviews met Yves De Clercq zijn zo goed als onbestaande. Hij controleert het familiaal vermogen samen met zijn zuster Anne. In 2020 hebben Anne en Yves, dan respectievelijk 68 en 70 jaar, samen in een 50/50-verhouding de nieuwe holding AYDC opgericht. Die krijgt een kapitaal mee van 110 miljoen euro. Broer en

zus De Clercq zijn daarbij beiden naakte eigenaars terwijl hun respectievelijke kinderen vruchtgebruik hebben. AYDC overkoepelt de familiale patrimoniumholding Imocobel.

96

FAMILIE SEYNAEVE

West-Vlaamse discretie, van de iPad over Airbus tot Coca-Cola

Geschat vermogen:
302.269.000 euro

Woonplaats:
Tielt (West-Vlaanderen)

Het verhaal van de West-Vlaamse familie Seynaeve illustreert hoe een ondernemersfamilie de textielcrisis heeft weten te overleven. Arthur Seynaeve startte in 1908 als vlasser in Tielt. Vandaag is Seyntex producent van technisch textiel. De groep kleedt het leger, de politie, de post en de brandweer. Ook buitenlandse legers zijn afnemers van haar broeken, vesten, camouflagenetten en tenten. Daarnaast is Seyntex gespecialiseerd in zogenaamd hightechtextiel. Hierbij wordt textiel gecoat waardoor het brandwerend en waterdicht is. En ondertussen is textiel niet langer de belangrijkste activiteit van de familie. In 1984 kochten de Seynaeves Omco, een fabrikant van gietvormen voor bokalen en flessen. Een op vier flessen overal ter wereld worden ondertussen gevormd door Omco-gietvormen. In 1991 fuseerde Omco met

BMT, een metaalverwerkende industriële groep. Met BMT ging de familie Seynaeve op de overnametoer. Tussen 1991 en 2004 kwamen er twintig bedrijven bij. De belangrijkste overname was die van Watteeuw, een tandwielfabrikant die onder meer toelevert aan de vliegtuigindustrie. In 2016 werd de Limburgse producent van transmissiesystemen en tandwielen VCST overgenomen.

Eindresultaat? Het scherm van uw iPad, de Airbus waarmee u reist of het flesje cola waar u naar grijpt op warme dagen, overal heeft de familie Seynaeve een industriële hand in. De groep wordt sinds 2008 geleid door de nu 54-jarige Jean-Christophe Seynaeve. De immer discrete familie laat die discretie een keer per jaar wegvallen. Het sponsoren van Waregem Koerse was lange tijd een deel van de familietraditie.

Voor hij CEO werd, doorliep Jean-Christophe Seynaeve een heel traject in het familiebedrijf. 'Ik heb lang op de financiële afdeling gewerkt, wat me vandaag nog altijd helpt om de zaken snel te analyseren en goed te begrijpen. Daarna was ik plant manager bij OMCO in Aalter, waar ik de operationele kant kon leren kennen vanop de werkvloer. Ik heb er de productie en de producten leren kennen,' zo vertelde hij aan de website *Het Familiebedrijf*. 'Als CEO leg ik me erop toe om de *bottom-up approach* gaande te houden: ik wil dicht bij de mensen staan en veel informatie krijgen om de strategie continu op te volgen en bij te sturen. De juiste teams vormen, ze blijven motiveren en sturen wanneer nodig, vind ik een van mijn hoofdopdrachten. Want mensen maken het verschil,' vertelt de bedrijfsleider. 'Een van onze uitdagingen in een groter wordende multinationale organisatie is trouwens dat we meer teams moeten creëren en een extra managementlaag moeten toevoegen. Maar de bedrijfscultuur moet bewaard blijven. Dat staat buiten kijf!'

Jean-Pierre Seyntex, vader van de CEO, is voorzitter van de raad van bestuur. 'De overdracht is al zeer lang bezig. Maar mijn vader

beseft ook dat we nu in een ander tijdperk zitten, in een andere omgeving dan vroeger. We moeten sneller beslissen, nog sneller veranderen, want de concurrentie zit ook niet stil. Ik ben soms wel wat ongeduldig geweest in het verleden. Maar nu de transitie vorm heeft gekregen, bekijk ik de zaken door een andere bril. Ik heb nu toch een jaar of tien de tijd om mijn eigen ding te doen. Andere opvolgers wil ik de raad geven om goed de link te houden met de familie,' zegt hij. 'Bouw een sterke communicatie uit met actieve en niet-actieve leden, zodat ze geïnformeerd blijven. Zorg ook voor een organisatie of structuur voor jongere familieleden die in het bedrijf willen komen. Transparantie over waar je mee bezig bent, is in al die zaken cruciaal.'

97

GÉRALD HIBERT

‘Hij is een serpent, maar geen schurk’

Geschat vermogen:
300.617.000 euro

Woonplaats:
Ukkel (Brussels-
Hoofdstedelijk Gewest)

Gérald Hibert, 55 jaar, wordt beschouwd als een van de meest discrete Belgische private investeerders in vastgoed. In 2013 ontsnapte hij niet aan de publieke schijnwerpers. Hij betaalde immers 55 miljoen euro voor Louise Village, een geheel van achttien winkels en 58 appartementen vlak bij de Louizalaan in Brussel. Louise Village is in Brussel een absolute toplocatie. Jaarlijks betalen alle huurders samen zo'n 2,1 miljoen euro aan huurgelden. Hibert bezit heel wat winkels in de Brusselse bovenstad: op de flessenhals van de Louizalaan, aan de Waterlooosesteenweg en aan de Guldenvlieslaan. Hij is mede-eigenaar van de Galeries Louise en van de Galerijen van het Gulden Vlies. In zijn portefeuille heeft hij ook winkels in Luik, Leuven en Knokke, en een klein shoppingcenter in Eupen. Hibert is ook actief in het

buitenland, onder meer via de Rue de Rivoli, een van de duurste winkelstraten van Parijs.

Drie jaar later, in 2016, breidde hij zijn aanwezigheid in de Louisawijk verder uit. Hij kocht op dat moment het nieuwe Toison d'Or-gebouw aan de kruising van de Brusselse Gulden Vlieslaan en de Louizalaan. Het nieuwe gebouw heeft zestig meter commerciële etalages en staat voor twaalfduizend vierkante meter commerciële ruimte en biedt onderdak aan topmerken zoals Apple, Marks & Spencer, Zara en Bodum. De verkoop was goed voor 190 miljoen euro en wordt de grootste ooit genoemd in België in de sector *'retail high street'*. De koper van het gebouw werd eerst omschreven als 'een Belgische privé-investeerder die anoniem wou blijven' maar na enig speurwerk ontdekten we dat het wel degelijk om Gérald Hibert gaat. Bij Group GH houdt men de lippen stijf op elkaar en zegt men enkel dat het hier om een vertrouwelijke overeenkomst gaat. Een jaar later toonde Hiberts jaarrekening van 2016 een nettowinst van 139 miljoen euro.

U moet niet op zoek gaan naar een foto van Gérald Hibert, u zal er geen vinden. Toch niet op Google. Over Hibert doen veel sterke verhalen de ronde. Dat hij een succesvol investeerder is, blijkt. De krant *L'Echo* verzamelde ooit wat – anonieme – omschrijvingen bij collega-vastgoedmakelaars. 'Als je zaken wil doen met hem, doe je er best aan je contract goed te lezen en waterdicht te maken. Hij verpulvert de prijzen en is er nog steeds niet te beroerd voor om zelf de goedkopere tegels te zoeken voor een project,' zo zegt een van hen. 'Hij is een serpent, maar geen schurk. Hij studeerde niet, spreekt geen woord Engels, maar hij ziet klaar, durft risico's nemen en heeft geen koudwatervrees hoe groot ook de brok is die hij wil doorslikken. Hij wantrouwt iedereen, laat geen ruimte voor emoties, heeft geen zakenvrienden maar houdt wel zijn woord. Hij was een van de eersten die begreep hoe een handelshuur in elkaar zit.' Sommige bronnen aarzelen niet om te zeggen dat wanneer je alles bij elkaar legt Gérald Hibert al lang miljardair is.

In 2022 echter keerde de conjunctuur en steeg de rente snel. Hibert incasseerde met zijn GH Group dat jaar een verlies van 25 miljoen euro. Tegenover zijn portefeuille van 1,3 miljard euro aan vastgoedinvesteringen staan 789 miljoen euro schulden waarvan 65 procent gedekt is door een vaste rente, maar 35 procent de stijgende marktrente volgt. Om zijn bedrijf financieel boven water te houden, wou Hibert zijn huurinkomsten met 14 procent optrekken tot 51 miljoen euro. Tegelijkertijd zette hij een verkoopprogramma op dat de komende drie jaar 300 miljoen euro moet opbrengen. Het is duidelijk dat Hibert zijn ambitieuze groei heeft gerealiseerd door zichzelf te belasten met een zware schuldenlast. In 2019 herfinancierde hij een deel van zijn bankschulden bij de Duitse groep Allianz.

Ondertussen blijft hij kritiek incasseren voor zijn beheer van de Louise-galerijen. Naar verluidt zou hij 80 procent controleren van de Galerie Louise, 75 procent van de Espace Louise en 20 procent van de Louizapoortgalerij. 'Gérald Hibert probeert al jaren door winkelpandjes systematisch op te kopen de touwtjes in handen te krijgen, om zo tot renovatie over te kunnen gaan,' schreef de lokale krant *Bruzz* daarover. 'Het leidde tot een enorme leegstand en veel tandengeknars bij de overgebleven winkeliers. Alleen in de Louizagalerij, het deel dat uitkomt op het Stefaniaplein, is hij ondertussen in zijn opzet geslaagd. De opgeknapte en vergrote winkels zijn al een tijd klaar voor gebruik, maar staan voorlopig nog leeg.'

98

GAËTAN HANNECART & DE FAMILIE VANDE VYVERE

‘Een woning is er niet voor de eeuwigheid’

Geschat vermogen:
300.567.000

Woonplaats:
Nevele (Oost-Vlaanderen)

Sleutelvennootschap van de familie Vande Vyvere is de NV Matexi, wat voluit staat voor Maatschappij tot exploitatie van immobiliën. Matexi werd in 1945 in Meulebeke opgericht door Gerard, Robert en Herman Vande Vyvere, drie zonen uit een landbouwersgezin. De drie broers legden zich toe op het ontwikkelen van residentiële verkavelingen. De groep zocht daarbij aansluiting bij de oude landadel die verlegen zat om kennis en knowhow die hen toeliet hun oude landerijen op een verstandige

manier te rendabiliseren. Matexi deed dit door de gronden van de adellijke mensen in vennootschappen om te zetten, die daarna te verkavelen als bouwgrond om de adellijke eigenaars via een meerwaarde op hun aandelen fiscaal vriendelijk te vergoeden. Het snel verkavelen en realiseren van meerwaarden, botste dikwijls met het betalen van belastingen. Het leverde de familie in de beginjaren in West-Vlaanderen de bijnaam ‘de zwarte bende’ op, een reputatie die ze al lang achter zich heeft gelaten.

De familie Vande Vyvere is een op en top West-Vlaamse familie die zich via het huwelijk verbond met een aantal andere grote industriële families. Zo zien we in hun stamboom onder andere huwelijksbanden met de textielfamilies Bosteels en Verbeke, met de veevoedergroep Dossche en met de bouwgroep Bostoën. Vande Vyvere maakte ook deel uit van het familiaal aandeelhoudersconsortium binnen Almanij, decennialang als moeder van Kredietbank, nu KBC Groep, een financieel zwaartepunt in Vlaanderen.

In de derde generatie en tot op vandaag wordt Matexi geleid door CEO Gaëtan Hannecart, de echtgenoot van Bénédicte Vande Vyvere. Hannecart bouwde Matexi uit van woningbouwer tot marktleider in binnen- en buitenlandse ontwikkeling in ons land, Luxemburg en Polen (Warschau). In de zomer van 2016 kochten Bénédicte en Bruno Vande Vyvere hun oom Philippe uit. Die controleerde 33 procent van Matexi. Hij ontving voor zijn aandelen 123 miljoen euro.

Gaëtan Hannecart, al twee decennia CEO van het West-Vlaamse Matexi, gaat er prat op dat zijn bedrijf zichzelf de voorbije zeventig jaar keer op keer heeft heruitgevonden. De verkoper van landbouwgrond werd een verkavelaar, daarna een woningbouwer en buurtontwikkelaar. ‘We zijn een specialist in de transformatie van vastgoed. Of het nieuwbouw of renovatie is, is ondergeschikt,’ zegt hij zelf. Eén ding is niet veranderd. De discretie bij de fa-

milie Vande Vyvere, een van de meest gefortuneerde Vlaamse ondernemersfamilies. De familieleden treden nooit naar buiten.

Gaëtan Hannecart ziet de toekomst optimistisch tegemoet. ‘Op korte termijn kan er al eens wat terugval zijn in de bouwsector, maar op langere termijn is er gewoon vraag naar meer woningen in dit land. De bevolking van België groeit snel. Tegen 2030 komen er volgens het Federaal Planbureau 750.000 Belgen bij. En de evolutie naar meer en kleinere huishoudens zet zich door,’ zo zegt hij in een van zijn zeldzame interviews met *De Tijd*. ‘Er is een groot verschil tussen woningen die op de markt komen en woningen die de mensen willen. Een woning is er ook niet voor de eeuwigheid. Vastgoed is minder vast dan iedereen denkt. Indien we ervan uitgaan dat een woning gemiddeld honderd jaar meegaat, en dat lijkt me vrij optimistisch, dan moeten er ieder jaar 51.000 woningen worden gebouwd of grondig gerenoveerd. Nog belangrijker is dat een woning aangepast moet zijn aan de noden van de tijd. En die veranderen. Een grote woning in Brassaat ligt vandaag misschien moeilijker in de markt door mobiliteitsperikelen en energienormen.’

Is bij Matexi de overgang naar de vierde generatie al bezig, wil de journalist nog weten. Het antwoord blijft open: ‘Er is nog geen sprake van een vierde generatie,’ aldus Hannecart. ‘Het enige dat ik erover wil zeggen, is dat er in ons familiebedrijf allang is uitgemaakt dat de familie ten dienste staat van het bedrijf en niet omgekeerd. Als daarover duidelijke afspraken zijn gemaakt, is het allemaal niet zo moeilijk als de buitenwereld wil laten uitschijnen. Mensen komen en gaan maar dat verandert de zaken niet.’

FAMILIE DE CUYPER

‘Als je gevraagd wordt op de dansvloer moet je toch eens gaan kijken of het een schoon *meiske* is’

Geschat vermogen:
292.180.000

Woonplaats:
Wetteren (Oost-Vlaanderen)

De familie De Cuyper weet wat verkopen is. Vader Alex De Cuyper groeide op in Wetteren, de streek van de bloemenkweek. Als een der eersten investeerde hij in de productie van plastic bloembakken en -potten ter vervanging van hun rode stenen voorgangers. Uit die activiteit groeide het familiale bedrijf Thovadec Plastics, dat in 1989 werd verkocht aan de Britse groep Bowater. Ondertussen werkte de familie aan haar comeback in de sector van de verpakking en de kunststof. Samen met zijn zonen Dirk en Peter koos De Cuyper voor de productie van zogenaamde pet-voorzakken. Een van de grootste uitdagingen in de verpakkingsector is het vervoer. Lege verpakkingen vervoeren wil zoveel zeggen als lucht vervoer-

ren. En dat kost dus geld. Petflessen voor de voedingsindustrie zijn daar een mooi voorbeeld van. De Cuyper brengt nu met zijn bedrijf Resilux, opgericht in 1992, samengedrukte flessen naar de klant. Die flessen worden pas opgeblazen bij de afvullijn zelf. Een vrachtwagen kan bijna een half miljoen dergelijke voorvormen vervoeren. Op die manier wordt fors bespaard op het transport.

Met de innovatie van petflessen trok Resilux naar de beurs. In 2015 kwam het bericht dat de familie De Cuyper samen zou gaan met haar Nederlandse concurrent Airopack, een producent die de klassieke spuitbus wist te vervangen door petflessen. ‘Airopack is een grote stap in een compleet andere richting voor ons bedrijf, met een heel innovatieve verpakking,’ zo zei Dirk De Cuyper daarover aan *De Tijd*. ‘Tot vandaag zaten we vooral gevangen in de drankensector, met harde petverpakkingen. Airopack verruimt onze horizon. Met Airopack gaan we naar voeding, smeermiddelen, cosmetica, scheergel en medische toepassingen.’

Toch liep de samenwerking met de Nederlanders uit op een juridische sisser. Er kon geen vergelijk worden gevonden over de eigendom van de technologie en beide partners gingen uit elkaar in 2016. Een jaar later bood het Amerikaanse kapitaalfonds Bain Capital 386 miljoen euro voor Resilux. De familie De Cuyper, die 57 procent controleerde van het bedrijf, ging daar op in. Maar twee maanden later sprong de deal af. Gevraagd naar het waarom hij dan toch onderhandelde met Bain antwoordde De Cuyper na lang nadenken: ‘Ik heb daar een goede uitdrukking voor. *If you’re invited on the dancefloor...* Dan moet je toch een keer naar de dansvloer gaan. Al was het maar om te zien of het een lelijk of een schoon meisje is. En of de muziek goed is. De mensen van Bain Capital zijn altijd heel correct geweest. En voor ons is de oefening zeer goed geweest. Ik heb er veel van geleerd en het heeft tot de professionalisering van ons bedrijf geleid. Wat toen gebeurd is, heeft geholpen om te weten wat je wil en wat niet. Zo heb ik nadien nog verschillende keren “nee” gezegd tegen andere voorstellen.’

Dat ‘neen’ zeggen veranderde eind 2021 wanneer de ondernemer Pascal Vanhalst met zijn holding Quva 57,51 procent in Resilux overnam van de familie De Cuyper. De West-Vlaamse ondernemer legt daarvoor 235 euro per aandeel op tafel. De familie zelf werd daar 282 miljoen euro beter van. Via een verplicht overnamebod op de resterende beursgenoteerde aandelen haalde Vanhalst de producent van voorvormen voor petflessen vervolgens van de beurs. Vanhalst betaalde de deal in cash. De familie De Cuyper blijft wel aan boord van Resilux. Co-CEO’s Dirk De Cuyper en Peter De Cuyper zullen een deel van de opbrengsten van de overname herinvesteren in Resilux dat nadien voor 85 procent in handen van Quva zal zijn en voor 15 procent in handen van de vennootschappen van de De Cuypers.

Dirk De Cuyper legt uit hoe die deal tot stand is gekomen: ‘We zijn in november 2021 benaderd door Pascal Vanhalst. Dat gebeurde onverwachts, want het is niet zo dat we elkaar kenden of een gemeenschappelijk netwerk hadden. Mijn broer en ik waren wel al een tijdje bezig met onze opvolging. We hebben samen vijf kinderen, maar die zitten in andere business. Tegelijk is een familiebedrijf altijd een emotionele zaak. Ik heb al te veel familiebedrijven kapot zien gaan aan de nalatenschap. Toen het vorige bedrijf van mijn vader werd overgenomen en na drie jaar niet meer bestond, heeft hij daar enorm van afgezien, ondanks het feit dat hij z’n centen had gekregen. Elke dag lag hij wakker van de vraag: “Wat gebeurt met al die mensen die voor mij gewerkt hebben?” Daarom is het niet alleen het juiste moment voor deze overname, maar ook de juiste match, de juiste omgeving, het juiste DNA en de juiste emoties. Pascal Vanhalst is iemand met passie, een ondernemer pur sang, die weet om te gaan met geld. Bovendien blijft het op deze manier een Vlaams bedrijf en gaat het niet naar het buitenland. Dat is belangrijk. Voor ons is de cirkel rond. We hebben het bedrijf opgericht, zijn naar de beurs gegaan om het vanaf nul op te bouwen. En nu gaan we terug naar het familiale.’

ERIC DE VOÛT

‘In het ene project weegt de emotie al
wat zwaarder dan in het andere’

Geschat vermogen:
291.598.076 euro

Woonplaats:
Zwitserland

De naam van Eric De Vocht dook voor het eerst op in de vastgoedwereld wanneer hij in 2003 samen met een Nederlandse partner de promotor Robelco oprichtte. Die zou een opmerkelijke reeks projecten afwerken waaronder een serie kantoorgebouwen in de omgeving van de luchthaven van Zaventem. Meest bekende project is ongetwijfeld het Tour & Taxis-gebouw in Brussel dat Robelco samen met Ackermans & van Haaren renoveerde en uitbouwde. Architect De Vocht, die ondertussen in Zwitserland is gedomicilieerd, wordt omschreven als visionair. Zijn ontwikkeling rond Zaventem gebeurde op een moment dat niemand geloofde in het potentieel van de regio. In de verguisde stad Charleroi ontwikkelde hij dan weer het shoppingcenter Rive Gauche. In 2018 legde het Amerikaanse vastgoedfonds CBRE Global Investors

300 miljoen euro op tafel voor de overname van Rive Gauche. De Vocht incasseerde een meerwaarde van 100 miljoen euro. Een jaar later finaliseerde De Vocht met het project Post X een van de grootste vastgoedtransacties uit de geschiedenis van Antwerpen. Zijn bedrijf Iret boekte dat jaar een nettowinst van 57 miljoen euro. De oplevering en verkoop van zeven kantoorloftunits binnen het project Post X aan Berchem-station was goed voor een eenmalige opbrengst van 24 miljoen euro.

Naarmate hij ouder werd, ging De Vocht zich meer en meer toeleggen op zijn thuisstad Antwerpen. Zo kocht hij het Hilton Hotel op de Antwerpse Groenplaats en ontwikkelde hij het vroegere Kievitplein achter het station in Antwerpen, een site die met de komst van het gebouw van DPG Media van Christian Van Thillo werd omgedoopt tot het Mediaplein. In 2022 opende hij zijn vijfsterrenhotel Botanic Sanctuary in het centrum van Antwerpen, goed voor 108 kamers en een oppervlakte van twintigduizend vierkante meter. Om het geheel in durf af te ronden: het complex herbergt maar liefst drie potentiële sterrenrestaurants naast achttien multifunctionele conferentiezalen. *Top the bill* is de nieuwe editie van het driesterrenrestaurant Hertog Jan van Gert De Mangeleer en Joachim Boudens. De nu 80-jarige De Vocht lijkt te gaan waar niemand anders durft te gaan.

Botanic Sanctuary kwam er niet zonder slag of stoot. In 2018 kocht De Vocht de gebouwen van Elzenveld over van het Antwerpse OCMW voor een eenmalige erfpachtvergoeding van 3 miljoen euro en een jaarlijkse vergoeding van 221.000 euro gedurende 66 jaar. Dergelijk complex inplanten in een historische site vereist enige flexibiliteit. En daarbij bijt De Vocht nog merkwaardig van zich af. Wanneer de linkse oppositie in Antwerpen ophef maakte over een slagboom die geplaatst werd aan een doorgangsweg naast het hotel, reageerde De Vocht schriftelijk: ‘De slagboom en de bloembakken zijn er geplaatst, omdat de gebruikers van de weg niet thuishoren “binnen de spirit van de site”’

aldus De Vocht. Ze zouden van de trage weg een ‘fietsostrade’ maken. Het publiek dat De Vocht wil weren maakt ‘respectloos gebruik van het gemeenschappelijk goed, brengt schade toe aan goederen, gooit restafval weg, plast tegen muren en dealt’. Het is duidelijk dat De Vocht zwaar tilde aan zijn laatste Antwerpse project. ‘In het ene project weegt de emotie al wat zwaarder dan in het andere,’ zo zei hij daarover eerder dit jaar. ‘Bij Botanic heeft het emotionele veruit de bovenhand gehaald, vrees ik. Dat heeft te maken met mijn liefde voor deze plek met een grote historische waarde. Ik ben Antwerpenaar en ken dit gebouw al lang, maar het is altijd een verborgen parel geweest.’

Later botste hij nog eens met het Antwerps stadsbestuur over Botanic. Een luifel rond een zeldzame Japanse notenboom en negen stalen gotische bogen in en rond het Antwerpse luxehotel moesten worden afgebroken, zo oordeelde het Antwerpse schepencollege. Die deed dat onder meer na publiek protest onder leiding van de communistische oppositiepartij PVDA. Niet dat De Vocht daardoor minder enthousiast was. In 2023 kocht hij het winkelcentrum Grand Bazar aan de Groenplaats in Antwerpen over van de Franse verzekeraar AXA. De Vocht gaat het shoppingcentrum renoveren en samenvoegen met het aanpalende Hilton-hotel. De Vocht kocht dat hotel al in 2019.

Tijdens de zeldzame gesprekken die De Vocht voerde met journalisten had hij het doorgaans over zijn leeftijd, minder over zijn projecten. Maar toch dringt die leeftijd zich op. In 2023 richtte hij de stichting van openbaar nut Foundation Apollo op die moet waken over de toekomst van zijn Luxemburgse sleutelholding Belfilux. Hij doet dat samen met zijn echtgenote Maryse Odeurs. Juridisch adviseur Micheline Paredis is de derde bestuurder van de stichting. De vraag stelt zich daarbij wie de tachtigjarige Eric De Vocht zal opvolgen. De oprichting van Foundation Apollo moet alvast in dat kader worden gezien. Uit zijn eerste huwelijk heeft de zakenman twee dochters, die geen interesse hebben in

vastgoed. In de sector wordt gekeken naar Maryse Odeurs en Jo Gielen, de zoon van Odeurs uit een eerder huwelijk. De veertigjarige Gielen ging in de leer bij de beursgenoteerde vastgoedontwikkelaar Immobil. In 2018 richtte hij samen met ondernemer Stéphane Verbeeck de kantoor specialist Redet op. Hun beide stiefvaders, de oud-klasgenoten en respectievelijke vastgoedondernemers Eric De Vocht en Eric Verbeeck, zijn kleine aandeelhouders van het bedrijf.

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Gent, België

info@borgerhoff-lamberigts.be

www.borgerhoff-lamberigts.be

ISBN: 9789464987935

NUR: 800

D2024/11.089/217

© 2024, Borgerhoff & Lamberigts nv

Auteur: Ludwig Verduyn

Eindredactie: Barbara Ceuleers

Vormgeving: Robin Jean August

Foto's: PhotoNews

Coördinatie: Wim De Bock, Tom De Smet & Joni Verhulst

Gedrukt in Europa

Eerste druk: oktober 2024

Door dit boek te lezen gaat de gebruiker akkoord met deze gebruiksvoorwaarden. Overname van de gegevens uit deze lijst van de 100 Rijkste Belgen kan enkel voor de eerste vijf gerangschikten en mits als bronvermelding de actieve internetlink: www.derijkstebelgen.be. Binnen normaal journalistiek werk over één van de Rijkste Belgen kan de plaats op de ranking en het vermogen worden vermeld mits als bronvermelding: www.derijkstebelgen.be. Elke andere overname van deze lijst, al dan niet gedeeltelijk of in een andere vorm, is niet toegestaan en zal aanleiding geven tot een schadevergoeding van minstens €5.000, excl. BTW.